Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

KAVGA VE YORUM

Devrimin de, partinin de
güvencesi işçilerdir!

İŞÇİNİN SESİ

Karkêren hemû
welatan yekbın!

Yıl:8, Sayı:200
7 Haziran 1982

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Tutuklu yoldaşlar, siz halkımızın onurusunuz!

İŞÇİNİN SESİ

Karkêren hemû welatan yekbın!

Yıl:8, Sayı:184-185
25 Ocak 1982

HAPİS, ZİNDAN, KAN
HALKIN SAVAŞINI DURDURAMAZ!

Askeri birlikler Alemdağ cezaevindeki tutuklulara gaz bombaları ve göz yaşartıcı bombalar atarak saldırdılar. Yüzü aşkın devrimci zehirlendi, onbeşi komaya girdi ve ...isi de kurtulamayarak öldü. ...esabını soracağız!

200. sayı

Butun ulkelerın proleterlerı bırlesın!

KAVGA VE YORUM

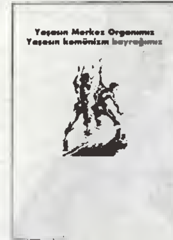
İŞÇİNİN SESİ

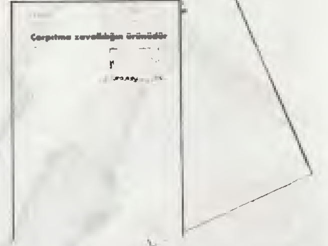
Yıl 8, Sayı 200
7 Hazıran 1982

Masrafı: 50p ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Turkıye'den 4 kıtap gonderılerek abone olunabılır ■ Yazısma adresı: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Prınters Ltd. (TU) ■ Gonderılen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe duzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı gerı gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

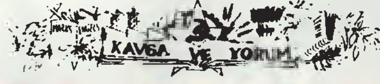

Şehitlerimizin yasını tutmuyoruz
Devrim için
savaşıyoruz

200. sayımızda, devrim kavgasında şehit düşmüş tüm devrimcileri, *İşçinin Sesi* bayrağı altında, partimizin saflarında savaşırken can veren tüm yoldaşlarımızı, Ölümüyle bile burjuvaziyle oportünizmin ayrılmazlığını kanıtlayışıyla, gençliğiyle, Türkiye'de ilk kez orak çekiçli bayrağa sarılı tabutuyla, adı adeta tüm şehit yoldaşlarımızın sembolü olan İnanç yoldaşımızı, saygıyla anıyoruz.

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir!

İŞÇİNİN SESİ

Karkêren hemû welatan yekbın!

Yıl:8, Sayı:200
7 Haziran 1982

YAŞASIN YAZ TAARRUZUMUZ YAŞASIN GAZETEMİZ

Emine Engin

İngiltere Arjantin savaşı sürüyor. Öteki Latin Amerika ülkeleri arasında da, bu savaşa karışma eğilimi güçleniyor.

Orta Doğu'da durum daha da karmaşık. İsrail sürekli Lübnan topraklarındaki Filistin kamplarını bombalıyor. Çatışmaya Suriye de karıştı. Bu gelişmeler, yıllardır süre gelen Filistin sorununun ancak Orta Doğu'da köklü devrimci dönüşümlerle çözülebileceğini bir kez daha kanıtlıyor. Öte yandan, İran-Irak savaşı, birçok sorunu kördüğüm gibi içinde barındıran bir ateşkese doğru ileriyor.

Türkiye, bir yandan Ege'de askeri tatbikatları hiç ihmal etmezken, öte yandan Orta Doğu'ya yönelik yoğun bir hazırlık içindedir. Van dolaylarında çevik kuvvetler, İran'ın Şahcı ordu artıkları cirit atıyor. Kopardığı ödünlere karşılık, Türkiye'nin İran, Irak, Lübnan vb. konusunda daha "aktif" olması yönünde Amerika'dan izin çıktığı dış basında açıkça yazılıyor. Yani Türkiye yakında Orta Doğu'da bir "kurtarma" harekatına girişebilir.

Bütün bunlar, dünyada emperyalistleşme kuyruğuna girmiş ülkeler kuşağının yoğun bir paylaşım kavgasıyla çalkalandığını gösteriyor. Bu ülkelerde, sözde değil, gerçekte proleter enternasyonalist hareketlerin güçlenmesine, özel ve ciddi bir gereksinim vardır.

Türkiye'deki duruma gelince. Ülkede düpedüz açlık belirtileri vardır. Öyle ki, faşist cunta ekmeğe zam yapmaktan korkuyor, zam "gerekliliğini" fırınlara tahsisat çıkararak kapatmayı düşünüyor.

Toplumda gerilim öyle bir noktaya vardı ki, açık siyasal savaş gereksinimi aşağıdan yukarıya doğru basınç yapmaya başladı. Dünyanın en kukla, en göstermelik meclislerinden biri olan Danışma Meclisinde bile siyasal guruplaşma eğilimlerinin doğduğu artık basına yansıyor. Öte yandan bu göstermelik, kendisi en küçük bir gerçek onaydan yoksun meclis, utanmadan idam kararları "onaylıyor".

Türkiye'de öyle bir hava oluşmaktadır ki, bir *anda* hızlı bir değişme ortamı doğabilir. Burjuvazi bunun korkusunu yaşıyor. Bu anı yakalayabilecek çeşitli yedek alternatifler hazırlanıyor. Böyle bir durumda MHP kuşkusuz en istenen alternatiftir. CHP de bir başka alternatiftir.

Burjuva alternatifler hazırlanırken, devrimci "tehlike"yi de önlemek için çaba harcıyorlar. Partimize, merkez organımız *İşçinin Sesi*'ne yönelen saldırılar doğrudan bununla bağlıdır.

Evren, daha başa geldiği ilk günden *İşçinin Sesi* hareketini hedef almıştı. Bursa konuşmasıyla, düşmanlığını kafadan kola geçirdi, açıktan tehdit savurdu, saldırıyı bir üst düzeye sıçrattı. Bundan sonra, Londra'da İslam Cemiyeti, "öfkeli" bir bildiri yayınlayarak, hareketimize karşı bir yürüyüş çağırdı. Varan bir fiyaskoyla sonuçlandı. Şimdi varan iki tezgahlanıyor.

Çok sayıda Kıbrıslı Türk örgüt, bir yıldır, dizi dizi toplantılar yapıyorlardı. Evren'in el uzatma çağrısından sonra, toplantılar "canlanıverdi". Kıbrıs Türk Federe Devleti temsilcisi azılı gerici Faik Müftüzade, İTİB "sorununu" getirdi. Bu "Türklük düşmanı derneğe karşı birlik" çağrısı yaptı. Toplantılara katılan ilerici dernekler, bunun Türkiye'nin sorunu olduğu gerekçesiyle (?) çağrıya katılmadılar. Katılanlar ise, örgüt olarak İTİB'i destekleyen savcı lav ve örgütlere, Türklük düşmanı olduğu gerekçesiyle, İTİB'den desteklerini çekmeleri için başvurmaya karar verdiler. Varan iki de fiyaskoyla sonuçlanacaktır.

Altıncı Yaz Taarruzu'muz başladı. Komünist kadrolar bu sınavdan daha da çelikleşerek çıkacaklardır.

İşçinin Sesi, 200. sayısına geldi. TKP Eşgüdüm Komitesi bildirisinde de belirtildiği gibi, "merkez organımız her alandaki tutarlı komünist tutumuyla ülke yaşamında burjuvazinin karşıt ucu olarak siyasal yelpazede yer aldı". Saldırılar doğaldır.

Yaşasın Yaz Taarruzumuz!
Yaşasın merkez organımız!

BİLİNCİNİZ ÖZGÜR, YÜREĞİNİZ ATEŞTİR

İŞÇİNİN SESİ'NDEN TUTUKLU YOLDAŞLARA VE TÜM DEVRİMCİ TUTUKLULARA BİN SELAM

Bastırılamayan başkaldırınız devrimci özverinin en güzel örneği güzel geleceğin müjdecisidir

200. sayısında *İşçinin Sesi*, merkez organ olarak tüm parti örgütleri, yoldaşlar ve sempatizanlar adına, tutuklu yoldaşlarımıza sıcak partizan duygularını iletir, bütün devrimci tutuklularla içten dayanışmasını dile getirir.

Tutuklu komünistler ve devrimciler!

Sizler işçi sınıfının, halkın çeşitli kesimlerinin en bilinçli temsilcilerinden olduğunuz için tutuklusunuz. Ağır baskı ve işkence görüyorsunuz. Sık sık ölümle yüzyüze geliyorsunuz. Yine de cezaevi duvarlarını aşıp dışarı ilk ulaşan, ölümden işkenceden önce gelen, başkaldırı haberlerinizdir.

Faşist diktatörlük başkaldırınızı bastıramadı. Bunun bir nedeni, sizin en bilinçli temsilciler olarak, devrimci özveriyi içermiş olmanızdır. Bastırılamayan başkaldırınızla devrimci özverinin en güzel örneğini veriyor, geniş yığınların faşist diktatörlüğe karşı bilincini pekiştiriyorsunuz.

İşçi sınıfının, çeşitli halk kesimlerinin en bilinçli temsilcilerinden olarak sizler temsil ettiğiniz sınıf ve katmanlarla, görünmez ipliklerle bağlısınız. Cezaevi duvarları ne kadar kalın olursa olsun, oradaki tutumunuz toplumdaki duygu ve düşüncelerin de bir yansımasıdır. Bu nedenle, bilinçli temsilciler olarak sizin bastırılamayan başkaldırınız, aynı zamanda halkın faşist diktatörlüğü kabullenmediğinin, güzel geleceğin müjdecisidir. Siz bilinçli devrimci özverinizle bu geleceği yakınlaştırıcı etki yapıyorsunuz.

Komünist yoldaşlarımız! Sizlerle hem bilincimiz hem yüreğimiz birdir. Orada sizin bilincinizin tutsak edilemediğine, yüreğinizdeki ateşin söndürülemediğine ilişkin gelen her bir haber, tüm partimiz için, bilinç ve yürek birliğimizi kağıda döken merkez organımız *İşçinin Sesi* için bir güç kaynağı oluyor. Gazetemizin 200. sayısında, sizi daha özel, en sıcak komünist duygularla selamlarız.

Tanklarla gelenler devrimle gidecektir!

Bastırılamayan başkaldırınız devrimci özverinin en güzel örneği, güzel devrimci geleceğin müjdecisidir.

Yaşasın devrim!

Türkiye Komünist Partisi — İşçinin Sesi

Türkiye Komünist Partisi Eşgüdüm Komitesi

Bildiri

Türkiye Komünist Partisi Eşgüdüm Komitesi Plenumu toplandı. Dönemin güncelleştirdiği çeşitli siyasal ve örgütsel sorunları görüştü. Merkez Organ'ımızın 200. sayısı dolayısıyla yandaki bildiriyi yayınladı.

İşçinin Sesi yayın yaşamına, 1974 yılında yerel bir işçi gazetesi olarak girdi. 53. sayısıyla birlikte, getirdiği görüşlerle Türkiye komünist ve devrimci hareketinde saygınlık kazanmaya başladı. 100. sayısıyla, TKP oportünist yönetimine karşı komünizmin bayrağını açtı. Bu bayrak altında birleşen parti örgütlerinin topladığı 1980 TKP I. Leninciler Konferansı, partinin gerçek merkez organının *İşçinin Sesi* olduğunu duyurdu. Bugün merkez organımız 200. sayısına geldi.

Merkez organımız, ülke koşullarının her dönemecinde doğru devrimci siyasal hedefler gösterdi ve her seferinde yaşam bunları doğruladı. *İşçinin Sesi,* siyasal çizgisini her zaman duru bir teoriyle aydınlattı, derinleştirdi. Kollektif propagandistlik-ajitatörlük ve örgütleyicilik görevini başarıyla gördü.

Merkez organımız, her alandaki tutarlı komünist tutumuyla ülke yaşamında burjuvazinin karşıt ucu olarak siyasal yelpazede yer aldı. Özellikle faşist darbeden sonra hareketimize karşı sürekli dile getirilen nefret, faşist Evren'in *İşçinin Sesi*'ni doğrudan ve açıktan hedef alması, bunun kanıtlarıdır.

İşçinin Sesi siyasal-teorik çizgisiyle dünya komünist hareketinde de özel bir yer tutuyor. Geneliyle sağa kaymış dünya komünist hareketi içinde, gerek Türkiye devriminin sorunlarına, gerekse uluslararası sorunlara getirdiği yanıtlarla komünizm ideolojisinin arılığını korumada üzerine düşeni yapıyor.

Merkez organımızın yıllar içinde kazandığı etkinliğin altında yatan tarihsel-toplumsal neden, dünya devriminin bölgemiz kuşağında Türkiye işçi sınıfına düşen can alıcı rolüdür. Marks'ın dediği gibi, bir sınıfın içinde bulunduğu toplumsal konum, o sınıfın siyasal sözcülerini sürekli, bu konumun pratikte doğurduğu sorunları teorik olarak çözmeye iter. *İşçinin Sesi*'nin getirdiği çözümlemeler de Türkiye işçi sınıfının uluslararası-toplumsal konumunun dayattığı pratik sorunların sonucudur.

Bunları söylemenin anlamı, getirilen çözümlemelerden övünç duymaktan çok, pratik sorunların ağır sorumluluğunu taşıyor olmanın önem ve zorunluluğunu vurgulamaktır.

Merkez organımızın 200. sayısını coşkuyla karşıladığımız şu sıralarda 6. Yaz Taarruzumuz başlıyor. Yaz taarruzu taşıdığımız ağır ve onurlu sorumlulukların bilinçli yansımalarından biridir.

Hiç kuşkusuz kafası berrak, yüreği sağlam kadrolarımız, yaz taarruzu sınavını, bu yıl da, üstlendikleri görevlere uyan boyutlarda başarıyla vereceklerdir. Burjuvazinin kendi çıkarına zorla dayattığı özveriye karşı, devrimci özveri örneği yaz taarruzunu bilinçli işçiler arasında yaygınlaştıracaklardır. Binlerce Kürt ve Türk devrimcinin yanısıra, komünist yoldaşlarımızın hapiste ve işkencede gösterdikleri onurlu başkaldırıya yaraşır davranacaklardır.

* * *

Her an Yunanistan'la, İsrail'le savaşa girebilecek, Irak'ı işgal edebilecek, içerde ağır baskılarla halklara zindan edilen bir Türkiye'de devrimin başarısı dünya devriminde can alıcı önem taşımaktadır. *İşçinin Sesi* bu önemin başlıbaşına bir yansıması, partimizin siyasal görevleri bunun doğal sonuçlarıdır.

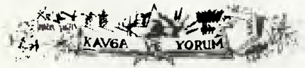
Bu görevlerin parçası olarak, partimiz, öteki devrimci akımlarla, Türkiye'de ve bölgemizde devrime ciddi yarar olasılığı taşıyan güç birliklerine içten bir yanaşım içindedir. Olasılıkları gerçekleştirmek için serinkanlı, yapıcı, enerjik bir çalışma yürütmek parti örgütlerinin görevleri arasındadır.

Merkez organımızın 200. sayısını, tüm parti örgütleri adına yalnızca övünçle değil, daha yüklü görev ve sorumluluk duygusuyla, coşku ve kararlılık dolu karşılıyoruz.

Yaşasın işçi sınıfı!
Yaşasın *İşçinin Sesi!*
Yaşasın devrim!

TKP EK Plenumu
31 Mayıs 1982

İŞÇİNİN SESİ

R.Yürükoğlu

Dönemler ve kadrolar

Partimiz, Türkiye Komünist Partisi içinde her verilen görevi tam tamına yerine getirerek ve parti organlarının işlemesi, organlarda tartışma üzerinde sürekli ısrar ederek on kadar yıl geçirdikten sonra 30 Temmuz 1979'da *İşçinin Sesi*'nin 100. sayısıyla açık savaşıma geçtik. Hemen ardından gelen 101. sayıda, *"Herşeyin Sonunu Kadrolar Belirleyecektir"* adlı yazı yayınlandı. Üç yıl sonra, *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısını kutladığımız şu günlerde bir başka yönüyle kadro sorununa değinmek uygun olur.

Komünistlerin, sürekli olarak kendilerini yaşadıkları ortamdan soyutlayarak "neredeyiz, nasıl bir zamandayız, ne yapıyoruz" sorularını yanıtlamaları gerekir. 1979'da ülkede devrimci durum vardı, her yerden devrimci fışkırıyordu. Partimiz, birkaç yılın olumlu-olumsuz gitgellerinden sonra tümüyle oportünist, liberal burjuva kuyrukçusu bir çizgiye oturmuştu. Partiyi yanlışlardan kurtarabilmenin yolu olan organ çalışması yapılmıyordu. Organlarda görüşme, tartışma, fikrini söyleme engellenmişti. TKP'de ihtilalci komünizm teslim alınmak isteniyordu. Böyle bir ortamda TKP'nin Leninci kadroları açık savaş bayrağını kaldırdılar.

Bugün, 1982, koyu bir gericilik dönemi terörü altında yaşıyoruz. Yığınlarda yılgınlık, siyaset dışı konumlara kayma sürüyor. Yığınların psikolojik durumu devrimci hareketin kadrolarını da derinden etkiliyor. Gericilik dönemi basıncını şimdi iyice duyuruyor. Bölünmeyen hareket kalmadı gibi. Ortamdaki bu olumsuzluklara karşın, TKP Leninci kadroları üç yıl içinde partileşti, *Türkiye Komünist Partisi - İşçinin Sesi* oldu. Bugün de, gelişmesini sürdüren bir-iki örgütten biridir. Türkiye'de ve Avrupa'da parti örgütleri ve organları sürekli ve düzenli çalışıyor. Ortamın dayatmasıyla, gençlik kesiminden gelen (ve gerçekten her açıdan genç olan) yoldaşlar arasında zaman zaman sorunlar doğuyor. Haberleşme güçlüklerinin de azdırmasıyla zaman zaman yurt içi örgütleri arasında uyum kopmaları oluyor. Ancak parti örgütlerinin *tümü* parti hattında inatla, ardıcıl savaşıyor. Gelişme eğrimiz hızından hiç yitirmeden ilerliyor.

Söylenmeden geçilmemesi gereken bir nokta bu dönemde işçi yoldaşlarımızın ve işçiye dayalı parti örgütlerinin genel ortalamanın çok üzerinde bir çalışma gösterdikleridir. Merkez organın son sayılarında ısrarla yinelediğimiz belgi boşuna söylenmemiştir. "Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir."

Gericilik dönemlerinin örgütsel açıdan, kadrolar açısından baş köşeye oturttuğu konu parti disiplini konusudur.

Şunu en başta koymak gerekir ki, Türkiye Komünist Partisi illegal bir partidir. İllegal bir partide disiplin *her zaman* legal bir partide olduğundan çok daha katı olmalıdır. Çünkü her zaman bir *seferberlik* durumu vardır. Hatta, illegal partinin yaşamına sürekli askersel durum da denebilir.

Parti bir bütündür. İstanbul'u, Konya'sıyla bir bütündür. Partili tutumu her yerde aynı olmak zorundadır. İllegal bir partinin legal ortamlarda çalışan parçaları için bu durum mutlaka çeşitli uyum zorlukları taşıyordur. Böyle koşullarda liberalizme kaymak sürekli bir dürtüdür. Bunu bilincimize yerleştirmek, komünist partisi demokrasisi ve disiplini arasındaki o diyalektik ilişkiyi iyi yakalamak gerekiyor.

İllegal partilerde disiplin her zaman olağandan yukardadır ama bunun ötesinde disiplinin daha da öne çıkmasını gerektiren dönemler vardır. Kılıcımız yalnız bir yana kesmiyor. Demokrasiyi sonuna dek savunan biziz, ama disiplini de sonuna dek savunan biziz. Sorun, neredeyiz, nasıl bir zamandayız, ne yapıyoruzu doğru değerlendirme sorunudur.

Disiplinin iyice öne çıkması gereken dönemler, bir kez hepimizin bildiği devrimci durum dönemidir. Lenin'in dedikleri açıktır. Devrimci durumda partinin çevresel (periferal) örgütlerinin kapısını açacaksın, geniş tutacaksın. Fakat *parti çekirdeği* dediğimiz, partinin gerçek kadroları için disiplin, olağan barışçıl dönemdekinden çok daha yüksek olacaktır.

Disiplinin iyice öne çıkması gereken bir dönem devrimci durumsa, ikinci dönem de gericilik dönemidir.

Demek ki iki dönem vardır ki, her partide disiplinin olağandan çok daha fazla öne çıkması gerekiyor. Bunun da nedeni var. İkisi de olağanüstü dönemlerdir, göreceli barışçıl dönemlerden farklıdır. İkisinde de parti sorunlarla karşı karşıyadır. Biri ileri atılabilmenin sorunlarıdır, ötekisi geriye çekilebilmenin sorunlarıdır. Ama ikisi de büyük sorunların olduğu dönemlerdir. İkisinde de disiplin o dönemleri başarıyla atlatmada canalıcı faktördür. İki dönemde de liberalizm komünist hareketin baş düşmanıdır. Nasıl bir durumdan geçtiğimizi tüm yoldaşlar değerlendirmelidirler. Gericilik dönemindeyiz. Geri çekiliş dönemindeyiz. Bu dönemde disiplin gerçekten utkunun anahtarıdır. Lenin hatta şöyle diyor: Böyle dönemlerde en ufak bir sallantı gösteren iyi komünistleri bile görevden uzaklaştırmalısınız.

İllegal bir harekette disiplin legal bir harekette olduğundan çok daha önde gelmek zorundadır. Olağanüstü dönemlerde disiplin daha da öne çıkmak zorundadır. Bunları iyice içermemiz gerekir, çünkü olağanüstü dönemler-

de, sıkıntılı, sıkışık dönemlerde disiplinin azalması yönünde *nesnel bir dürtü* vardır. İnsanlar aynı insanlar. Fakat sıkıntı dönemlerinde günün yirmidört saati, yaşamın her parçası insanları disiplini ufalamaya itiyor. Yapmamız gerekene, almamız gereken tutuma karşı yaşamın sürekli bir eğilim taşıdığını bilmeliyiz. Sıkıntı dönemlerinde disiplin azalır. Tüm liberal hastalıklar öne çıkar. Bu nesnel bir gelişmedir. Dışına çıkıp bakabilmek gerekir. Ahmet yoldaştan, Rüştü kardeşten ayırmak gerekir, çünkü toplumsal bir olaydır. Bunun ancak bilgiyle, bilinçle, inançla üstesinden gelinebilir. Onun ötesinde yaşam gevşeyenleri eskitir, onları posası çıkmış gibi kenara atar.

Özetlersem, birincisi, disiplin illegal bir partide öndedir. İkincisi, zor dönemlerde daha da öndedir. Üçüncüsü, ama, zor dönemlerde disiplinin azalması yönünde nesnel bir eğilim sürekli işlemektedir.

Onun için bu dönemde *komünistliğin ölçütü* partinin örgütsel ve taktik kararlarını harfiyle uygulamaktır. Her insan istediğini yapmakta özgürdür. Ancak her örgüt kendi niteliğini korumakta özgürdür. Her örgüt, ben bu yoldan gideceğim demekte özgürdür. Gitmeyenlere karşı gereken tavrı almakta da özgürdür. Burada iktidarsızlık gösteren örgütler zaten siyasal sahnede yaşayamazlar. Buraya dek fazla bir sorun yoktur. Parti disiplinine uyan ve uymayan hemen ayrılır. Bu dönemin asıl sıkıntısı bu noktadan sonra başlıyor.

Bu dönemin asıl korkulacak ve bilinçle uyanık olunacak yönü şudur: Partinin taktik ve siyasal tutumlarını, örgütsel kararlarını uygularken kendi istediği yönlere doğru çekiştirmek. Uygulamak, ama çekiştirerek uygulamak. Çünkü bu dönem nesnel olarak disiplinin azalması yönünde çalışıyor. Günlük çalışmada taktikleri, siyaseti uygularken kendi istediğine doğru çekiştirmek daha kötüdür. Ötekisi ben elmayım, sen armutsun diyor. Git o zaman elmaların yanına dersin biter. Ama bu *kendi dokumuzu* zayıflatır. Liberal eğilimler buralarda sızar.

Olabilir ki bir karar yanlış olmuştur. O zaman onun yolu vardır. Organlarımızda tartışırız, öneri götürürüz. Bu değişsin deriz. Daha yukarı gideriz. Konunun peşinden koşarız, bırakmayız, medeni cesaretsizlik göstermeyiz. Öte yanda hiç çekiştirmeden uygularız partinin dediklerini. İçinde bulunduğumuz dönem bu tutuma karşı çalışıyor. Bunun bilincinde olarak davranmamız gerekir. Bu dönemde gerçekten komünistliğin ölçütü budur. Parti hattını, parti kararlarını çekiştirmeden tam olarak uygulamak.

Alt organlar üst organlara kesinlikle uyar. Bilinçli, gönüllü bir biçimde. Yoksa tüm komünist partisi teorisini atmak gerekir camdan dışarıya. Alt üste her zaman uyar. Bu dönemde çok daha fazla uyar.

Azınlık çoğunluğa kesinlikle uyar. Azınlıkların "platform"larda birleşmeleri, ayrı "platform"ları sürdürmeleri gibi birşey Troçkizm'de var. Marksizm-Leninizmin parti anlayışında yoktur. Tartışılır, çoğunluk görüşünü koyar, ondan sonra azınlık bu dünya yüzünden yok olur. Yok olmazsa bu hareket içinden yok olur. Azınlık çoğunluğa uyar, alt organlar üst organlara uyar. Komünist partisinin merkezi anlayışında dükalıklar yoktur. Komünist partisi monolitik bir partidir.

* * *

Bunların dışında, bir de dönemlerle kadroların ilişkisi sorunu var. Her partinin bir kalıcı kadrosu, çekirdeği vardır. Bu çekirdek bir yılda, iki yılda ortaya çıkmaz. Onyıllar içinde, kavganın içinde ortaya çıkıyor. Bir de çekirdeğin çevresinde yine parti kadrosu (çevresel partilileri de kastetmiyorum — yine parti militanı kadrolar) var. Fakat işte bu kadrolarda bir farklı durum var.

Her değişik dönem, kendi kadrosunu beraberinde getirir. Sanki cebinde taşır. Nereden çıktı bu adamlar? Çıkar. Her dönem, gereksindiği insan tipini doğurur, üretir. O dönem değiştiğinde, bir bakarsın, o dönemin ürünü olan kadro da beraber gitmiş. Nereye gider? Evine gider, okumaya gider, kendini "yenilemeye", sonraki devrim savaşına "hazırlamaya" gider. Dönemler bu tür kalıcı olmayan kendi ürettiği kadrolarıyla beraber gelir, beraber gider. Devrimci durum da öyledir. Bir sürü insan üretti. Onlar şimdi gidiyor. Gericilik dönemi bambaşka bir ortam. Az parlak. Çok nankör. Kâğıt katlayacaksın sürekli. Ne yapalım, böyle. Gösterişsiz. Sabır işi. Nankör bir dönem. Bu da kendine uygun kadroları beraberinde getirecek.

Tüm hareketler neden bölünüyor? "Doğruyu mu buluyorlar"? Dönem değişti. Basıncı şimdi biniyor. Kadrolar yer değiştirecek. Bu döneme uygun kadrolar öne gelecek. Görüşmeye gelen bir yoldaş anlattı. Bir sürü hareket yeniden bölünmüş. Oysa yoldaşı son göreli bir ay oldu en fazla. Neden? Bırakın bu bölünmelerin rastlantısal nedenlerini. Çarşaf çarşaf yazıyorlar, insanın midesi kalkıyor okurken. Altında yatana bakın. Dönem değişti, tüm örgütlerde dönemlerin kadroları değişiyor. Olan budur, nesnel olarak olan budur. Yani her dönem kendi kadrosunu beraberinde getiriyor, beraberinde götürüyor. Ama *kalıcı kadrolar* bunu anlayabilen kadrolardır. *Kalıcı komünist kadrolar*, her dönemde ne gerekiyorsa onu yapan kadrolardır. Bugün böyle, 24 saat kâğıt katlarız. Yarın dün ne yaptıksa onu yaparız, öbür gün tetik boşaltırız. Komünist partisini yaşatacak kadro dönemlere bağlı olmayan kadrodur. Tüm değişiklikleri iyi anlayacak, kavrayacak. Dönem ne istiyorsa ona göre davranacak. *Kadro asıl budur.*

Bu yaz dönemini, 6. Yaz Taarruzu'nu partimizdeki gönüllü komünist disiplini katıyla arttırarak bitirmek ana hedefimizdir. Elbirliğiyle disiplini yükselteceğiz. İdeolojik, siyasal, örgütsel açıdan hiçbir sallantıyı ve sallantılıyı örgütümüze bulaştırmayacağız. Yine Lenin'in bir sözü kulağımıza küpedir. Sıkıntılı dönemlerde, parti rotasını tek birşeye göre çizer. *Tüm sallantılardan arınmak.* Tek tek komünistler olarak kendimizi tüm sallantılardan arındırmak. Hareket olarak tüm sallantılı görüşlerden ve unsurlardan arınmak. Bu dönemin hedefi budur. Leninizmin bize öğrettiği budur.

İşçinin Sesi'nin 200. sayısı hepimize kutlu olsun!

Haydi 6. Yaz Taarruzu'na!

Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir!

İşçinin Sesi ile övünüyoruz

Süleyman Sakalı

Bu gelişigüzel söylenmiş, duygusal bir söz değildir! Bugün 200. sayısını yayınladığımız *İşçinin Sesi*'nin ve *İşçinin Sesi* hareketinin 9 yıllık geçmişinin bir bütün olarak değerlendirilmesi bizi zorunlu olarak bu yargıya ulaştırıyor. Bugün *İşçinin Sesi* ile övünç duyduğunu söylerken en ufak bir rahatsızlık duyan, "acaba boş yere böbürleniyor muyuz?" gibi kuşkulara kapılan yoldaşlar varsa (ki olduğunu sanmıyoruz) onlara söyleyecek sözümüz şudur:

İşçinin Sesi'nin bugüne ulaşırken geçirdiği aşamalar, devrimci harekette ve toplumsal yaşamdaki kritik dönüm noktalarında aldığı tutumlar ve teorik-ideolojik alanda işçi sınıfı hareketinin önüne getirdiği canalıcı açılımlar bu hakkı bize çoktan tanımıştır. Ve biz, yaptığımız işin önemінin bilincinde olan, yaptığı işi ciddiye alan komünistlersek, bugün göğsümüzü gererek *İşçinin Sesi* ile övünüyoruz demeliyiz.

İşçinin Sesi hareketi Türkiye Komünist Partisi'nin içinden büyüdü. *İşçinin Sesi*'nin ilk sayısı, *Atılım*'ın yayınlanmaya başlamasından bir ay sonra, 1 Şubat 1974'de çıktı. O tarihte *İşçinin Sesi* İngiltere'de çalışan Türkiyeli işçilere yönelik bölgesel bir gazeteydi. Bu amaçla işe başlamıştı. İşbölümündeki yeri, misyonu buydu. Üstünde de İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'nin yayın organı olduğu yazıyordu.

Aynı dönemde yayın yaşamına başlayan *Atılım*'ın başlığında ise Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı olduğu yazılıydı.

Ne var ki, bir gazetenin üstünde yazılanla onun gerçek yaşamda ne olduğu, olabildiği her zaman üstüste düşmüyor. Nitekim bu *İşçinin Sesi* ve *Atılım*'a ilişkin olarak da böyle oldu.

İşçinin Sesi Türkiye komünist hareketinin sorunlarına getirdiği canlı açılımlarla, teorik-ideolojik konulardaki katkılarıyla yıllar içinde gerçek yaşamda yeni bir misyon üstlendi. Karşılaştığı sorunları en iyi biçimde çözebilmek amacıyla çabaladıkça başlangıçta kendine çizdiği çerçeveyi her geçen gün biraz daha zorladı.

Atılım ise aynı süreç içinde adım adım üstünde yazana lâyık olmadığını kanıtladı. Babasının elbiselerini giyen ve bir türlü büyümeyip giydiği elbiseyi dolduramayan bir çocuk gibi kaldı. Yol gösterici olmaması bir yana, devrimin önünde ciddi bir engel durumuna geldi.

1980 yılında toplanan TKP I. Leninciler Konferansı'nın Merkez Organı Üstüne başlıklı kararı bu süreci şöyle dile getiriyordu:

"*Atılım* bu üçlü işlevi (kollektif propaganda, kollektif ajitasyon, kollektif örgütleme işlevleri, — S.S.) yerine getirememiştir. İdeolojik konulardaki eklektizmi ile sistemli bir oportünizmi geliştirmiştir. Bu da partiyi çürümeye götürmüştür.

"*Atılım*'ın ülke gerçeklerinden kopuk, partili yoldaşlar yığınının ilgi alanının dışında ve devrim hareketini geriye çekici, kısır-kavruk bir propaganda anlayışı vardır. Bu nedenle dar çevreleri aşıp geniş işçi yığınlarına ulaşamamıştır. Örgütçülük işlevini başaramamış, ajitasyon etkisi ise yığınları pasifize edici yönde olmuştur.

(...)

"*İşçinin Sesi*, daha 1976 sonlarında *Atılım*'a karşı ayırdedilir bir ideolojik üstünlük sağlamıştır. Giderek gelişen bu üstünlük, *Atılım*'ın beceremediği işlevlerini, yine giderek artan oranda, *İşçinin Sesi*'nin üstlenmesini zorunlu kılmıştır.

"*İşçinin Sesi*, bu üçlü işlevi, en ileri düzeyde ve en uygun biçimde birleştirebilmiştir. Teorik-siyasal sorunlardaki açık-duru tavrı, bilimselliği ve devrimci ruhu onu eşsiz kılmıştır." *(Konferans Tutanakları*, s.26, 27)

İşçinin Sesi bu konferansla birlikte ilk kez resmen Türkiye Komünist Partisi'nin *gerçek* merkez yayın organı ilan edilmiştir. Bu önemli bir dönüm noktasıdır. Ne var ki, *İşçinin Sesi*'nin yayın yaşamında altı çizilmesi gereken birçok önemli dönüm noktası vardır. Bunlar *İşçinin Sesi* hareketinin gelişiminde, formasyonunda temel taşlar olmuş, hareketin niteliğini belirlemiştir.

I. 1974-1976

1974-76 yılları, *İşçinin Sesi*'nin, yanlışıyla doğrusuyla ama yerel bir işçi gazetesi olarak yayınlandığı dönemdir. *İşçinin Sesi*'nin yayına başlamasından hemen sonra başka bir görev için gazetenin yönetiminden ayrılan Yürükoğlu yoldaşın, 1976 yazında yeniden *İşçinin Sesi* editörlüğüne gelişine kadar süren bu dönemde, bağlı olduğu örgütün içindeki sarsıntıların etkisiyle *İşçinin Sesi* de önemli sarsıntılar geçirdi.

Bu *I. Konferans Tutanakları*'nda da açıkça belirtiliyor:

"1974-76 yılları arasında ve özellikle bu dönemin son yarısında örgüt (İngiltere parti örgütü, S.S) her bakımdan önemli sarsıntılar geçirdi ve geriledi. Bu dönemde ideolojik alanda önemli sağ yanlışlar yapıldı. (...) 1976 yılında Veli Dursun yoldaşın yeniden İngiltere'ye gelerek örgütün yönetimini üstlenmesiyle birlikte, örgüt bugünkü ideolojik-siyasal konumunu kazandı...." (*Konferans Tutanakları*, s.55, 56).

Yürükoğlu yoldaş, 1977 yılında *Bunalım Kalıcıdır* kitapçığına yazdığı önsözde bu dönemin yanlışlarını ve doğrularını şöyle değerlendiriyordu:

"*İşçinin Sesi*, bundan tam üç buçuk yıl önce Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin yükseldiği, genişlediği bir dönemde, bu hareketin bir parçası olarak çıkmaya başladı. (...)

"Gazetenin gelişmesi pürüzsüz olmadı. Hatalar da yapıldı. (...)

"Daha başka yanlışlar da yapıldı. İdeolojik konularda." (*Bunalım Kalıcıdır, İşçinin Sesi* dizisi 2, s.7)

1974-1976 dönemini *İşçinin Sesi*'nin çocukluk dönemi olarak nitelendirebiliriz.

II. 1976-1978

Bugün tanıdığımız niteliğiyle *İşçinin Sesi*'nin ilk şekillenişi, 1976 yazı ile 1978 yazı arasındaki iki yıl içinde ortaya çıktı. 9 Ekim 1976 tarihli 54. sayıda yayınlanan, R.Yürükoğlu imzalı *Bunalım Kalıcıdır* yazısıyla başlatabileceğimiz bu dönem, *İşçinin Sesi*'nin 1978 yazında 95. sayısıyla yayın yaşamına son vermesine kadar sürdü.

95. sayıya gelindiğinde *İşçinin Sesi*'nin basımı, bir önceki döneme kıyasla 10 misli artmış durumdaydı. Ama bu dönemin asıl *belirleyici* özelliği, daha sonra TKP içinde temel anlaşmazlık konusu olan tüm fikirlerin bu dönemde *İşçinin Sesi*'nde açıkça yazılmış olmasıdır.

Burada bir parantez açıp önemli bir noktanın altını kalın çizgilerle çizmekte yarar var:

Dokuz Ekim 1976 tarihinde *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan *Bunalım Kalıcıdır* yazısında şöyle deniyordu:

"Yurdumuzda bunalım geçici değildir. 1968'lerden bu yana yükselip alçalan dalgalar halinde gelişen derin siyasal kriz, devrimci durum geçici değildir. Toplumumuzu en ince dokusuna dek giderek saran ve giderek olgunlaşmakta olan bu devrimci durumun, bu sosyo-siyasal krizin derin ekonomik ve sosyal nedenleri vardır. Türkiye finans-kapitali, dünya halklarının sömürüsünden elde ettiği tekelci süper kârlara dayanarak, bu süper kârların bir kırıntısını kendi işçisine vererek toplumdaki çelişkileri geçici bir zaman için yumuşatabilen Batı finans-kapitalinden farklıdır. Türkiye burjuvazisinin bugün elinde sömürebileceği yer yalnızca Anadolu ve Kıbrıs'da el koyduğu bölgedir. Öyleyse Batıdakinin tersine, kârını arttırmak isteyen Türkiye tekelci burjuvazisi, en başta ve başlıca Türkiye işçisini, halkını, daha yoğun, daha yoğun sömürmek zorundadır. Olan da budur. Bugün Türkiye işçi sınıfının sömürü oranı %400 civarındadır. Bu oran, gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğundan çok fazla-

dır. Bu nedenle, burjuvazi, işçimizin istediği insanca yaşama koşullarının bir küçücük parçasını bile ona veremez. Tam tersine, işçinin hiçbir isteğini sağlayamayacağı gibi, onu daha da ezmek yolundan yürüyecektir. Bu çelişki sosyalizme dönüşmek üzere gerçek bir devrimden başka bir yolla çözülemeyecektir.

"İşte bunun için diyoruz ki, Türkiye'nin önünde yalnızca şu iki yol vardır: Ya faşizm, ya sosyalizme giden ileri demokratik düzen. Faşizm, tekelci burjuvazinin daha fazla, daha rahat sömürü isteğini, sosyalizme giden ileri demokratik düzen, halkımızın insan gibi yaşama özlemini doyuracaktır. Ya faşizm, ya sosyalizme giden demokratik düzen. Üçüncü yollar hep geçicidir. Yurdumuzda, bu sosyo-ekonomik koşullarda, halkımızla emperyalizm, halkımızla finans-kapital arasındaki çelişkileri çözmek için sosyal-demokrasinin de elinde bir anahtarı yoktur." (*Bunalım Kalıcıdır* s.10)

Yalnızca bu yazıda dile getirilen fikirlerle geçen 6 yılın olaylarını karşılaştırmak bile bize, *İşçinin Sesi* ile övünmemizin boş bir övünme olmadığını kanıtlıyor. Yürükoğlu yoldaşın bu yazıda dile getirdiği fikirler, böyle bir yazının 1976 yılında yazılmış olması *İşçinin Sesi* için gurur vericidir.

1976-78 döneminde *İşçinin Sesi*'nde dile getirilen fikirler TKP içinde hızla etkinlik kazanmaya başlayınca, parti içindeki görüş farklılıkları zaman içinde olgunlaştı ve mantıksal sonucuna ulaştı.

Önce 1977 yılı başında toplanan "Konya Konferansı" *İşçinin Sesi*'ni, "partinin çok başarılı bir yayın organı" olarak benimsedi. İlk anlaşmazlıklar ve tartışmalar bundan çok sonra, 1977 Kasım ayında Politik Büro ile yapılan toplantıda açığa çıktı. Ancak bu toplantıda, Türkiye'de devrimci durumun varlığının *kabul edilmesinin* yanısıra, *Bunalım Kalıcıdır* yazısının doğru olduğu da kabul edildi. Yürükoğlu yoldaşın, "*Zayıf Halka*" kitabı da bu toplantıya dayanarak ve toplantının hemen ardından yazıldı. 1978 Şubat'ında toplanan Merkez Komitesi Plenumu ise bu gelişmeleri bir adım daha ileri götürdü. *İşçinin Sesi*'nin geliştirdiği çizginin *İşçinin Sesi*'ni çıkaran kadroyla birlikte *Atılım*'a egemen kılınması ve *Atılım*'ın, hem de merkez yayın organı olarak yepyeni bir içeriğe ve biçime kavuşturulması olanağı doğdu. Bu yönde karar alındı.

Bu gelişmeler ışığında, işçinin "daha gür sesini" merkezi olarak yükseltmek üzere, *İşçinin Sesi* kendi isteğiyle yayın yaşamına son verdi.

Ne var ki bu gelişmeler uzun ömürlü olmadı. Alınan kararlar uygulanmadı. *İşçinin Sesi* kapandı ama "işçinin daha gür sesi" çıkamadı. Ve *Zayıf Halka* kitabının ikinci baskısının yayınlanmasıyla birlikte, 1979 yılı başından 1979 Haziran'ında, *İşçinin Sesi* yeniden yayına başlayana kadar geçen dönemde TKP içindeki kavga açığa çıktı. *İşçinin Sesi*'nin 1 Haziran 1979 tarihinde yayınlanan 96. sayısı artık yepyeni bir dönemin başlangıcı oluyordu.

Ama, yeni duruma alışamamanın ve eski yanlışlardan kurtulamamanın getirdiği çok kısa bir bocalama dönemi yine de yaşandı. 10 Eylül 1979'da Yürükoğlu yoldaşın TKP'nin 59. yılını kutlama gecesinde yaptığı konuşma ile esas dönüm noktası geldi ve yeni bir dönem bütün hızıyla yaşanmaya başlandı.

III. 1979'dan bugüne

Bu dönem, peşpeşe gelen önemli örgütsel atılımların yanısıra, son derece önemli teorik-siyasal değerlendirmelerin de birbirini kovaladığı ve *İşçinin Sesi* hareketinin Türkiye komünist hareketi içinde, en başta ideolojik alanda olmak üzere etkin bir güç durumuna yükseldiği dönemdir.

Yukarıda bu dönemin başlangıcı olarak belirlediğimiz, Yürükoğlu yoldaşın, "Üçüncü Program ve Görevlerimiz" başlıklı 59. yıl konuşması şu üç noktayı açıklığa kavuşturdu:

1) Türkiye Komünist Partisi içinde bugün yürüyen savaşımın *içeriğinin*, "partinin Leninci bir programa sahip kılınması" olduğunu belirledi.

2) Bu programın nasıl olması gerektiğini belirledi.

3) *İşçinin Sesi* hareketinin geçmişinin, yanlışı ve doğrusuyla bir değerlendirmesini yaptı.

Bundan sonraki bir yıl, *İşçinin Sesi*'nin her cephede dev adımlarla yepyeni alanlar açtığı, söylediklerinin yaşam tarafından çok kısa zamanda birbiri ardından doğrulandığı bir dönem oldu.

Önce I. Leninciler Konferansı toplandı ve hem örgütsel hem ideolojik alanda ileri adımlar attı. Çok önemli olarak, 1 Mayıs'ın Türkiye devrimci hareketi açısından bir *dönüm noktası* olacağını vurguladı.

1980 yazında, 1 Mayıs'ın gerçekten bir dönüm noktası olduğu iyice açığa çıktı. *İşçinin Sesi*, Yürükoğlu yoldaşın yazdığı *Sınıf Savaşımının Vardığı Aşama ve Komünist Partisinin Taktikleri* yazısıyla yaklaşmakta olan fırtınayı açıkça dile getirdi. Hedefi "son hızla örgütlenme" olarak belirledi.

İşçinin Sesi bir yandan Türkiye'de yaklaşmakta olan felaketi haber verirken ve yapılması gerekenleri gösterirken, bir yandan da Türkiye komünist hareketinin içinde bulunduğu bu durumun da önemli ölçüde kaynağı olan, dünya komünist hareketindeki daha derin sorunlara değinmekten korkmadı.

Oniki Eylül faşist darbesinden hemen önce, 10 Eylül 1980'de Yürükoğlu yoldaşın yaptığı, *Sosyalizm Üstün Gelecektir* başlıklı TKP'nin 60. kuruluş yıldönümü konuşması *İşçinin Sesi*'nin yaşamında yeni bir dönüm noktasıdır. Dünya komünist hareketinin sorunlarıyla Türkiye komünist hareketinin sorunlarının ayrılmaz bir bütün olarak ele alındığı bu konuşmanın *İşçinin Sesi*'nde yayınlanmasının anlamı büyüktür.

Sosyalizm ve demokrasi, Afganistan — Polonya olayları dünya komünist hareketindeki sağa kayış ve TKP'nin durumunun büyük ölçüde dünya komünist hareketinin durumundan kaynaklandığı, daha sonra her biri başlı başına yeni perspektifler açacak olan bir dizi can alıcı sorun ilk kez bu konuşmada açıkça dile getirildi. Böylece bu konuşma, *İşçinin Sesi*'nin bundan sonra ilerleyeceği yolu da çizmiş oldu.

Yürükoğlu yoldaş *Sosyalizm Üstün Gelecektir* konuşmasında şöyle diyordu:

"Türkiye komünist hareketi hiçbir gelgeç çizginin, çıkarın kuyrukçusu olmayacaktır. Marksizm-Leninizmden, dünya devriminden, uygarlığın, insanlığın gelişiminden, halkların ve halkımızın mutluluğundan başka hiçbir şey davranışlarımızı belirlemiyor, belirlemeyecektir." (*Sosyalizm Üstün Gelecektir*, s.43)

İşçinin Sesi, yukarıda belirtilen tutumunu bugüne kadar her yönden gelen, her çeşit suçlama, saldırı ya da en iyi niyetli yanlış anlamalara karşı her güçlüğe göğüs gererek ödünsüz savundu. Bugün de savunuyor. *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'den bu yana yayınlanan her kitap ve her yazıyla Türkiye ve dünya komünist hareketinin can alıcı, yanıt bekleyen birçok sorununa yiğitçe değindi.

"Söylediklerimiz doğruysa olaylar kesinlikle o yöne doğru gelişecektir. Bizim hatamız çoğunluktan önce görmek ya da konuşmak olacaksa, o da hata değildir."

Böyle diyordu *İşçinin Sesi*.

Yıllar içinde olayların gelişmesi kesinlikle *İşçinin Sesi*'nin söylediği yöne doğru olmuştur. Her önemli gelişme, devrimci hareketteki her dönüm noktası, önce *İşçinin Sesi*'nde dile getirilmiş, çoğunluk ondan sonra, yavaş yavaş aynı konuları dile getirmeye başlamıştır.

200. sayıya ulaştığımız bu günde de aynı gelişme bütün hızıyla sürüyor. *İşçinin Sesi* Türkiye komünist hareketi içinde ideolojik öncülük yapmaya layık olduğunu her olayda, defalarca kanıtlamıştır. Ve biz bugün bu bilinçle *İşçinin Sesi* ile övünüyoruz.

Son bir nokta daha var: *İşçinin Sesi* ile övünürken, *İşçinin Sesi*'nin R.Yürükoğlu adından ayrı düşünülemeyeceğini de vurgulamadan geçersek, en azından önemli bir haksızlık yapmış oluruz. Bunu da unutmadan, *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısı hepimize kutlu olsun!

Menşeviklerin hayal dünyası genişliyor

Emine Engin

Merkez Organımız *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısını coşkuyla kutlarken, hep aklımızdaki ölçüt bir komünist gazetenin nasıl olması gerektiğidir.

Atılım da bir komünist gazetenin nasıl olmaması gerektiğine bulunmaz örnek olduğu için, ona ve onun sahibi menşeviklere, 200. sayımızda değinmeden edemeyeceğiz.

Mayıs *Atılım*'ındaki bir yazıdan başlayalım. "Denizleri, Mahir'leri anmak" başlıklı yazıda şöyle deniyor:

"Öte yandan, ağzından 'devrim' sözlerini düşürmemesine karşın, ABD emperyalizmine karşı savaşımı yok sayan anti-Sovyetizm 'uzmanı' Yürükoğlu, salt anti-emperyalist savaşım verdiği için, Mahir Çayan'ı aşağılıyor. Çayan'ı kendisinin hakaret anlamında kullandığı bir kavramla niteliyor, 'O bir Kemalistti' diyor. Amacı Dev-Yol gibi akımların yandaşlarını anti-emperyalist savaşımdan vazgeçirmektir. Kendisinin, Halkın Kurtuluşu vb.'nin şeflerinin, Doğu Perinçek'lerin bataklığına, anti-Sovyetizmin girdabına çekmektir.

"Burjuvazi kendi ideolojisi olan Kemalizmin anti-emperyalist içeriğini boşaltırken, Deniz'ler, Mahir'ler ateşli bir anti-emperyalist oldular. Burjuva ideolojisini anti-emperyalist görüşleriyle aşabildiler. Marksizm-Leninizmden esinlendiler. Gerçek Kemalistlere de, TKP'ne de Yürükoğlu gibi düşman olmadılarsa bu, halkımızın gerçek düşmanını iyi bellemelerinden, burjuvaziye değil, halkımıza hizmet etmek istemelerindendi." (*Atılım*, s:6)

Burada, içiçe geçmiş üç yön var. Bunlardan biri, menşeviklerin bize yönelik taktiği, ikincisi, menşeviklerin bizim de katıldığımız BİRKOM ve cephe çalışmalarını bölme çabaları, üçüncüsü ve bu kadar siyasal cambazlık arasında artık en önemsiz kalanı da yazıda söylenenlerin ideolojik içeriğidir. Bu yazıda biz asıl iki yönü ele alacağız.

Menşevizm deneyimden de öğrenemiyor

Bilindiği gibi, Çayan'ın görüşlerini eleştiren yazıları Yürükoğlu yoldaşımız yazmadı. *Atılım*, hangi imzalı yazıyı konu alırsa alsın, kişisel olarak Yürükoğlu yoldaşımıza saldırıyor.

Aynı *Atılım*'da N.Gürel imzalı, "Savaşa geri dönün" başlıklı bir yazı var. Bu yazıda da şöyle deniyor:

"Yakın çevresindeki kimi 'gerçekçi' kişilerin Yürükoğlu'nu açık anti-Sovyetizmde frenleme çabaları da artık para etmiyor." (s.4)

"*İşçinin Sesi* yandaşları! Yürükoğlu'nun elini bırakın. O batağa gidiyor. Siz savaşa geri dönün." (s.7)

Yine hatırlardadır, bir süre önce de, Mart *Atılım*'ında "*İşçinin Sesi yandaşlarına*" bir çağrı yayınlamışlardı. Burada da kişisel olarak Yürükoğlu yoldaşımızla uğraşmışlardı.

Yürükoğlu yoldaşımıza, kendilerine pek de yakışan iğrenç bir düzeyde kişisel olarak saldırıyorlar. Bu menşeviklerin bir süredir izledikleri ana taktiktir.

Bu taktiğin anlamını önce birkaç paragrafla şöyle özetleyebiliriz: Menşevikler gerek uluslararası, gerekse parti içi durum nedeniyle, *İşçinin Sesi* olmaksızın, *göstermelik* bir 5. Kongre bile toplayamıyorlar. Artık göstermelik bir kongre için bile, *İşçinin Sesi*'ni de katılmış *göstermek* gerekiyor. Bunun için, göstermelik bir kongreye katılmış görünmeye razı olacak bir "İşçinin Sesi" yaratma hayaline kapıldılar.

Akıllarınca, Yürükoğlu yoldaşımıza saldırıp, yandaşlara çağrı yaparak ya da yoldaşımızın yakın çevresindeki kimi gerçekçi kişilerden söz ederek, hareketimizi bir anda parçalayıp, sonra da beğendikleri parçasını "İşçinin Sesi" diye göstermelik kongreye katacaklar!

Taktik kendi içinde tutarlı görünüyor. İşin aptalca yanı, böyle bir taktiği *İşçinin Sesi*'ne uygulayıp da sonuç alınacağını sanmaktır! Böyle bir taktiğin tuzağına düşebilecek bir hareket olsaydı, *İşçinin Sesi İşçinin Sesi* olmazdı. Menşevikler Marksist-Leninist teoriden öğrenemedikleri gibi, kendi deneylerinden de birşey öğrenemiyorlar.

Şimdi söz konusu taktiğin çeşitli yönlerini biraz daha yakından görelim.

Uluslararası yönüyle başlayalım. Menşevikler sosyalist ülkelere, dünya komünist hareketine bize ilişkin öznel düşlerini hep gerçek durum gibi aktardılar. "Attık", "sattık", "ajan oldular", "yıkıldılar-gittiler" v.b. Ama ne bizim ağzımız bantlı, ne de sosyalist ülkeler ve dünya komünist hareketi kör-sağır. Biz duyurduk, onlar duydular ki biz varız ve dikkate alınması gereken bir gücüz.

Bu durumda, menşeviklerin uluslararası alana "kongre topladık" diye çıkıp da, yarım yüzyıllık günahlarını hiç olmazsa örtbas edebilmeleri için bile, kongrenin *İşçinin Sesi*'ni dışlamaması gerektiği anlaşıldı. Ama *İşçinin Sesi*'ni olduğu gibi kucaklamak da hiç istenen birşey değildir. Bu nedenle, yukarıda kısaca açıkladığımız taktik şimdi kimi uluslararası çevrelerce de uygulanıyor. "Yürükoğlu olmasa, biz *İşçinin Sesi*'ni zaten TKP'nin parçası olarak görüyoruz" yollu sözler uçuruluyor. Bu tür sözlere kulak assaydı *İşçinin Sesi* hareketi en başta doğamazdı.

Şimdi işin parti içi durumla bağlı yönüne gelelim.

Bilindiği gibi, bundan bir süre önce, menşevik kanat altında kalmış, önemli görevlerdeki birçok yoldaş yönetime iki noktadan karşı çıktılar: Biri, Türkiye'de faşist diktatörlük vardır dediler. İkincisi de, *İşçinin Sesi*'ne yoldaşça tavır alınmasını istediler.

Bu görüşler hızla yayıldı ve farklılıklar asıl Avrupa'da açık bir biçimde yansıdı. Bunun üzerine Mart *Atılım*'ında Yürükoğlu yoldaşımız "hariç"(!) *İşçinin Sesi* yandaşlarına "çok olumlu" tutum takındıklarını kanıtlamak için ünlü çağrıyı yayınladılar.

Ancak çağrı ortalığı daha da karıştırdı. Karışıklık kuşkusuz merkeze de yansıdı. Mart, Nisan, Mayıs *Atılım*'ları bir o yana bir bu yana zik zak çiziyor.

Nisan *Atılım*'ında nedense kişisel olarak Yürükoğlu yoldaşımıza bile hiç karalama yapmamışlar. İ. Bilen'in, partiye girişinin 60. yılına ilişkin yazısında Yürükoğlu yoldaşımızın adı geçmiyor. Ayrıca, *TKP'nin Sesi* ilanı hiç yok, yalnızca *Bizim Radyo* ilanı var. Mizanpaj da farklı ellerden çıkmış gibi görünüyor.

Nisan *Atılım*'ı çıktıktan sonra Avrupa'da bazı menşevikler bir bildiri dağıttılar. Bildiride, İ.Bilen'in *Atılım*'daki yazısı, *TKP'nin Sesi Radyosu*'ndan aktarılıyor ama Radyo'nun metninde bir küçük ek var: Vedat Nedim'lerin v.b. arasına bizim yoldaşımızın adı da katılmış!

Açık ki, bir yanda *Bizim Radyo*, İ.Bilen, Nisan *Atılım*'ını ele geçirenler, bir yanda Mart, Mayıs *Atılım*'larını çıkaranlar ve *TKP'nin Sesi*, öte yanda da sözünü ettiğimiz muhalif partililer var. Karşılıklı konumlar zaman içinde netleşecektir.

Menşevikler son olarak bir plenum topladılar. Bu plenum da yürüyen kavgayı dışa vuruyor. İ.Bilen, raporunda, "fraksiyonculuk ortamını yok etmek"den söz ediyor. Yürükoğlu yoldaşımızın, cuntaya faşist demesinin nedenlerini "Sovyetler Birliği'ne karşı nefret", "devrimci güçleri bölme", "eylem ve cephe birliğini baltalamak" olarak sıralıyor. Böylece hem parti içinde cuntaya faşist diyen yoldaşlara, faşizm görüşünü ve *İşçinin Sesi*'ni birlikte kötülemiş oluyor, hem de asıl kendisi "devrimci güçleri böl-

me" yönünde bir çaba gösteriyor. Bir taşla iki üç kuş vurmaya çalışıyor.

Bölücülükleri bile beceriksizce

Buradan değinmek istediğimiz ikinci yöne bağlanıyoruz. Menşeviklerin Mayıs *Atılım*'ındaki yazıda Deniz'lerin, Çayan'ların ateşli savunucuları kesilmeleri, son sıralarda PKK'yı, Dev-Yol'u ve *İşçinin Sesi*'ni de içeren "eylem ve cephe birliğini parçalamak" için uyguladıkları banal taktiğin bir parçasıdır.

Bilindiği gibi menşevikler Aralık *Atılım*'ında, "CHP, Dev-Yol, Kurtuluş, Özgürlük Yolu, KUK v.b." örgütleri, (dikkat edilirse PKK'dan söz edilmiyor) "cephe bozguncuları" olan bize karşı cepheye çağırıyorlar, bizim kurduğumuz "anti-TKP'cilik (?) kutsal bağlaşıklığını" (?) yıkmaları gerektiğini söylüyorlardı.

Nisan *Atılım*'ında da Elif Toroslu, " 'sol' radikal guruplara", bu arada Dev-Yol'a, "barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi, ekmek ve özgürlük için birlikte savaş" öneriyordu.

Mayıs *Atılım*'ına gelince bu taktik, giderek, kaba bir biçimde bazı devrimci akımları ve Dev-Yol'u *İşçinin Sesi*'ne karşı çıkarma niteliği aldı. Açık bir bölme taktiği olarak sırıtmaya başladı.

Son toplanan plenumlarında İ.Bilen'in okuduğu raporda da aynı taktik bütün banalliğiyle yansıyor. İ.Bilen, kendilerinin, baskı altında kalan güçlerin cuntayı faşist diye nitelemelerini "anlayışla" karşıladıklarını belirttikten sonra, nitelemedeki farkın eylem birliğine engel olmadığını söylüyor ve şöyle ekliyor:

"Faşist cunta nitelemesi, savaş arkadaşı olarak gördüğümüz bu güçlerin ağzında cuntanın baskı ve terörüne karşı bir nefreti dile getiriyorsa, örneğin Yürükoğlu'nun ağzında TKP'ye, Sovyetler Birliği'ne karşı nefretin bir ifadesi, devrimci güçleri bölme, eylem ve cephe birliğini baltalamanın bir aracı oluyor."

Yani açıkçası, genelde, cuntayı faşist diye niteleyen güçlerin bu görüş birliğinin olabilecek iyi sonuçlarını engellemeye, özelde ise *İşçinin Sesi*'nin birlik kurduğu öteki devrimci akımları *İşçinin Sesi*'ne karşı çıkarmaya çabalıyor.

Böylece, buraya dek değindiğimiz iki yönün birleşik amacı ve sonucu ortaya çıkıyor: Cuntanın faşist niteliği konusunda "anlayışlı" davranarak, parti içindeki muhalif yoldaşları ve bazı devrimci akımları yumuşatmak. *İşçinin Sesi*'ni ise ana konu ilan etmek, hem partideki muhalif yoldaşları, hem öteki devrimci akımları *İşçinin Sesi*'ne düşman etmeyi ana halka seçmek.

İçeriksiz ideoloji

En sonunda Mayıs *Atılım*'ındaki yazının engin ideolojik içeriğine geldik.

Artık *Atılım*'da çarpıtmasız bir içerik kalmadı. Burada da çarpıtma yapmışlar. Biz Çayan'a Kemalist demedik. '... Çayan Kemalizme hayrandır ve Kemalizmi tanımlarken gerçekte Kemalizmi *değil* kendini tanımlıyor" dedik.

Menşevikler sağ duyularını olduğu gibi, artık Türkçelerini ve mantıklarını da yitirdiler. Çayan'ın verdiği tanım Kemalizme uymuyorsa, ama kendini yansıtıyorsa, Çayan Kemalizmle eşitlenemez.

Açıktır ki biz Çayan'a Kemalist demedik. Ama demiş olsak bile bu "hakaret" sayılmazdı. Kemalizm, oportünizm v.b. terimler, bizim açımızdan, öznel değer yargısı değil, nesnel bilimsel değerlendirme sözcükleridir. Biz ideolojik savaş veriyoruz, menşevikler bizim etrafa hakaret yağdırdığımızı sanıyorlar. Bu bakış açısıyla kendileri ideolojik savaş vermedikleri burjuvaziye kuyrukçuluğu da artık düpedüz iltifata dönüştürdüler.

Biz terimleri soğuk bilimsel değerlendirmeler olarak kullanıyoruz. Ancak CHP'yle TKP'nin yazgısını ortak gören, Kemalist sözünü iltifat sayan menşeviklere bu sözü hakaret anlamında kullanmak gereklidir.

Bunu vurgulayalım ki onlara Kemalist dediğimiz için iltifat ediyoruz sanıp da kimi "gerçekçi" kişiler umuduna kapılmasınlar.

Gazetemiz partimizin birliğidir

Ayse Güvener

İşçinin Sesi 200. sayısına ulaştı. Bu önemli bir başarıdır. Ama *İşçinin Sesi*'ni başarılı bir yayın organı yapan onun yalnızca uzun süreli çabayla, her alanda zor kazanılan deneylerle, büyük bir enerji ve özveri temelinde 200 sayı sürdürülmesi değil, Marksizm-Leninizmin, kaya gibi sağlam temeli üzerinde yükselmesidir.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabında Yürükoğlu yoldaş, devrimci durumun görevlerini açıklarken şöyle diyordu:

"Türkiye devrim hareketinin binbir çeşit özgül sorusu, sorunu var. Bunlara açık seçik yanıtlar vermeliyiz. Devrim için, komünizm için canını vermeye hazır, her özveriyi seve seve kucaklayan militanların kafalarını doyurmalıyız. Unutmayalım ki, kapitalist toplumda son çözümlemede burjuva ve proleter ideolojileri arasında başka bir ideoloji yoksa ve egemen ideoloji burjuva ideolojisi ise, Leninci bir anlayışla açıklanmamış her konuda ideolojik yanlışlara düşmek kaçınılmazdır." (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, R. Yürükoğlu, s.115)

Biz partiye girdiğimiz ilk andan başlayarak bu fikrin yarattığı atmosferi teneffüs ettik. "Kafa kola alma" yoldaşça ilişkilere hiç bulaşmadı. Bize gösterilen hedef bir bilim olarak Marksizm-Leninizmi sürekli çalışmak ve öğrenmekti, yalnızca öğrenmek de değil içermek, mantığını kavramaktı.

TKP'nin "merkez organı" *Atılım* vardı. Hâlâ da var(!) Ama 1976'dan bu yana giderek *İşçinin Sesi* yaşamda merkez organ durumuna geldi. Yaşam, ancak kollektif propagandist, kollektif ajitatör, aynı zamanda kollektif örgütleyici olan ülke çapında bir gazetenin, komünist partisinin ideolojik ve örgütsel birliğini sağlayacağını doğruladı. *İşçinin Sesi* bu amacı yerine getirmek için yayınlanmamıştı ama bu görevi hakkıyla yerine getirdikçe pratik ona merkez organ olma görevini yükledi. Hatta, *İşçinin Sesi* çevresinde eğitim guruplarının oluşması partiyi bölecek, aman *Atılım*'ı güçlendirelim diye *İşçinin Sesi* bir yıl yayınlanmadığı halde, yaşamın gerçekleri onun bu onurlu görevi yeniden omuzlamasını dayattı.

İşçinin Sesi'nin çizgisi eklektizmden uzak, açık, duru, her türlü yanıtı ve önermesi birbiri üstüne oturan sistematik bir bütün oluşturur.

Merkez organımız *İşçinin Sesi* bugüne kadar işçi sınıfının tarihi görevini yerine getirmesinde sosyalist bilincin önemini gösterdi ve burjuva ideolojisine karşı başarılı bir savaş verdi. Türkiye devriminin pekçok teorik sorununa çözümleyici yanıtlar getirdi. Devrimci hareketin çeşitli aşamalarındaki pratik görevleri doğru olarak koydu. TKP oportünist yönetimi ile komünizm arasındaki karşıtlığı açığa çıkararak, Türkiye Komünist Partisi'ni arındırma savaşımını başlattı. Her türlü küçük burjuva çizginin özünde sağ olan mantığını sergiledi.

İşçinin Sesi, geniş devrimci çevrelerin saygı ve güvenini kazandı. Yurdun her köşesinde gerçekleri sergileyen bir kürsü oluşturdu ve gerçekten çok mektup aldı, alıyor. *İşçinin Sesi*, bugünkü ağır baskı koşullarında bile dağıtım ağı çevresinde örgütleyicilik işlevi görüyor.

Bugün *İşçinin Sesi*, illegal örgütleri korumak ve saflarını sağlamlaştırmak, geçmiş devrimci durumun kazandığı deneyimleri değerlendirmek ve işçi sınıfının belleğinde canlı tutmak, devrimci fikirleri işçi sınıfı içinde yaygınlaştırmak, yeni sınıf savaşımları için güç toplamak görevini yığınlara anlatıyor.

Haydi yoldaşlar, partimizin ideolojik ve örgütsel birliğini sürekli geliştiren, derinleştiren gazetemiz *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısını kutlayalım. Yeni devrimci kabarışlara hazırlanalım!

İşçinin Sesi proletarya enternasyonalizminin bayrağını, komüniste yaraşır bir biçimde, elleri titremeden taşıyor.

PROLETARYANIN VATANI YOKTUR

Yalçın Çağlar

Proletaryanın tüm insanlığı kurtarma görevini başarmasında, günümüzde Türkiye işçi sınıfının üstüne düşen, devrimini utkuya ulaştırmak, burjuvazinin erkini devirmek, devrimci erki kurmaktır.

Egemen burjuvazinin tekelciliğe yükseldiği, emperyalistleşebilmek için bir yandan ülke içinde tüm çalışanlara açık terör uygularken, öte yandan iç sömürgesi Türkiye Kürdistanı'nı vahşi bir baskı altında tuttuğu, yayılma gereksiniminin sonucu Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdiği, Orta Doğu ve Ege'nin yağmasından bir parsa toplayabilmek için Yunanistan ve İsrail burjuvazisi ile kozlarını paylaşmaya hazırlandığı bir aşamada, işçi sınıfı Türkiye'de gerçek bir enternasyonalist bilinç ile savaşmadan tarihsel görevini kalıcı olarak yerine getiremez.

Yüro-komünistlerin komünizm adına proletarya enternasyonalizmini reddettiği, Çin'in proletarya enternasyonalizmi adına Sovyetler Birliği'ni emperyalist ilan edip, sosyalist Vietnam'ı işgal etmeye yeltendiği bir dünyada yaşıyoruz. İşçi sınıfımız *Atılım*'ın faşist cunta içinde ilerici (!) kanatlar arayan teorilerinden, "kimi" generallere İsrail siyasetinde (daha doğrusu Orta Doğu'yu paylaşma siyasetinde) ulusal çıkarlar adına akıl hocalığı yapan yazılarından arda kalan *boş* sayfalarında mutlaka proletarya enternasyonalizminden söz ediyor olmasında avunacak birşeyler bulabilir mi? Ya da, küçük burjuva milliyetçilerinin reformist türlerinin bile belgilerinin kıyısına, köşesine bir "proletarya enternasyonalizmi" dipnotu düşmeyi ihmal etmemesine sevinebilir mi? Her halde hayır.

Pratik siyasal savaşımla uğraşamayacak kadar tembel olanların dışında solun her tonunun Türkiye'de proletarya enternasyonalizminden söz ediyor olması başka ülkelerin işçilerine biraz garip gelebilir. Ancak, işçi sınıfımız, Kemal'in, işi, komünist partisi kurdurup, Komintern'e üyelik için başvurmaya kadar vardırdığı, küçük çıkarlara, büyük destek sağlayabilme alışverişinin sürüp giden bu geleneğini aşina bir gözle izliyor.

Ne ilk kez Ankara'da İstiklal marşı yerine Enternasyonal söylendiği zaman etekleri tutuşan sosyalizmin uluslararası bürokratlarının ulusal (kelimenin tam burjuva anlamıyla) dalkavukluğu, ne Kürdistan'ın bağımsızlığını savunur görünürken burjuva ordusuna toplumsal devrim görevi yükleyen şark türü sosyal yurtseverlerin gerici ikiyüzlülüğü, işçi sınıfımızı aldatmıyor. O, *gerçek* proletarya enternasyonalizmini, Kemalizm, ordu, ulusal burjuvazi, tek dünya pazarı, dünya devrimi, barış, devrimci merkez, yaşayan sosyalizm, anti-sovyetizm konularında, Kürt sorunu, Afganistan, Polonya olayları karşısında tutumu ile, *İşçinin Sesi* yayınlarından yakından tanıyor. Bugün, öncü örgütünün 200. sayısına ulaşan merkez organı *İşçinin Sesi*'nde yaşamın sürekli kanıtladığı, kendi sınıf çıkarlarının, sınıf bilincinin doğru bir yansımasını, sınıfının önünde duran sorunların doğru, bilimsel çözümlemesini, siyasal pratiğinde doğru bir eylem kılavuzunu buluyor.

TKP — *İşçinin Sesi*'nin bölgemizde giderek sertleşen sınıf savaşımının büyük karmaşası içinde proletarya enternasyonalizminin bayrağını, komünist adına yaraşır bir biçimde bir an olsun elleri titremeden taşıyabilmesinin nedeni "Sosyalizmin temel gerçeği" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.21, s.32) olan *Manifesto*'nun "işçilerin vatanı yoktur" önermesine sımsıkı sarılmasıdır.

Marks ve Engels, gerek *Manifesto*'da, gerekse diğer yazılarında şu fikri birçok kez yinelemişlerdir:

"Komünistlerin teorik çözümlemeleri, hiçbir biçimde şu ya da bu sözde evrensel reformcunun icad ettiği veya keşfettiği görüşler veya ilkelere dayanmaz. Yalnızca varolan sınıf savaşımından, gözlerimiz önünde süren tarihsel hareketten kaynaklanan gerçek ilişkileri genel olarak anlatır."

İşçilerin vatanı olmayışı, komünistler istediği için gerçekliğin kendisini uyduracağı bir ide değildir. Büyük ölçekli endüstrinin, üretim güçlerinin evrensel gelişmesi ve buna bağlı olarak dünya pazarının oluşmasının sonucunda işçilerin dünya-tarihsel bireyler olarak ampirik varoluş koşullarının toplumsal özünü anlatan bir önermedir. Komünistlerin ülkeleri ve ulusları ortadan kaldırmayı istemek gibi bir sorunu yoktur. Yine *Manifesto*'nun ünlü sözleriyle (işçilerde) "olmayanı onlardan alamayız":

Manifesto'da, birinci önermenin yani "işçilerin vatanı yoktur" önermesinin hemen ardından şu fikir gelir:

"Sözcüğün burjuva anlamıyla olmasa da, proletarya en başta siyasal egemenliği elde etmek, ulusun öncü sınıfı olmaya yükselmek ve ulusu kendisi oluşturmak zorunda olduğu kadarıyla ulusaldır."

Bu önerme savaşımın gerçek koşullarını doğru olarak kavrayabilmede, tarihsel maddeciliğin uygulamasının en mükemmel örneklerinden biridir.

Siyasal tutumda oportünizme düşmeden iki önermeyi birbirinden ayırmak olanaklı değildir. Çünkü iki önerme birlikte, işçi sınıfının savaşımında evrensel-toplumsal olan içerik ile, özgül-ulusal olan biçimin her tarihsel andaki somut diyalektik birliğini yansıtmaktadır.

"İşçi sınıfı ve komünist partilerinin ulusal ve uluslararası çıkarları (ve görevleri) arasındaki doğru denge bozuldu mu sapmalar boy atar. Ulusal çıkarlar aşırı abartıldı mı, enternasyonal çıkarlar küçümsenir, oportünizme, revizyonizme, *ulusçuluğa* varılır. Ulusal özellikler, görevler küçümsendi mi, yok sayıldı mı, kozmopolit ve dogmatik bir anlayışa varılır. İki sapmanın da değişik yönlerden gelip durduğu yer aynıdır. *Ulusalı enternasyonalden koparmak, bunları birbirlerine karşı koymak.*" (R. Yürükoğlu, *Proletarya Enternasyonalizmi*, s.21)

Dünya pazarının oluşması ile ortaya çıkan evrensel-toplumsal içerik tarihsel gelişmenin her anında somut biçimini dünyada varolan ülkeler sisteminde, bu sistem içindeki ülkelerin dünyadaki iş bölümünde tuttukları yerde, üretim güçlerinin gelişmişlik düzeyinde ve buna bağlı olarak ülkedeki sınıfların gücü ve karşılıklı konumunda bulmaktadır.

Sınıf savaşları, bu içerik için gittikçe dar gelen bir cendereden başka birşey olmayan biçimleri peş peşe parçalamaktadır. Bu tarihsel süreç tüm zorunlu işbölümünün ortadan kalkıp, yerini dünya-tarihsel olarak varolan bireylerin gönüllü işbirliğine bırakabileceği en uyumlu biçime — komünizme — büyüyebilecek tek biçim olan dünya proletarya diktatörlüğüne doğru ilerlemektedir.

Manüfaktürün ve ardından büyük ölçekli sanayinin gelişmesi sonucu genişleyen üretimin pazar bulabilme gereksinimi, burjuvaziyi feodalizmin yerel sınırlılığını aşıp yer küreyi arşınlamaya itti. Uluslararası işbölümü ve dünya pazarı oluşmaya başladı. Çeşitli ülkelerde, benzer özellikler gösteren biçimde toplum birbirine düşman iki kampa ayrıldı. Bir yanda emek-gücünü pazarda satmak zorunda

kalan "mülksüzler yığını" işçiler, öte yanda üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan ve bu nedenle emek gücüne hükmedebilen burjuvalar.

Özel mülkiyetin kendisini orta çağın yerel topluluğundan ayırmasıyla burjuvazi artık yerel olarak örgütlenmekle yetinebilecek bir tabaka olmaktan çıkıp ancak ulusal olarak örgütlenmek zorunda olan bir sınıf oldu.

İçindeki işbölümünde yer alanların işbirliğinin yarattığı, ancak onların üstünde ve onları köleleştiren bir güç olarak gelişen dünya pazarında da, burjuvazi, çıkarlarını korumak zorundaydı. Bu koşullarda modern burjuva devleti, ulusal burjuvazinin hem içe, hem dışa karşı mülkiyetini ve ortalama ortak sınıf çıkarlarını garanti altına alabilmesi ve toplumun diğer kesimlerine de dayatabilmesi için başvurmak zorunda olduğu bir örgütlenme biçimi olarak gelişti.

Böylece işçi sınıfı da kendi sınıfının savaş arenası olarak burjuva anavatanını buldu. Bu anavatanın olmadığı yerlerde olması için (veya saldırıya karşı savunması için) ulusal burjuvaziyi feodal gericiliğin merkezlerine karşı yürüttüğü savaşta destekledi. Çünkü feodal sınırlılığın yıkılması ile ulaşılan bu sivil toplum işçi sınıfının da gelişmesi, kendisinin uluslararası içerikli sınıf savaşımını sürdürmesi için o tarihsel aşamanın en elverişli çerçevesi idi. Bir başka deyişle işçi sınıfı içeriği uluslararası olan savaşımını koşulları tarihsel olarak belirlenmiş olan biçimlere uygun olarak sürdürdü. Ancak kapitalizmin gelişmesinin doğal uzantısı olarak işçi sınıfının nicel olarak güçlenmesi, kendisi için sınıf olması, kendi öncü örgütü ile siyasal savaşıma girmesi, yani sosyalizm için elverişli nesnel koşulların oluşması ile işçi sınıfının burjuvazi ile ülke içinde erk için savaşımı başladı.

"İçerikte olmadığı halde biçimde, proletaryanın burjuvazi ile savaşımı ilk başta ulusal bir savaşımdır. Elbette her ülkenin proletaryası öncelikle kendi burjuvazisi ile hesaplaşmalıdır." *(Manifesto)*

Yukarıdakilerle bağlı olarak birkaç noktanın altını çizmek gerekir.

1- Proletaryanın burjuvazi ile bir ülke sınırları içinde hesaplaşıyor olması yalnızca biçimdedir. O biçim çerçevesinde işçi sınıfının varoluşu dünyatarihseldir. Gerek gücünü özel mülkiyetten alan burjuva devleti karşısında konumu, gerekse özel mülkiyet temelinde kendi içinde yeralanları köleleştiren dünya pazarının işbölümündeki konumu — tüm üretim araçlarından kopmuş, emek gücünden başka birşeyi olmayışı — onu nesnel olarak özel mülkiyeti tüm bu sonuçları ile yıkmaya aday tek devrimci sınıf olarak dünya sahnesine çıkarır.

Bu sahnede bulunduğu yerin bir burjuva ülkesi olması işçi sınıfının belli bir tarihsel anda, egemenlik alanı o ülke sınırları ile belirlenmiş merkezileşmiş devleti ele geçirerek, kendi sınıf çıkarlarını genel ortak çıkar düzeyine yükseltebileceği sivil toplumun sınırlarını da belirliyor. Ancak işçi sınıfının kendi genel ortak sınıf çıkarlarının enternasyonal oluşu değişmiyor.

Bu nedenle, bir kez, işçi sınıfının "ulusallığını" burjuvazinin erkinin alanı olan ülkesellikten daha öteye çekiştirmemek gerekir. İkincisi, bir ülkenin komünist hareketinin "öz be öz ulusallığı" yerine, biçimsel olarak ulusallığı ve "öz be öz" enternasyonalliği ile övünmek en azından mantık açısından daha doğru olur.

2- İşçi sınıfının bir ülkede daha önceki bir tarihsel nesnel ortamda feodalizme, sömürgeciliğe, veya emperyalizme karşı savaşta toplumsal ilerlemenin başını burjuvazi çekerken ona destek vermiş olmasını, somut, yani tarihsel-nesnel ortama, özellikle emperyalizm aşamasında, kapitalizmin, işçi sınıfının, sosyalizmin gelişmişlik düzeyine vb. bakmadan mutlaklaştırmak en iyi niyetli cehaletle bile yapılıyor olsa, sosyal yurtseverliğe düşmektir.

"Ulusal burjuvazi, tüm ülkenin nesnel gerekliliklerini dile getiren ve en ağır darbeyi ülkenin gelişmesi önünde engel oluşturan düşmana indirmeyi amaçlayan burjuvazidir. Tüm ülkenin gerçek çıkarlarını, istemlerini dile getirir, ulusal hareketin *sözcüsüdür.* Tüm ülkenin gerçek çıkarlarını dile getiren ulusal hareketin temsilcisi, öncüsü, sözcüsü, toplumsal gelişmeye bağlı olarak zaman içinde değişmiştir. Kapitalizmin yükseliş çağında, feodaliteye, dağınıklığa, yasasızlığa ve zorbalığa karşı savaşırken burjuvazi ilericiydi. Tüm ülkenin gelişmesinin sözcüsü olarak yükselmişti. Çünkü kapitalizm o aşamada toplumun ilerlemesini sağlayan oldu.

"Kapitalizm yeterince güçlenip toplumu egemenliği altına aldıktan sonra gericileşti. Artık burjuvazi, toplumun gerçek çıkarlarının sözcüsü değil, toplumu geri tutan güçtü. Kapitalizmin ve burjuvazinin gericileşmesiyle birlikte, proletarya tüm ülkenin gerçek çıkarlarını dile getiren sözcü olarak yükseldi.

(...)

"Burjuvazinin ya da çeşitli kollarının ilericiliği, ulusallığı *proletaryanın bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmış olup olmaması ile belirlenir.* Bir ülkede işçi sınıfı bağımsız bir güç olarak toplumsal ve siyasal yaşamda yer almışsa (ki bu ancak fabrika aşamasıyla olabilir) artık burjuvazinin *hiçbir kesiminden* devrimci olması beklenemez. İşçi sınıfı bağımsız olarak siyaset sahnesine çıktığı anda burjuvazi gericileşir." (R.Yürükoğlu, " 'Ulusal Burjuvazi' Nedir?", *İşçinin Sesi,* sayı: 113-114)

3- "Anavatan" kavramı tarihseldir. Bu nedenle de geçicidir. Farklı tarihsel dönemlerde, sınıfların karşılıklı konumunun ve sınıf savaşımının farklılıklar gösterdiği tüm ülkelere aynen uygulanabilecek bir kavram değildir. Bunun sonucu olarak işçi sınıfının siyasal savaşımda "anavatan" karşısında tutumu, farklı ülkelerde (ya da aynı ülkede farklı tarihsel dönemlerde) aynı olmayacaktır. İşçi sınıfının bir ülkede iktidarı ele geçirmesi, ülkenin öncü sınıfı düzeyine yükselmesi, ülkeyi kurması ile oluşan sosyalist anavatan da aynı nedenle tarihsel olarak geçicidir. Sosyalist ülkelerin dünya pazarındaki işbölümünde kapitalist ülkeler karşısında tuttuğu yer mutlak bir üstünlük olmaya başladığı ve sosyalist ülkelerde sınıf çelişkileri giderek kaybolup, işçi sınıfının bilinci tüm toplumun bilinci ile özdeşleştiği ölçüde, ülkesel farklılıklar burjuvazinin egemenliği altında görülemeyecek bir hızla eriyecek, sosyalist anavatanların sınırları da yok olup gidecektir.

4- Modern burjuva devletinin siyasal gücünü merkezileştirmiş olması karşısında, bu egemenlik altında sınıf savaşımını yürüten proletarya da ancak kendi örgütlenmesini merkezileştirerek utkusunu garanti altına alabilir.

Burjuvazinin egemen olduğu ülkelerde proleter enternasyonalizminin pratikte somutlanışı o ülkede devrimi yapıp, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Sosyalist ülkelerde ise üretim güçlerini geliştirip dünya pazarının işbölümünde uluslararası burjuvazi karşısında daha etkin bir yer tutmaktır.

"... Dünya ölçüsündeki işçi sınıfı genel eylem planı, genel savaşım çizgisi her ülkenin özel koşullarına uygulanmalıdır. Kalkış noktası işçi sınıfının enternasyonal çıkarları olan çizgi kendini ulusala uydurmalı, ulusala bürünmeli, ulusalda göstermelidir.

"Son çözümlemede esas olan işçi sınıfının enternasyonal çıkarlarıdır. Ama işçi sınıfı çıkar ve amaçlarının enternasyonal birliği anlayışı ulusal sınırlar içindeki hareketten kendiliğinden doğmaz. Bu nedenle, işçi sınıfına proleter enternasyonalizmi fikirlerini aşılamak, ulusçulukla uzlaşmaz savaşmak, komünist partilerinin temel görevleri arasındadır.

(...)

"Ulusal ve uluslararası görevleri, uluslararası görevlere baş yeri vererek doğru değerlendirmek komünist partileri için canalıcı öneme sahiptir." (R. Yürükoğlu *Proletarya Enternasyonalizmi,* s.20).

İşçinin Sesi disiplin ve örgütün yaratıcısıdır

Ali H. Karadağ

Türkiye devrimci hareketi genç bir harekettir. Çok çeşitli tarihsel, siyasal nedenlerle sürekliliğini koruyamamış, yeni kuşaklara dünü bugüne bağlayan kesintisiz bir devrimci gelenek aktaramamıştır.

Dokuz yıl ve 200 sayı... Kendi içinde bakıldığında bunlar büyük sayılar değildir. Ama, Türkiye devrimci hareketi içinde anlamlı bir büyüklük taşıyorlar. Dokuz yılı ve 200 sayısı ile *İşçinin Sesi*'nin bugün komünist hareketin en uzun ve düzenli çıkan siyasal yayın organlarından biri, belki de birincisi olması bunu yansıtıyor.

İşçinin Sesi Türkiye Komünist Partisi'nin merkez organıdır. Kendi yayın yaşından çok daha eskiyi, artığıyla eksiğiyle Türkiye komünist hareketinin geleneğini temsil ediyor. 200. sayısını çıkardığımız *İşçinin Sesi*, işçi sınıfımızın yaratıcılığını, devrimci kararlılığını gösteren, övünülecek bir başarıdır.

Biz bu yazıda, *İşçinin Sesi*'nin evrimindeki bir önemli özelliğe ve bunun sonuçlarına kısaca değineceğiz.

Bizim hareketimiz, Türkiye'deki genel eğilimin tersine, örgütsel-pratik alandaki çelişkilerin, parti içi fraksiyonlaşmanın, sonradan kendine ideolojik kılıflar çırpıştırmasıyla ortaya çıkmadı. Örgütsel ayrışma, parti içinde varolan *gerçek* ideolojik ayrılıklardan, devrimci durum koşullarında pratik-taktik sorunlardan, irade birliğinin birlikte yürünemeyecek denli bozulmasından *sonra* oldu. Yönetim kliğinin tasfiyeciliğe başladığı dönemde bile biz disipline kılı kılına uyduk, örgütsel görevlerimizi eksiksiz yerine getirdik. *İşçinin Sesi*'nin 96. sayısıyla parti içi açık ideolojik savaş yavaştan başladığında, biz kendi iç disiplini olan bir fraksiyon olarak örgütlenmiş değildik.

Oportünist yelpazedekiler ise, tam tersine, ideolojik görüşleri ve ayrılık noktaları belirsiz gizli fraksiyonlarını çok önceden oluşturmuşlardı.

Başkaca hiçbir yolun kalmadığı aşamada, Leninci kanadın örgütlenmesi *İşçinin Sesi*'nin yarattığı platform temelinde oldu. *İç disiplini*, kişisel yakınlıklar, eski dostluklar, "partiyi ele geçirme" amacı değil, Marksizm-Leninizm ve Türkiye devriminin temel sorunlarında varılan *ideolojik birlik* yarattı. Bilim ve doğrular temelinde ideolojik birlik. Bu, hareketimizin tüm gelişmesine damgasını vuran çok önemli bir özelliğidir. Bugünümüzü etkileyen çeşitli sonuçları olmuştur.

Birincisi, *İşçinin Sesi* hareketi küçük bir gurup, üç ayda bitecek bir tepki hareketi, gelgeç bir çizgi olmadı. Çünkü, tarihsel bir göreve, *nesnel* ve *gerçek* bir toplumsal isteme yanıt vermek için çıktı. Siyasal yelpazede bağımsız ve apayrı bir yer tutarak, bir boşluğu doldurdu.

Siyasal bir bölünme geçiren her hareketten bir gurup insan çıkıp varlıklarını geçici olarak sürdürebilir, "kopardıklarıyla" bir süre yaşayabilirler. Ama varoluşu gerçek yapacak bir ideolojik temel yoksa, siyasal yaşamda yer belamazlar, söner giderler. Bundan ötesi, Türkiye'de çok rastladığımız "siyasal ölü"lerin bitkisel yaşamıdır. *İşçinin Sesi*'ni tüm bunlardan ayıran varoluşundaki gerçekliktir.

İkincisi, Leninci hareketin, disiplinin önkoşulu ideolojik birliği sağlaması küçük guruplara özgü hastalıklara karşı en iyi aşı işlevi görmüştür. Leninci kanat, TKP içinde verilen savaşımı da, kendi bağımsız çalışmasını da komünist partisi olarak, onun normlarıyla yürütmüştür. Disiplinin açık tartışma yönüne aşırı bastıran, eylemde birliği küçümseyen, parti sınırlarını federatif örgüt ve liberalizm anlayışlarıyla sulandıran eğilimlerle ödünsüz savaşmıştır.

Eylemlerde ve örgütsel çalışmada demir disiplin, kendi içinde yoldaşça, canlı ve ilerletici bir ideolojik çalışma-tartışma. Komünist partisi böyle çalışmalıdır.

TKP Tüzük gerekçesinde belirtildiği gibi dönemin ve illegal parti olmanın özelliklerini dikkate alarak, merkezilik ve disiplin yönlerini öne çıkaran, üyelerin *gönüllü* olarak parti merkezini yetki ve otoriteyle donattıkları tek stil ile çalışan bir parti! Bugünün gereksinimi budur. *İşçinin Sesi*'nin doğru ideolojisi, doğru siyasal çizgisi bunu sürekli yenileyerek sağlamanın güvencesidir.

Üçüncüsü, *İşçinin Sesi*'nin sağladığı zengin ideolojik birikimle, geç başlamış örgütlenmesi arasındaki çelişkidir. Örgütsel güçteki eksikliğin, devrimci durumun görevlerini yurt çapında yerine getirememe, nesnel ortamın gerektirdiği fiili önderliği yapamama gibi sonuçları oldu. Oniki Eylül öncesinin tozlu dumanlı ortamında ideolojik etkinliğe eşdüşen bir örgütsel varlığı kısa zamanda oluşturamadık.

Örgütsel gelişme, *İşçinin Sesi* dağıtımı temelinde ideolojinin ulaşabildiği alanlarda ve ölçüde gerçekleşti. Bu özellik, *İşçinin Sesi*'nin kollektif örgütleyicilik işlevini öteki hareketlerle kıyaslanamayacak denli öne çıkardı. *İşçinin Sesi*, postayla ulaştırıldığı zaman bile, gittiği her yerde ilişkiler ve örgüt yarattı. Yalnızca *İşçinin Sesi*'ni okuyarak örgütle ilişki kurmaya çalışan yüzlerce sempatizan doğdu.

Bugün durum değişiktir. Türkiyelilerin bulunduğu hemen her yerde artık parti örgütlerimiz var. Dağıtım-düzenli ilişki — örgütlenme. Bu mekanizma işliyor. İdeolojik birikim, parti örgütlerinin *örgütsel* çalışmasıyla maddi güce dönüşüyor. Bugün *İşçinin Sesi*'nin örgütçülük işlevi bir başka düzeydedir. Görev, *İşçinin Sesi*'nin dağıtımını alışılmış sınır ve çerçeveleri aşarak yaygınlaştırmak, gazete dağıtımında kurulan yüzlerce ilişkiyi, düzenli ilişkiler düzeyine yükseltmektir. Gazete dağıtan her militanımız, bir örgütçü olduğunun, dağıtım ilişkilerinden örgüt çıkarmak gerektiğinin her an bilincinde olarak davranmalıdır.

200. sayı, Türkiye Komünist Partisi'ni devrimin öncüsü yapma yolunda savaşan tüm yoldaşlarımıza kutlu olsun.

Kendi burjuvazisine karşı savaşmayan enternasyonalist olamaz

Ayla Antepli

Merkez organımızın 200. sayısını kutlarken, biz de *İşçinin Sesi*'nin enternasyonalist tutumuna kısaca değinmek istedik.

İşçinin Sesi'nin bugüne dek izlediği yol enternasyonalizmle devrimci siyasetin, bir bütünün birbirinden ayrılamaz parçalar olduğunu, bu tarihsel doğruyla bir kez daha kanıtlamıştır. Bunlar birbirinden koparılamaz çünkü her ikisi de aynı şeyden, bir hareketin "kendi" burjuvazisine karşı tutumundan kaynaklanır.

Devrimci siyaset ve enternasyonalizm, bir hareketin "kendi" burjuvazisinin ve burjuva demokrasisi de dahil olmak üzere, onun bütün egemenlik biçimlerinin gerici olduğu değerlendirmesi temelinde filizlenir.

Bu temel değerlendirme, birincisi, belli somut koşullarda ve belirli bir anda ne biçim alırsa alsın içerik olarak izlenen siyasetin burjuvaziyi devirmek hedefine yönelik olması gerektiğini anlatır. İzlenen siyasetin içeriği her zaman, "parti ve sınıfı proletarya diktatörlüğü için devrimci biçimde hazırlamak"tır. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.31, s.228)

İkincisi, aynı temel değerlendirme şu demektir ki, emperyalist ve olası emperyalist güçler arasındaki herhangi bir çatışmada işçi sınıfı ve komünist partisi, hiçbir koşul altında "kendi" burjuvazisinin tarafını tutamaz. Bu tür çatışmalardan, burjuvazinin yayılmacılığını sergilemek ve devrim savaşımını ilerletme yönünde yararlanılmalıdır.

Geçtiğimiz yıllarda yayınlanan yüzlerce yazı ve kitapta, *İşçinin Sesi* Türkiye burjuvazisinin gerici yüzünü büyük bir netlikle açık etmiştir. Bunu yaparak, yalnızca Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketi önünde değil, dünya işçi sınıfı ve devrim hareketi önündeki sorumluluğunu onurla yerine getirmiştir.

Tersine bir tutumun çirkinliğine ve zararına en yakın örnek ise menşeviklerdir.

Kendilerini burjuvada hep iyi bir yön ve ilerici bir kanat bulma işine adayan menşevikler, 12 Eylül'de yeni bir kuyrukçuluk yolunun esin kaynağını buldular. Daha önce, "ilerici" liberal burjuvanın kuyruğuna takılırlarken, 12 Eylül'den sonra, büyük bir yaratıcılıkla cunta kuyrukçuluğunu geliştirdiler. Menşevikler faşist cuntanın dış politikasındaki "gerçekçi" yanları, cunta içindeki esrarengiz ilerici kanadın kanıtı olarak ileri sürdüler. Sözü edilen "gerçekçi" yanlar aslında cunta kuyrukçuluğunun gerçek nedenidir.

Bizim menşeviklerin bu tutumu rastlantısal bir olgu, ya da yalnızca "ulusal" bir ayıp değildir.

Devletler arası siyasetteki "kimi gerçekçi yanlar" uzun bir süredir en gerici, faşist rejimlerin "ilerici"liğinin bir göstergesi olarak değerlendiriliyor. Orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerin bazılarının sosyalist ülkelerle ticari ilişkiler kurmada çıkar görmeleri bu lûtfa mahzar olmalarına yetiyor. Bu tür ülkelerin bir kesiminde iyice gelişen emperyalist özlemlerin başlıca emperyalist güçlerle çatışmaya girmesi de "anti-emperyalist" yolda olduklarının kanıtı oluyor!

200. sayımızı çıkardığımız bugünlerde, yukarıda anlattığımız pragmatizm hastalığının dünya komünist hareketinde ne denli yaygınlaştığını Falkland (Malvinas) adaları olayında çarpıcı biçimde yaşıyoruz. *İşçinin Sesi*'nin pırıl pırıl enternasyonalist tutumunu bir kez daha doğruladığı için, Arjantin-İngiltere çatışması üzerinde biraz durmak istiyoruz.

İşçinin Sesi'*nin dupduru enternasyonalist tavrının burjuvaziyi ne denli rahatsız ettiği, ne denli doğru olduğu faşist Evren'in saldırılarında da yansıdı.*

Arjantin Komünist Partisi, Arjantin'in Falkland adalarını işgalinin hemen ardından çıkardığı bildiride işgale "tam destek verdiğini" duyurdu. Bildiride, Sovyetler Birliği ve Küba'nın bu "haklı ve yurtsever iddiaya" arka çıkmalarından duyulan hoşnutluk dile getirildi. "Saldırgan dış siyasetlerinin bir parçası olarak, bölgedeki engin doğal kaynakları (petrol, madenler, vb.) ele geçirmek ve buralarda üs kurmak isteyen" İngiliz ve Amerikan çıkarları lanetlenerek, suç, yalnızca başlıca emperyalist güçlere yıkıldı. Adaların, Arjantin tarafından işgali ise "ait olduğu ulusun ilerlemesinin hizmetine verilmesi" olarak değerlendirildi. Böylece "Arjantin'in vazgeçilmez hakları" korunuyordu. (*Comment*, 1 Mayıs 1982)

Bildirinin bundan sonrası bizim menşeviklerin cunta yılışıklığına çok benziyor. Bildiri faşist cuntayı "yurttaşlık hak ve özgürlükleri üzerindeki sınırlamaları kaldırmaya ve devlet anayasasını yeniden işlerliğe kavuşturmaya" çağırıyor. Bu çağrının yapıldığı cunta, yine Arjantin Komünist Partisi'ne göre beş yıl içinde parti üyelerinin 3000'inin öldürülmesinden, 25 bin kişinin hapse atılmasından ve 12 bin kişinin kaybolmasından sorumlu olan cuntadır! (*World Marxist Review*, No:1, 1982)

Güney Atlantik krizinin patlamasından altı ay önce AKP yayınladığı bir çağrıyla "demokratikleşme sürecini başlatacak geçici, sivil-asker karması bir hükümet" kurulmasını istiyordu. Geçici hükümeti kurmada ilk adım "partimizin ve bizimle birleşen öteki partilerin, sendikaların ve çeşitli toplumsal gurupların cuntaya katılması" olabilirdi!

Söylediklerimiz yeterince göstermiştir ki, AKP'nin "kendi" burjuvazisine hayranlığı onu devrimci siyaset ve enternasyonalizmi rafa kaldırmaya ve en kabasında burjuva kuyrukçuluğuna, ulusçuluğa ve sosyal şovenizme götürmüştür. Dahası, İngiliz emperyalizmiyle karşılaştırıldığında Arjantin'in emperyalistleşme özlemlerini "ehven-i şer" gören dünya komünist hareketinde acıdır ki bu tutum genel bir onay ve destek bulmuştur. Bu arada pekçok oportünist günahları olduğunu bildiğimiz Büyük Britanya Komünist Partisi'nin İngiliz hükümetini kınayan ve adalardan geri çekilme çağrısı yapan enternasyonalist tutumuna işaret etmek yerinde olur.

Dünya komünist hareketindeki genel sağa kayış, *İşçinin Sesi*'nin dupduru enternasyonalist tavrını daha da tutkuyla, inançla savunmamızı zorunlu kılıyor. Bu tavrın burjuvaziyi ne denli rahatsız ettiği, ne denli doğru olduğu faşist Evren'in saldırılarında yansıdı. 200. sayısında merkez organımızı coşkuyla selamlıyoruz ve diyoruz:

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

İŞÇİNİN SESİ'NDEN YOLDAŞLARIMIZA

Gazetemizin editörü R.Yürükoğlu yoldaşla söyleşi

KOMÜNİST YAYINCILIK KADRO İŞİDİR

SORU Merkez organımız *İşçinin Sesi* komünist gazetecilik açısından yıllar içinde sürekli gelişti. Gazetemizin editörü olarak bu sonuca ulaşmada işlere nasıl bir yaklaşımın rol oynadığını bize anlatır mısınız?

YANIT Geniş bir soru. Komünist basın alanında da Marks'ın, Engels'in, Lenin'in dediklerini ve yaptıklarını öğrenme ve kendi koşullarımıza uygulama çabası içindeyiz. Komünist gazetecilik konusunun değişik yönleri var. Örneğin, gazetenin işlevi, seslenmek istediği kesimler, konu ölçütleri, seslendiği kesim ile arasındaki bilgi alışverişi, tüm bunlar komünist gazetecilik içinde ayrı ayrı ele alınıp işlenmesi gereken yönlerdir. Ancak bunları bir yana bırakmak ve asıl olarak sorunun bir yönünü, bunların dışında kalan bir yönünü ele almak istiyorum. Çünkü *İşçinin Sesi*'nin yayın yaşamına girmesinden, ve özellikle de TKP içinde ihtilalci komünizmin savunusu görevinin omuzlarına düşmesinden sonra boğuştuğumuz en çetin sorun bu olmuştur.

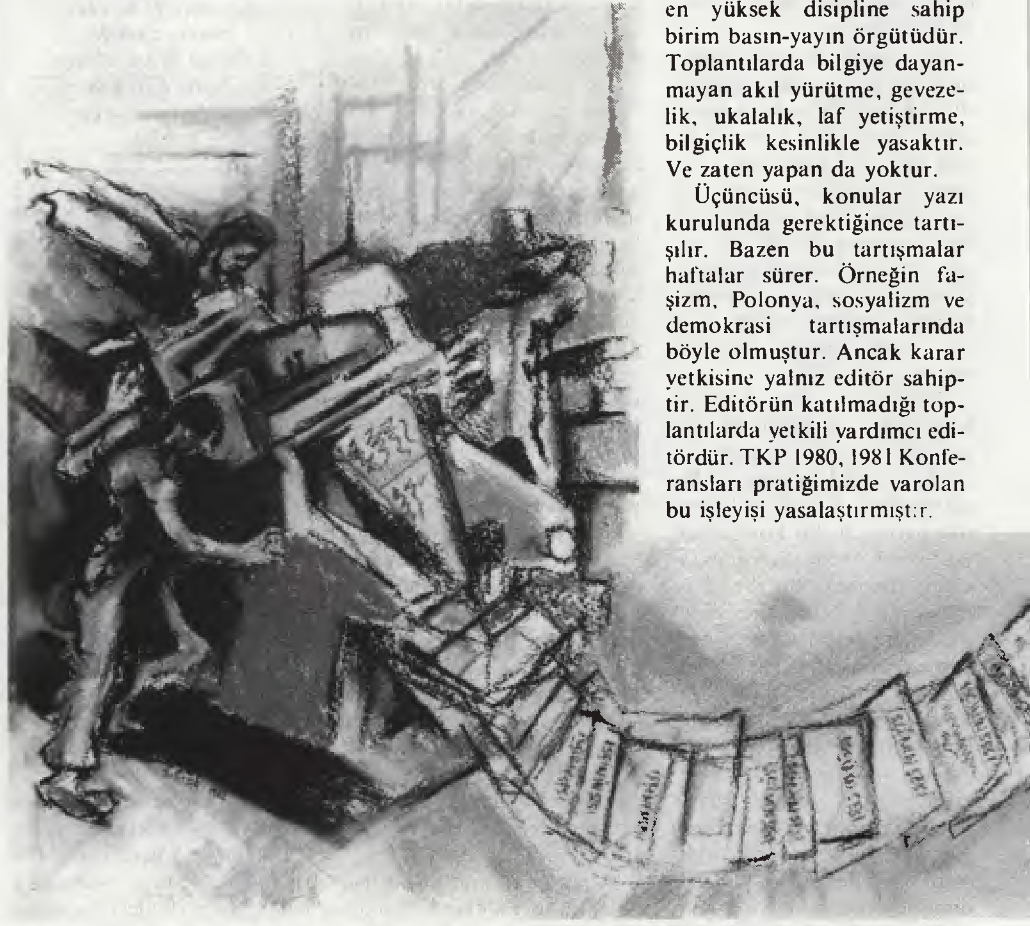
Komünist yayıncılık kadro işidir. Karşılaştığımız en çetin sorun da bu olmuştur. En başından bu yana öyle bir yayın kadrosu amaçlıyoruz ki, entellektüelizm hastalığına tutulmamış olacak ve tutulmayacak, proleter tutumlu, çok yoğun, ağır bir çalışmayı sonuna dek götürebilecek, burnu büyük olmayan ve burnu büyümeyecek, çağdaş bilginin en son ulaştığı noktaları içermiş, gelişmeleri sürekli izleyen, kalıpsız kafalı ve cesur düşünceli ama Marksizmin temellerine, Marksizmin devrimci ruhuna tüm varlığıyla kendisini adamış. Birbirini insan olarak, arkadaş olarak, yoldaş olarak seven, birbirine karşı sadakat ve vefa duygularını hor görmeyen, duygudan ve insanlıktan utanmayan bir yayın kadrosu yaratabilmek.

Bu alanda da geçmişten birşey devralmadık. Ancak açık savaşıma başladığımızdan bu yana üç yıl geçti ve bugün dönüp arkamıza baktığımızda şunu gönül rahatlığıyla söyleyebiliyoruz ki Türkiye devrimci hareketine teorik çalışmasıyla, yazısıyla, çizgisiyle, resmiyle, dizgisiyle, mizanpajıyla, baskısıyla gerçekten değerli komünistler verdik. Bir benzetme yaparsam, *İşçinin Sesi* Türkiye devrimci hareketinin Trabzonspor'udur diyebilirim. Başından beri, en başından beri yıldız adlardan kaçındık, korktuk, ürktük. Bir türlü sevemedik. İstedik ki kendisine ayrıcalık tanımayan, özgül yerler istemeyen, örgüt içinde bir vida olabilen, örgüt yaşamı içinde yer alabilen bir yayın kadromuz olsun. Üç yıl içinde *İşçinin Sesi*'nin ürettiği değerler ortadadır.

Yayın kadrosunu oluşturma, üretme, geliştirme yönünde nelere dikkat ettik ve nasıl çalışıyoruz? Birincisi, örgütlerin kahrını çekmemiş, yıllarca örgütlerde yontulmamış yoldaşları yazı çizi işlerine koymuyoruz. Ya da zaman içinde aramıza katılmakta olan, derin burjuva bilgisine sahip örgüt deneysiz yoldaşları örgüt anlayışı kazanmaları için uzun bir dönem örgütlerin öğütücü çarklarına teslim ediyoruz. Çünkü komünist yayın kadrosu pratik örgütsel çalışmayı bilmeyen, anlamayan, en az öteki yoldaşları gibi başaramayan bir entellektüeller gurubu değildir.

İkincisi, araştırma-geliştirme yoluyla hareketimizin teorik ve siyasal konumunu yazılarıyla belirleyen yoldaşlarımızı da içeren ama ondan daha geniş bir yazı kurulumuz var. Kadrolarımızın bugünkü gelişme aşamasında yazı kurulunu bağlayıcı karar alan, oylayıcı bir organ olarak değil, sıkı çalışma, yoğun öğrenme forumu olarak ele alıyoruz. Marksizm bilimse *önce* derinden öğrenilecek. Kitaptan okumak da yetmez, yaşamla birleştirilecek. Diyebilirim ki, hareketimiz içinde en yüksek disipline sahip birim basın-yayın örgütüdür. Toplantılarda bilgiye dayanmayan akıl yürütme, gevezelik, ukalalık, laf yetiştirme, bilgiçlik kesinlikle yasaktır. Ve zaten yapan da yoktur.

Üçüncüsü, konular yazı kurulunda gerektiğince tartışılır. Bazen bu tartışmalar haftalar sürer. Örneğin faşizm, Polonya, sosyalizm ve demokrasi tartışmalarında böyle olmuştur. Ancak karar yetkisine yalnız editör sahiptir. Editörün katılmadığı toplantılarda yetkili yardımcı editördür. TKP 1980, 1981 Konferansları pratiğimizde varolan bu işleyişi yasalaştırmıştır.

İŞÇİNİN SESİ'NDEN YOLDAŞLARIMIZA

Komünist yayın kadrosu pratik örgütsel çalışmayı bilmeyen, anlamayan, en az öteki yoldaşları gibi başaramayan bir entellektüel gurubu değildir.

Gördüğünüz gibi sorunun ancak küçük bir bölümünü ama bizim için en büyük zorluk yaratan ve sanıyorum ki başarıyla çözmekte olduğumuz yönünü anlattım. Komünist gazetecilik üzerine her yönüyle geniş bilgi edinmek isteyen yoldaşlarımıza bir kitabı öğütleyebilirim. Çekoslovak'ların sanıyorum ya 1969 ya da 1970'de bastıkları *Basın Üzerine Lenin* adlı bir derleme var, iyi sistemleştirilmiş, bölümlenmiş bir kitaptır.

SORU Parti merkez organının editörü olarak, örgütlere ne iletmek isterdiniz?

YANIT Sanıyorum Türkiye komünist ve devrimci hareketinde gazetesinin işlevini en iyi yerine oturtabilmiş, örgütleriyle gazetesi arasında doğru bir anlayışı yerleştirebilmiş olan hareket *İşçinin Sesi*'dir. Buna karşın örgütlerden dün istediğimiz, yarın yine isteyeceğimiz şeyler de eksilmemiştir. Örneğin en başta, tüm yoldaşlarımız, tüm örgütlerimiz çevrelerinde gelişen siyasal tartışmaları, insanları meşgul eden konuları sıcağı sıcağına gazetemize bildirmelidirler. Bazı örgütlerimiz bunu çok başarılı yürütüyor, bazı örgütlerimiz yeterince önem vermiyor.

İkincisi, gazeteye bölgelerden haber, yazı, resim mutlaka düzenli bir işbölümü içinde yollanmalı, organ toplantılarında mutlaka sürekli gündem maddesi olarak yer almalıdır. Yeni kurulmakta olan örgütlerde bazı yoldaşlarımızın şöyle endişesi olabiliyor: Gazetemizin teorik düzeyi çok yüksek, bizim yazdıklarımızı istemezler, basmazlar, v.b. *İşçinin Sesi*'nin başarısının bir sırrı da burada. Hem yüksek düzey, hem de militanıyla bağlı. Her geçen sayı bunun kanıtıdır.

Üçüncüsü, mutlaka yayın satış paraları daha muntazam bir biçimde gazeteye iletilmelidir.

SORU Dünya komünist basınının bugünkü durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

YANIT Bunu da konunun teorik ve siyasal yönlerini dışarıda bırakarak yanıtlamak istiyorum. Çünkü teorik ve siyasal açıdan dünya komünist partilerini ve dolayısıyla basınını nasıl değerlendirdiğimiz gazetemizin yazılarında vardır. Daha çok gazete mizanpajı ve teknik düzeyi olarak ele almak istiyorum.

Gazetecilik tekniği, yöntemleri açısından dünya komünist basınında ilginç bir görünüm, bir paradoks var. Geneliyle sağa kaymış olarak değerlendirdiğimiz dünya komünist hareketi içinde göreceli olarak daha solda duran partilere, en azından Marksizmin temel direkleri olan proletarya diktatörlüğü, proletarya enternasyonalizmi gibi konularda sağlam duran partilere bakalım. Bu partilerin basınları gazetecilik tekniği açısından, resim kullanışından başlık seçimine, harf karakterinden sayfa düzenlemesine dek 1920'ler, 1930' lardaki ölçütlerle, ya da genel geçerli zevk ile davranıyorlar. Özellikle sosyalist ülke basını. Öte yandan Marksizm-Leninizmin, komünizmin temel önermelerini reddeden iyice oportünist ve revizyonist partilerin basınına baktığımız zaman bunların çoğunluğu gazete-tekniği alanında, redaksiyon, editörlük ve mizanpaj alanlarında modern bir anlayışla çalışıyorlar. Yalnız teknik açıdan söylüyorum, gerçekten kendini zorla okutan, güzel yayın örnekleri veriyorlar.

Türkiye komünist hareketi olarak yapmamız gereken, Marksizmin özünü her saldırıya karşı savunurken öte yandan her güzel uygulamayı her zevkli uygulamayı, modern tekniğin gazetecilik alanına getirdiği her ilerlemeyi, her başarılı örneği alıp kendi koşullarımıza uygulamaya çalışmaktır. Doğru devrimci görüşlerin güzel sunulduğunda, insan psikolojisini dikkate alan, bu konuda yapılmış çalışmaları bilen bir kadro elinde çok daha geniş kesimlere ulaşabileceğini, çok daha yankı uyandırabileceğini iyi bilmeliyiz. Gazeteciliğin teknik ve mizanpaj yönlerini küçümsemiyoruz. Tersine, üzerinde özenle duruyoruz. Gazeteyi eline alan insan ne için gazetenin şu sayfasına eğilim gösterdiğini, ne için bu gazeteyi değil de, şu gazeteyi aldığını belki farketmiyordur, belki bilincine çıkarmıyordur ama bilinçaltı seçtiği gazetede ötekilerde olmayan birşeyi yakalamıştır. Dünya komünist basınında güzel gazetecilik örnekleri veren revizyonist kesimle bayat gazetecilik tekniğini sürdüren ama daha doğru şeyleri savunan gazetecilik arasında bir seçim yapmak zorunda değiliz. Her alanda en iyisini seçip Türkiye komünist hareketine taşımak görevimizdir.

İŞÇİNİN SESİ'NDEN YOLDAŞLARIMIZA

Mektuplarınız güç katıyor

Bizler, editör yoldaşımıza bağlı olarak redaksiyonda çalışan yoldaşlarız. Parti merkez organımızın 200. sayısı hepimize kutlu olsun.

Yoldaşlar, her sayı gazeteyi bitmiş durumda görüyorsunuz. Bu duruma gelene dek geçen süreci biraz olsun sizin de gözünüzde canlandırmak için, işimizden söz edeceğiz.

Bize bazı yazılar basılacak diye, bazıları da aralarından seçilmek üzere veriliyor. Önce gazeteye girecek yazının seçimine, sonra nasıl redaksiyon yapıldığına kısaca değinelim.

Yazı seçiminde "bu yazı neden giriyor" sorusunun, girmeyi hak edecek net bir yanıtı olmak zorundadır. Yazının girmesi için, siyasal, teorik, örgütsel nedenler olmalıdır. Bunlar, güncel bir konuya değinmesi, bir konuda sergileme yapması, parti siyasetini açıklayıcı olması, bir sorunu güzel çözümlemesi, çekingen yoldaşların bulunduğu bir örgütün yazı-haber yazma hevesini artırması, tekrarında yarar olan bazı fikirlerin salt tekrar ediyor olması gibi çok çeşitli nedenler olabilir. Ancak neden ne olursa olsun, genel çıkara ters düşemez, onun önüne geçemez. Gazeteye giren her yazı, her zaman genel çıkara uymalı, genel çıkar açısından yarar sağlamalıdır.

Yazı seçiminde, yazı, aynı zamanda, gazeteye girecek öteki yazılarla ilişki içinde ve gerektirdiği redaksiyon açısından da ele alınır.

Redaksiyona gelince. Burada *içerik olarak* dikkat ettiğimiz bir nokta, yazıya, yazarın demek istediğinden başka birşey dedirtmemektir. Yazarın dediğinin ötesinde, demek istediğini iyi anlamak için yazıyı birkaç kez okumak gereklidir. Bu önemlidir çünkü bizim yoldaşlarımız, çoğu zaman, doğru, güzel fikirler düşünüyorlar, ama yazı yazma alışkanlığının eksikliği nedeniyle kağıda dökerken sıkıntı çekiyorlar. Bundan doğan aksaklıkları redaksiyonla gidermeye çalışıyoruz. Yazının mantığını değiştirmeden düzeltmeler yapıyoruz. Mantığını değiştirmek gerekiyorsa yazıyı koymuyoruz.

Redaksiyonda, *biçim olarak*, dikkat ettiğimiz, yazının kolay anlaşılabilir olmasıdır. Düzeltmeleri, herkesin kendi yazı stilini bozmadan yapmaya çalışıyoruz. Dilde ise tam bir aynılık değil, ama kullanılan sözcüklerde vb. belli bir genel tutarlılık sağlamaya çalışıyoruz.

Şimdi biraz da gazetenin basım sürecindeki çalışmaya değinelim. Bu süreçte redaksiyon — mizanpaj — dizgi — yapıştırma, aralıksız bir maraton içinde birlikte çalışıyorlar. Böylece gazetenin içeriğiyle biçiminin birbiriyle bağlı olması sağlanır. Ardından basıma geçilir.

Tüm yoldaşlar bu sürece insanüstü özveriyle, tüm benlikleriyle katılırlar. Redaksiyon çalışanları olarak, bu yoğun yorucu sürece hem de büyük bir zevkle katılan, komünist disiplinin üstün ama iddiasız örneğini veren tüm yoldaşlarımıza, 200. sayıda, örgütümüzün ve okuyucularımızın önünde "elinize sağlık" diyoruz.

Bir başka konu. Redaksiyonda çalışanlar olarak, belli sayıda yazı, mektup, haber göndermiş yoldaşları, örgütleri, okuyucuları sanki yakından tanıyor gibi oluyoruz. Böylece gazeteyi çıkarırken kendimizi hiçbir zaman örgütten kopuk hissetmiyoruz. Yoldaşlarımızın, sempatizanlarımızın yazı-haber göndermelerinin, gazeteye böyle bir katkısı daha oluyor.

200. sayımızı sizlerle birlikte, çoşkuyla kutluyoruz. 300'e doğru ilerlerken, daha çok yazı, haber, mektup göndermenizi bekliyoruz.

Yaşasın merkez organımız!

Redaksiyon

Gazetemizin komünist içeriği mizanpajımızın ilham kaynağıdır

Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*, içeriğiyle işçi sınıfının devrim savaşımına ışık tutuyor. İçerikle biçim birbirine kopmazcasına bağlıdır. Biçim de gazetemizin bu güzel içeriğini yansıtmalıdır. Mizanpajın sanat yönü önemle gözönünde bulundurulmalıdır. İşçi sınıfının devrimci savaşımını, ideolojisini, coşkusunu etkili, aktif, çarpıcı olarak yansıtan mizanpajlar yapılmalıdır. Mizanpaj kadrosu olarak biz bu anlayışı yaşama geçirmeye çalışıyoruz.

Merkez yayın organımızın ideolojik konulardaki yaratıcılığını gazetenin mizanpajı ile bütünlemeye çalışıyoruz. Her alanda olduğu gibi, en iyisini, en doğrusunu yapma uğraşısı içindeyiz. En güzelini, en iyisini gerçekleştirmek anlayışıyla *İşçinin Sesi*'nin mizanpaj düzeyine önem veriyoruz. Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi*'ni okuyucuya en iyi düzeyde sunabilmeyi komünist bilincimizin bir parçası olarak görüyoruz.

Şöyle bir anlayışla işe yanaşmıyoruz: "Mizanpaj nasıl olursa olsun okuyacak adam okur." Bu anlayış bilinçli okuyucu için geçerli olabilir ama iyi bir mizanpaj kadrosu için sınıfta kalır. Bizim açımızdan, mizanpaj okuyucunun okumak-okumamak seçimini okumak yönünde etkileyecek biçimde olmalıdır. En kolay ve rahat okumasını sağlamalıdır. Teknik olarak iyi bir mizanpaj bir yazıyı okumaya niyetli olmayanı bile okumaya itmeli, yazıyı okuma yönünde etkilemelidir.

Merkez yayın organımızın mizanpajına baktığımız zaman, görüyoruz ki resim ve karikatürler gazete mizanpajını zenginleştiriyor, ona yeni boyut ve derinlik katıyor. Çoğu zaman yazı ve çizimler

İŞÇİNİN SESİ'NDEN YOLDAŞLARIMIZA

bir bütün oluşturuyorlarsa da, bağımsız işlev gördükleri de oluyor. Yani çizim ve karikatürler kendi içinde anlam taşıyan, başlıbaşına sanat işlevi de görebiliyor.

İşçinin Sesi'nin mizanpaj çalışması dünyada en zevkli işlerden biridir. En azından bize öyle geliyor. Mizanpajla, yazılara can verip, okuyucuya en etkileyici biçimde sunmak arzusu ile çalışıyoruz. Ama açıkça söylemek gerekir ki zaman zaman içimiz rahat etmeden de gazeteyi çıkartmak zorunda kaldığımız oluyor. Hâlâ bir takım eksikliklerimiz vardır. Profesyonelleşme düzeyine doğru ilerleyen, öğrenen, kendimizi geliştirip yetiştirmeye çalışan bir kadroyuz. Daha etkili, daha zengin mizanpajlar yapacağımıza inanıyoruz. Özellikle, yetenekli yeni yoldaşlarımızın merkez yayın organımıza gönderecekleri resimler, fotoğraflar, karikatürler daha zengin mizanpajlar yapmamıza önemli katkı yapacaktır.

Merkez yayın organımız içerik açısından olduğu gibi, mizanpaj açısından da örnek gazetelerden biridir demek yanlış olmaz. Gelişen, ilerleyen ideolojimiz gibi gazetenin sunuluşu da gelişiyor, olgunlaşıyor. Kendine özgü bir stil oluşturuyor. *İşçinin Sesi* mizanpajı kalıplaşmaya karşı, yenilik için, yaratıcılıkla gelişmeyi hedefliyor.

200. sayısında şunu duyurmak istiyoruz ki, merkez organımızın siyasetinin doğruluğu, yazılardaki çarpıcı gerçekler, sergilemeler mizanpaj kadrosunun en büyük ilham, teşvik kaynağı oldu, oluyor. Bu temelde, ideolojik çizgimiz gibi mizanpajın da düzgün bir gelişmesi oldu. Bugüne 200. sayıya gelindi.

Bundan sonraki sayılarda komünist fikirleri, partimizin pırıl pırıl devrimci siyasetini yığınlara sürekli gelişen ve daha da iyi bir teknikle aktarmak, işçi sınıfının kararlı devrimci ruhunu daha da iyi, en iyi biçimde yansıtmak hedefimizdir!

Yaşasın komünizm!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Mizanpaj

Koca bir fabrikanın uyumlu dişlileriyiz

Bizler, merkez organımız *İşçinin Sesi*'nin dağıtım bölümünde görev almış yoldaşlarız. 200. sayımız hepimize kutlu olsun. Gazetemiz 300., 400., 1000. sayılara varsın!

100. sayımızda ülkemiz devrimci durum yaşıyordu. Her türlü nesnel rüzgar devrimci hareket yararına esiyordu. Sorunlar, devrim hareketine yön verecek, onu derleyip toparlayacak, devrime ulaştıracak öznel öğenin geride kalmasından kaynaklanıyordu.

200. sayımıza ise azgın bir gericilik döneminde ulaştık. Rüzgarlar yön değiştirdi. Nesnel ortam devrimci harekete ters bir yönde esiyor. İşçi sınıfını savaş alanlarında göremeyen, onun geri çekilip güç topladığını kavrayamayan küçük burjuvalar, rüzgara kapılmış kuru yapraklar gibi oradan oraya savruluyor, uygun bir fırsat buldular mı da şaşılacak bir çabuklukla köşeyi dönüveriyorlar. Türkiye devrimci hareketi gerileme süreci yaşıyor.

Öte yandan faşist Evren cuntası ülkedeki derin yapısal bunalımla başa çıkamıyor. Tam tersine aldığı tüm önlemler, estirdiği insanlık dışı terör, katliamlar yeni ve güçlü bir devrimci dönemin yollarını döşüyor.

Yeni bir devrimci durumu sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimine ulaştırabilmek, ülkemizi faşizm belasından sonul olarak kurtarabilmek bugünün görevlerini hakkıyla yerine getirebilmemizden geçiyor. Yarının öncü kadroları, bugünkü elverişsiz koşullara direnebilen, dönemin etkilerini komünist bilinci, disiplini ve örgütsel yapısıyla kırabilen, "işine" her koşulda bakmasını becerebilen kadrolar olacaktır.

Bir yazar Lenin'den söz ederken, "İliç devrim dalgaları arasında suda balık gibi yüzerdi" diyor. Devrim dalgaları arasında bir balık gibi yüzebilmek herşeyden önce suları, dalgaları, kısacası nesnel ortamı iyi tanıyabilmekle olanaklıdır. Yoksa, fırtınada karaya vuran balıklar gibi "sular dışı" kalıvermek işten bile değildir. Bizler, bu açıdan Türkiye devrimci hareketinin en şanslı kadrolarıyız. Suda balık gibi yüzebilmek için öğrenmemiz, kazanmamız gereken daha çok şey var. Bunu biliyoruz. Ama ülkemizdeki nesnel ortamı, bu ortamın gerektirdiği görevleri ve çalışma stilini devrimci durum yaşadığımız günlerde de, gericilik döneminde de pırıl pırıl bir açıklıkla saptayabilmiş bir hareketin üyeleriyiz.

Devrimde proleter hegemonyası, bilimsel komünizmin maddeleşmesi demek olan koca bir fabrika gibi, elektronik beyinden en küçük dişlisine kadar uyum içinde, tıkır tıkır çalışan bir örgütle olanaklıdır.

200. sayımıza bu açıdan bakacak olursak durduğumuz yeri daha iyi anlayabiliriz. Yalnızca 100. sayımızdan 200. sayımıza kadar 35 ay, kabaca 1050 gün geçti. 1050 günde 100 sayı. Her 10,5 güne bir sayı düşüyor.

İşçinin Sesi'nin Türkiye devrimci hareketinin sınırlarını aşan ideolojik, siyasal önemini bir yana bırakalım. Üç yıl içinde her 10,5 günde bir gazete çıkarabilmek, bu bile tek başına, çocukluk dönemini atlatmış, teorisyeniyle, karikatürcüsüyle, paketçisi, okuyucusu, propagandisti, ajitatörüyle profesyonel bir örgüt demektir.

Yanlış anlaşılmasın. Övünmüyoruz. Henüz tıkır tıkır çalışabilen, ideal bir örgüt yapımız olmadığını en başta bizler biliyoruz. Ama böylesine bir yapıya ulaşabilmede önemli bir yol almış olduğumuzu da açıklıkla görüyoruz.

Merkez organımızın dağıtım bölümünde çalışan bizler son olarak bir konuya değinmek istiyoruz. O da tüm yoldaşlarımızın, sempatizanlarımızın gazetemizi daha geniş yığınlara ulaştırabilme, okudukları, dağıttıkları her gazetenin karşılığını merkeze zaman geçirmeden ulaştırabilme yolunda seferber olmalarıdır. Bir gazete dağıtmaktan, beş kuruş göndermekten ne çıkar, diye küçümsemeyelim. Unutmayalım ki koca bir fabrikanın küçük dişlileriyiz. Bizler ne kadar tıkır tıkır işlersek, proleter disipliniyle çalışırsak fabrikamız o kadar kolay üretim yapacak, örgütümüz Türkiye işçi sınıfını devrime, komünizme o denli başarıyla ulaştıracaktır.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Dağıtım

DEVRİMCİ SAVAŞ DEVRİMCİ ÖZVERİ ÜSTÜNDE YÜKSELİR

Yaz taarruzumuz yarınları aydınlatıyor

Yoldaşlar,

Faşist cuntanın azgın saldırılarına hedef olduğumuz şu günlerde ülkemizde devrimle çözülecek durum devam etmektedir. Finans-kapitalin üniformalı faşist bekçisi Evren Bursa konuşmasında herşeyi itiraf etti. "Bu son şansımızdır" dedi. Bursa konuşması faşist cuntanın ekonomik olarak hiç bir sorunu çözemediğini gösterdi. Bu nedenle yığınlardaki hoşnutsuzluğu bastırmak için devamlı siyasal zaferlerden dem vurarak halkın gözünü yıldırmak istemektedir.

Şu açıktır ki, toplumdaki hoşnutsuzluk arttıkça çıkış yolu bulamayan düzendeki çatlak sesler kendini hızla ortaya koymaya başladı. Yığınlarda ekonomik rahatsızlık ağırlaştı. Bunun kanıtı da sosyal çevremizde ve kahve sohbetlerinde yakınmaların artışıdır.

Özetlersek, Türkiye zayıf halkadır. Bu durgunluk geçici bir durgunluktur. Finans-kapital ne yaparsa yapsın ülkeyi zayıf halka olmaktan kurtaramayacaktır. Yeniden devrimci durumun doğmasında, devrime varmasında komünistlerin görevlerini doğru ve etkin olarak yerine getirmeleri can alıcı önem taşımaktadır.

Bu görevleri yerine getirecek olanlar kadrolardır. Bu da özveriden geçmektedir. Altıncı yılını yaşadığımız yaz taarruzu, kadroları geliştiren, özverisini arttıran, hele bugünkü koşullarda daha bir önem kazanan çalışmadır.

Bizlerin taarruz anlayışı şöyle olmalıdır:

1. Devrimci savaşımı yöneten, yığınları örgütlemesini bilen, geleceği kuracak olan kadroların yetenek, inisyatif, yaratıcılıklarını geliştirmek, çelik gibi kadrolar yaratmak. Bu dönemde bu daha da önem taşımaktadır çünkü var olma yok olma savaşı, örgütlenme, örgütün siyasi polisten korunması, güçlenme, deneyim çıkarma, öğrenme, devrimci duruma hazırlanma görevleri omuzlarımızdadır. Bunların altından çelik gibi herşeyle sınanmış kadrolar çıkacaktır.

2. Birincisine temelden bağlı olarak ikincisi, kadroların kendine güvenini arttırmaktır.

3. Zor koşullarda çürük kadrolar her zaman devrime ve örgüte zararlıdır. Onlar çalışanların hızını dolaysız ya da dolaylı olarak kesmekte ve boşa emek harcamaya neden olmaktadırlar. Özveri aslında bir sınavdır. Bunu bir elek olarak düşünürsek, faşizm koşullarında eleğin ağları seyrektir, açıktır. Elekte kalmak zor bir iştir. Bu sınavda düşen zaten düşmüş olacaktır, kalan da kalmış olacaktır. Bir de eleğe sıkışan ağları arasında sıkışıp kalanlar olacaktır. İşte yaz taarruzu onlara bir kez daha şans tanıyacaktır. Bu sınav ciddi bir sınavdır.

4. Maddi özveri, özünde önemli bir olaydır. Çünkü ayakta kalmanın, konspirasyonu sağlamanın, örgütü güçlendirmenin, yarınlara hazırlamanın en büyük sorunudur. Çünkü kapitalizmde yaşıyoruz ve onu yok etmeye çalışıyoruz. Ama elimizde kapitalizmin sahip olduğu olanakların hiçbiri yok. En başta maddi olanaklar yok. Komünist partisinin tüm olanağı kadrolarıdır, tabanıdır.

Bir parti devrimi hedeflemişse maddi olarak da güçlenmek zorundadır. Yürükoğlu yoldaş TKP'nin 61. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada bu konuda şunları söylüyor:

"... Üçüncüsü parasal yönden acıklı durumumuzdur. Parasızlıktan bir hareketin başarısızlığa uğradığını kitaplar nedense yazmıyor, ama bu da yaşamın kitapta yazmayan gerçeklerindendir. Hapisteki yoldaşlar, aileleri, burjuvazinin açlığa işsizliğe mahkum ettiği yoldaşlar, bölge, kent değiştirme, vs. ... 5. Yaz Taarruzumuz her yönden başarılı oldu, katılım yönünden, toplanan miktar yönünden. Tüm yoldaşlar büyük bir bilinç, büyük bir sorumluluk gösterdiler. Ama yetmiyor, sorun çözülmüyor. En başta partilinin özverisine güvenerek parasal sorunumuzu kesinlikle çözmemiz gerekiyor." (R. Yürükoğlu, "Bu kavga gelecek kavgasıdır", *Işçinin Sesi*, 5 Ekim 1981)

Maddi sorun ortada, çözecek olan da kadrolardır. Yaz taarruzu başlamaktadır. Bizi üstün görevler beklemektedir. Bizleri devrim sorunları bekliyor, özveri bekliyor. Bunların bilincinde olan yoldaşlar, kolları sıvayalım! Yaz taarruzunu daha geniş sempatizan kesimlere de yayalım. Aynı zamanda bu bir örgütsel propagandadır. Ve özünde çok yönlü bir devrimci çalışmadır. Var olmak istiyorsak 6. Yaz Taarruzu bize rehberdir.

Haydi türkü söyleyerek, diş bileyerek, bilinç yükselterek öğrenmek için, öğretmek için, herşeyden önce devrim ve yarınları kurmak için 6. Yaz Taarruzuna!

Ege Parti Örgütü

Haydi 6. Yaz Taarruzu'na

Yaz taarruzu, devrimci özverinin, yaratıcılığın, kollektif girişimin, kollektif davranış biçimi olan disiplinin yoğun anlatımıdır. Yaz taarruzlarımız, burjuvaziye ve oportünizme karşı bilincimizi pekiştirdiğimiz, örgütümüzü geliştirdiğimiz, çok yönlü siyasal eylem dönemleridir.

Gericilik dönemi koşullarında yeni bir yaz taarruzuna daha, 6. Yaz Taarruzu'na başlıyoruz. Yolumuz açık olsun! Yolumuz açık olacak yoldaşlar!

Dünyanın devrim çağrısına Türkiye parçasında yanıt vermeye and içmiş komünistler olarak, omuzlarımızdaki bir alay sorumluluğu yerine getirme, karşımıza dikilmiş bir alay sorunu alt etme savaşı veriyoruz. Kuşku yok ki, işimiz güç, yolumuz uzundur. Bu yolda, bilinçli ve militan bir sabır ile özveri gerekir.

Kavganın utkusu için bize, birbirine bilinçle kenetlenmiş ve devrimci savaşımları yaşamın her alanındaki devrimci özveri üzerinde yükselen, iradesi "sınırsız"a yakın insanlar gerek...

Yığınların yaşamın her alanında sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız yeni, yepyeni bir dünyayı yaratabilmelerinde ana halka devrimci kadroların özgürlük azmi ve bilincidir. Ama yaşadığımız çağda ve toplumda özgürlüğün bedeli, özgürlüğü kazanmak çabasıyla taçlandırılmış "sınır tanımayan" devrimci bir iradenin kollektif özverisidir.

Yaz taarruzları, F. Engels'in *"insanı çevreleyen ve şimdiye dek yöneten yaşam koşulları, şimdi insanın egemenliğine ve denetimine giriyor; insan ilk kez doğanın gerçek bilinçli efendisi, kendi toplumsal düzeninin efendisi oluyor"* (abç) diyerek dile getirdiği yüce amaca yönelimin önemli bir parçasıdır. Yaz taarruzunun önemi "...kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize, küçük burjuva egoizmimize, işçi ve köylülerimize lanetlenmiş kapitalizmden miras kalan alışkanlıklara karşı kazanılan zafer"in "burjuvaziyi devirmekten daha zor, daha elle tutulur, daha kökten" olmasından kaynaklanmaktadır. (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.29, s.411)

Bu nedenle yaz taarruzlarının en geniş yığınlara maledilmesi, devrim kavgamızın hem kısa ve hem de uzun erimli çıkarları ve gereksinimleri açısından büyük bir önem taşımaktadır. "Olay, yasadan daha zengindir." (Lenin) Bunun için yaz taarruzu, ideolojik inançlarımızın yaz taarruzu pratiği ile dövülerek maddeleştirilmesi yolunda önemli bir olanaktır. Komünist kişiliğimizi geliştirmemizde de, bize yeni ve zengin ufuklar açacaktır. Bu güzel olay, bize kavgayı, yasalardan daha zengin olarak öğretecektir.

Kuşkusuz bu işaret ettiklerimiz, kapitalist toplumun lanetlenmiş gelenekselliklerı içinde, "insanın zincirlerini örten hayal çiçekleri"nin (Marks), bireyci özlem ve kaygıların egemen olduğu bir toplumsal yapıda pek de kolay olmayacaktır. Bu zorluğu aşacak ve düşmanı yenecek olan, devrimci özveri üzerinde yükselen kavgamızın ısrarlı ve militan çabaları olacaktır... Yaz taarruzlarımızın altıncısı, bu yolda bize yeni olanak ve olasılıklar yaratacak, önümüze yeni perspektifler açacak güçlü bir silahtır. Yeter ki, biz bu silahı lâyığınca kullanarak, gericilik döneminin psikolojik etkisi altındaki yığınlara bu geleneği maledelim.

Bunu yapabildiğimiz oranda, inanın yoldaşlar, faşist diktatörlüğün ömrü kısalırken, utku dolu aydınlık geleceğimiz yakınlaşır.

Öyleyse haydi yoldaşlar, ileri! Altıncı Yaz Taarruzu'nun komünist bilinç, onur ve özverimizle dokunmuş kızıl sancağı altında, faşizme karşı işçi sınıfımızın utkusu için dünyanın devrim çağrısına Türkiye parçasında yanıtımızı verebilmek için, dünya emperyalizmine karşı dünya devrimi için, komünizm için faşistine, gericisine, oportünistine karşı ileri yoldaşlar.

Yolumuz açık olsun!

Yolumuz açık olacak yoldaşlar!

Yaşasın 6. Yaz Taarruzu!

Kirve Kalender
Paris

Özverili kadrolar y tişec k

Yoldaşlar!

Altıncı Yaz Taarruzu'muz başlamak üzere! Bizler yaz taarruzu çalışmalarını üç ay üzerinden tuttuk. Bir ay yaz taarruzu tartışılacak, ajitasyon ve propagandası tüm örgütlerde programlanacak. Diğer iki ayda fiili olarak yaz taarruzu çalışmalarını yürüteceğiz. İdeolojik gücü örgütsel güce çevireceğiz.

Faşizmin en ağır günlerinde bu hedefleri başaran kadrolar devrimin geleceğini etkileyecektir.

Yaz Taarruzu çalışmalarında tüm yoldaşlara üstün başarılar dileriz.

Devrimci savaş devrimci özveri üstünde yükselir!

Ege ... İli Parti Örgütü

Devrim için devrimci özveriye coşkuyla sarılıyoruz

Altıncı Yaz Taarruzu başladı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yaz taarruzumuza çoşkuyla sarılıyoruz.

Yoldaşlar, bildiğimiz gibi yaz taarruzu burjuvaziye ve oportünizme karşı bir savaştır. Her sefer olduğu gibi 6. Yaz Taarruzu'muzdan da başarıyla çıkacağımıza inanıyoruz.

Taarruzumuzun hazırlığına bir süre önceden başlamıştık. Örneğin, yoldaşlar yedek işlerde çalışıyorlar. Sigarayı bırakıp tütün içmeye başladılar. Kadın yoldaşlarımız el işleri örüp satıyorlar.

Yaz taarruzu yalnızca bir maddi özveri olmuyor, aynı zamanda militanların disiplinini, yaratıcılığını da geliştiriyor. Bunun yanında örgütümüze yeni üyeler ve sempatizanlar kazanıyoruz.

Yoldaşlar, Türkiye devrimi için, halkımızın faşist diktatörlüğün baskı ve zindanlarından kurtulması için, bu yıl devrimci özveriyi daha büyük çoşkuyla yapıyoruz. Yarınlarda işçi sınıfımız faşist cuntadan hesap soracaktır.

Altıncı Yaz Taarruzu faşist cuntaya güçlü bir darbe olacaktır!

Faşist cuntaya karşı savaş devrimci özveri üstünde yükselir!

Tülay İnci
Hamburg

YAŞASIN MERKEZ ORGANIMIZ **YAŞASIN KOMÜNİZM KAVGAMIZ**

İşçinin Sesi'nin komünist bayrağı altında birleştik

Proletarya enternasyonalizminin ana ilkelerinden birisi, dünyanın dört bir yanındaki komünistlerin, devrimci sınıf savaşının üst düzeylere yükseldiği ve keskinleştiği ülkelerde sosyalizm ve komünizm uğruna savaşan yoldaşlarına yardım ve dayanışma için birleşmeleridir. Bu, devrimci sınıf savaşının dünya çapında ilerlemesinin güvenilir bir yoludur.

Proletarya enternasyonalizminin bu ilkesinin ana biçimlerinden biri, bu ülkelerdeki, yani emperyalizmin zayıf halkalarındaki devrimci savaşa *doğrudan katılımdır.*

Türkiye, devrimi ile dünya proletaryasının savaşımını geniş çapta etkileyecek zayıf halkalardan biridir. Türkiye'de devrim dünya devrimini tümüyle ilerletir. Bizi Britanya'dan, Kanada'dan, Almanya'dan, Güney Doğu Asya'dan, ABD'den ve diğer ülkelerden Türkiye devrim savaşımında biraraya getiren işte budur.

Yukarıda, bizi bu harekete katan nedeni soyut bir doğru olarak koyduk. Bu doğruyu bize *somutlaştıran,* ulaştıran ve bizi bu savaşa sokan (ve gelecekte daha dünyanın dört yanından yoldaşları sokacak olan) etken *İşçinin Sesi*'nin tutarlı devrimci teori ve pratiğidir. Böyle devrimci bolşevik bir çizginin Türkiye'den çıkması, ülkedeki devrimci savaşımın dünya çapında ileri bir düzeye ulaştığının ve dünya devrimci hareketinde önemli bir yer tuttuğunun başlıbaşına göstergesidir.

İşçinin Sesi'nin 200. sayısı çıkarken başka başka ülkelerden gelerek Türkiye'deki devrim savaşına katılan yoldaşlar olarak *İşçinin Sesi*'ni selamlarız. Bizler, *İşçinin Sesi*'nin hem Türkiye, hem de dünya devrimi için savaşta canalıcı bir rol oynadığına inanıyoruz.

Yaşasın dünya devrimi!
Yaşasın *İşçinin Sesi!*

TKP Merkez Organı İşçinin Sesi'nin 200. sayısı kutlu olsun

Biz Kıbrıslı komünistler ve *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak, TKP merkez organı *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısını coşkuyla selamlarız.

Komünistler enternasyonalisttir. Genel çıkarın her zaman özel çıkardan önce geldiğinin bilincindedirler. *İşçinin Sesi*'nin dünya komünist hareketi içinde tuttuğu yer ve dünya devriminin Türkiye parçasının yaratacağı ideolojik-siyasal-toplumsal etkilerin dünya çapında olacağı görüşü, bizlerin bu hareket içinde çalışmamızın nesnel temelini oluşturuyor. *İşçinin Sesi* enternasyonalist bir harekettir. Onun içinde çalışmaktan gurur duyuyoruz.

İşçinin Sesi'nin Kıbrıs sorununa getirdiği enternasyonalist yanaşımı Kıbrıslı devrimcileri sömürgeciliğe karşı savaşta *İşçinin Sesi* çevresinde birleştiriyor. Gazetenin Leninci hattı, Kıbrıslı *İşçinin Sesi* sempatizanlarına da yol gösterici oluyor.

Şan olsun "Bayrağımız kızıl bayrak, Marşımız enternasyonaldir" diyen TKP merkez organı *İşçinin Sesi*'ne!

Bizim de bayrağımız aynı kızıl bayrak, marşımız Enternasyonaldir.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yanlışları çürüte çürüte yürüyoruz

200. sayı *İşçinin Sesi*, bilmem kaç yüz yazı. Bu yazılar nasıl öneriliyor, nasıl yazılıyor, danışma ve tartışma işlevi taşıyan yazı kurulu toplantılarımızdan bazı gözlemler aktarmaya çalışacağım.

Her yazı kurulu toplantısında, en başta hangi konularda yazı yazılmalıdır sorusuyla yüz yüze geliyoruz. Günlük gazetelerde çıkan haberler, başka siyasetlerin yayınları, *Atılım* ve *TKP'nin Sesi* radyosunda çıkan yorumlar tartışılıyor, ülke içinde ve dünya çapındaki siyasal gelişmeler konuşuluyor. Kimi zaman *İşçinin Sesi*'ne okurlarımızdan gelen mektuplar, örgütlerden gelen haberler aktarılıyor. Bir eylemin duyurusu ya da değerlendirilmesi konusunda görüşler belirtiliyor. Yazı kuruluna katılanların özel olarak tartışılmasını istedikleri genel ideolojik ve siyasi sorular tartışılıyor. Yazılarda kullanılan dil ve ele alış biçimi değerlendiriliyor. Günün ana eylemlerine örgütümüzün katılımı, eylemin propagandası, yığınları eyleme çekmenin yolları tartışılıyor. Örneğin son birkaç haftadır gündemimizde olan 6. Yaz Taarruzu... Tartışmalardan sonra görevler dağıtılıyor.

Toplantılarımız bazen daha hareketli, daha tartışmalı, bazen daha sakin geçiyor. Bazen daha çok, bazen daha az verimli oluyor. Ama her zaman sıcak yoldaşça ilişkilerimiz var. Toplantılarımız her zaman disiplinlidir. Kişiler değil, yazılar değerlendirilir. Övgüler yazarı "pohpohlamak" amacıyla değil, yazısının içindeki doğruları başka yazılarda da, genişletilmiş veya başka bir yönüyle işlenmiş bir biçimde yaşatmak içindir. Eleştiriler ise açık ve sert ama destekleyicidir. Yazı yazmaktan bıktırmaz, daha fazla emek harcamaya, daha büyük gayret göstermeye itekler.

Lenin, "merkez organı kollektif bir propaganda ve ajitasyon aracı olmalıdır" diyor. Yukarıda anlattığım ve içiçe geçen iki süreç, birisi tartışma, konuşma, değerlendirme ve kararlaştırma süreci, ikincisi ise yazıların üretimi ve yazı ürünlerinin değerlendirmesi, *kollektif bilinç* temelinde yükseliyor ve aynı zamanda da bu kollektif bilinci genişletiyor, geliştiriyor. Söz konusu olan bilinç de yalnızca yazı kurulu kollektifinin bilinci değil, tüm örgütün, tüm *İşçinin Sesi* okurlarının, işçi sınıfımızın bilinci, bizi devrime ve komünizme götürecek olan bilinçtir.

Marksizm-Leninizm temelinde ele alınacak, komünist bakış açısından değerlendirilecek konu, yazılacak yazı çok. Değil *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısında, 2000. sayısı için de bu böyle olacaktır. Bir konu üzerine yazı yazılmamış olması, o konunun önemsiz olduğunu veya önemsenmediğini göstermez. Elimizde yeterince bilgi yoktur, bir konuda araştırma yapmak için zaman olmaz, ya da daha büyük öncelik taşıyan konuya zaman verilir. Bir yazı, konusu olan olaylar olgunlaşana kadar bekletilebilir. Sınıf kavgasının ve devrim savaşının belli aşamasında bazı görüşler, kendi içinde doğru olsa da, zamanlamanın yanlış olabileceği düşünülerek bekletilebilir. Halkın sorunlarından, devrim sorunlarından uzak, ayakları havada, pratik devrim savaşımına hiçbir katkısı olmayan, entellektüel, spekülatif yazıların, komünist partinin merkez organında zaten yeri yoktur.

İşçinin Sesi yanlışlardan hiçbir zaman korkmadı, çünkü kendi yanlışlarını kısa zaman içinde düzeltecek bir iç dinamiğe sahiptir. Başkalarının yanlışlarını da o "resmi iyimserlikle" yok saymadı, korkmadı, aksine üstüne üstüne gitti. Oportünist görüşleri kendilerinin hiçbir yerde yapamadıkları şekilde açık ve net olarak sergiledi; küfretmedi, "bataklıkta yelken açmış kurbağalar"a tenezzül etmedi. Doğruya doğru, yanlışları çürüte çürüte yürüyoruz.

Meral Yılmaz
Londra

200. sayımızı çoşkuyla kutluyoruz

Değerli yoldaşlar,
Gazetemizin 200. sayısını coşkuyla kutluyoruz.

İşçinin Sesi gazetesi öğretti, örgütledi, eğitti.

Bilimi kendine temel alan gazetemiz, burjuvazi ve oportünizme karşı güçlü silahımızdır. Aynı zamanda, devrimci hareket içerisinde okunup tartışılan ve aranılan bir gazete haline gelmiştir.

Bir gazetenin kollektif bir propagandacı, kollektif bir ajitatör ve hem de kollektif bir örgütleyici olabilmesi, gazetenin içeriğine, ne öğrettiğine ve dağıtım ağına bağlıdır.

Gazetemizin örgütlenmedeki yeri büyüktür. *İşçinin Sesi* öğretiyor, örgütlüyor. Bunun için yarınlara güvenle bakabiliyor.

Gazetemizin en geniş dağıtımını sağlayalım!

Yaşasın devrimci silahımız *İşçinin Sesi!*

Hamburg

2000. sayıya da ulaşacağız

İşçinin Sesi 200. sayısına ulaştı! Bu, çok şeyleri ve önemli bir gelişimi anlatan, yaşayan karanlıklar içinden aydınlık geleceği müjdeleyen bir olay... Hepimize kutlu olsun.

İşçinin Sesi 200. sayısına ulaştı, hepimize kutlu olsun dedik. Aynı içtenlik ve bilinçle ekliyoruz: *İşçinin Sesi* 2000. sayısına da ulaşacaktır. Bu süreç içerisinde dünya ve onun Anadolu parçası da kuşkusuz çok değişecektir. Daha güzel olacaktır.

Komünist bilinçle yaşanarak, yığınlara malolarak ve de örgütlü bir biçimde militanca savaşarak değiştirilecektir dünya... Bunun için, bilimin ışığında "savaş için örgütlü bir hazırlıktan başka yol yoktur." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*. İng. basım, c.5, s.476) Bu örgütlü hazırlıkta can alıcı nokta yığınların bilincidir.

İşçinin Sesi TKP'mizdeki ayrışma sonrası bunun bilinciyle yığınlara komünist fikirleri götürdü. Marksizm-Leninizmi menşevizmin tuzaklarından çekip çıkardı. Bir alay kof tabuyu yıkarken, teorinin kupkuru eylemsiz bir ezber aracı olmadığını kanıtladı. Savaşan yığınlara gelişim ve geleceğin güncel ödevlerini somut bir biçimde gösterdi. Yaşadığı kesiti, olayların gelişimindeki görünüm ve özü değerlendirmesini bildi. *İşçinin Sesi*, kendisini bir alay oportünist gurup gibi görünüşün algılanmasıyla sınırlamayarak, onun devrimci özünü yakaladı.

Bu özü yakalayabilmek ancak bilimsel teori ile donanarak olabilirdi. Çünkü bilimle örülmeyen inanç, kendine ne kadar devrimci sıfat ve takıları uygun görürse görsün, batıl bir inançtır. Batıl inançlarsa oportünistlerin ortak böleniydi. İşte bunun için *İşçinin Sesi* devrimci teorik önderliğiyle, düşüncenin oportünist kölelik zincirlerini kıra kıra doğruda birlik için, TKP'mizin Leninci birliği için, devrimin utkusu için, proletarya enternasyonalizmi ve komünizm için burjuvaziye ve oportünizme karşı devrimimizin teorik sorunlarını çözerek ilerledi.

Dediklerimiz, hepimizin de bildiği gibi kolay olmadı. Ve doğaldır ki, bundan sonra da hiç kolay olmayacaktır. Hatta ve hatta daha güç olacaktır. Ama bu güçlükleri de yeneceğiz. Bu konuda tek güvencemiz merkez yayın organımız *İşçinin Sesi* ve örgütümüz TKP olacaktır.

İşçinin Sesi 200. sayı boyunca bu güç kavgayı onurla ve komünizme yaraşır bir yaratıcılıktaki açıklık temelinde verdi. Örgütsel alanda serpilip gelişti. Geliştikçe de bilimin "tartışmak, değişmek, netleşmek" yolundaki önermesini cesaretle yaşama geçirdi. Gelişimi yolunda "gelişmek için eleştirmek, eleştirmek için de gelişmek" gerçeğini asla unutmadı.

200. sayıya ulaştık. Yükselttiğimiz komünizmin kızıl sancağıydı... And olsun daha da yükselteceğiz!

200. sayıya ulaştık. Her türlü ihanete ve ateşe karşı koruduğumuz devrimimizin onuru ve geleceğiydi... And olsun utkuya da, devrimin kızıl sabahına da ulaşacağız!

200. sayıya ulaştık, 2000. sayıya da ulaşacağız. Yeter ki bilimden ve yaşamdan öğrenelim, komünizm yolunda savaşalım.

İnanç
Paris

Merkez organımızın pırıl pırıl çizgisi yolumuzu aydınlatıyor

Değerli yoldaşlar,
Mektubuma başlarken önce, gazetemizin çıkabilmesi için gecesini gündüzüne katan, hiçbir koşulda geri adım atmayan ve devrimci özverinin en güzel örneğini sergileyen Yazı Kurulu, Teknik Redaksiyon, Dağıtım sorumluları ve gazetemizin çıkmasında ve yığınlara ulaştırılmasında emeği geçen tüm yoldaşları yürekten kutlarım!

İşçinin Sesi'nin sürekli gelişen pırıl pırıl ideolojisi Türkiye devriminin, geleceğin bir güvencesidir. Gazetemizin gelişmesine bağlı olarak, komünist kadroların gelişimini görmek devrimci enerjimizi ve coşkumuzu daha da arttırıyor.

Sürekli gelişen bir çizgi kendine güvenen bir dil kullanır. *İşçinin Sesi* bundan hiçbir zaman çekinmedi. Lastik gibi her yana çekilen bir dil değil, her zaman kendinden emin ve açık bir dil kullanması, olayların üstüne gitmesi, korkusuz ve ödünsüz tutumunun bir kanıtıdır. Bu güzel tutumun en somut ürünü ise kadroların gelişimidir.

Gazetemiz sayfalarını her zaman tartışmaya açık tuttu, tutuyor. Ayrı yörelerden, ayrı ülkelerden yoldaşların ve hatta bazen sempatizanların yazılarındaki ortak ideolojik hat bir yerde de bu açıklığın ürünüdür. Devrimci yayın organının örgütlenmedeki rolünün hayata geçtiğinin bir göstergesidir. *İşçinin Sesi* kadroların eğitiminde üzerine düşeni yapıyor. Bugün Türkiye'de ve yurt dışında gazetemizle yığınlar arasındaki bağı işte bu "ortak eğitimli" kadrolar sağlıyor.

Türkiye ve diğer evrensel olaylarla ilgili haber ve yorumların gazetemizde yer almasına özel önem veriliyor. Bu da kadroların ve ulaşılan yığınların ilgisini sürekli canlı ve sıcak tutuyor. Faşist cuntanın Türkiye'yle yurt dışı arasında örmek istediği duvarları aşıyor. Hapishanedeki yoldaşlardan, Türkiye'den haber almak yurt dışındaki bizlerin faşist cuntaya karşı hıncımızı biliyor. Faşizme karşı yurt dışında yükseltilen kampanyanın haberlerini almak ise Türkiye'deki yoldaşların, durumu daha bütünsel değerlendirerek görev yapmalarını sağlıyor. *İşçinin Sesi* her yerde devrim ateşini körüklüyor.

Evet yoldaşlar, gazetemiz her alanda gelişiyor, bizleri de geliştiriyor, yığınlara ulaşıyor. Gazeteyi çıkaran yoldaşların özverileri her sayfada yansıyor. Bu da okuyucuların devrimci özverisini arttırıyor.

Gazetemiz biçim olarak da gelişiyor. Bu gelişme, rahat okunabilmesini sağlayan mizanpajından tutun da devrimci sanat örneği çizgilerine değin herşeyiyle belgeleniyor.

Oportünizme karşı verilen ikircimsiz savaşım, Kemalizmin deşifre edilmesi, Kürt halkının gerçek kurtuluşunun ödünsüz savunulması, Sovyetler Birliği'ne karşı tepkici olmaktan uzak, yaftalar yapıştırmayan bilimsel ve yapıcı eleştiriler, sosyalizm ve demokrasi konusunda açtığı tartışma ve tüm bunlarla bağlı olarak, faşist diktatörlüğe karşı verilen devrim savaşımında ön saflarda savaşan gerçek devrimci yayın organımızın 200. sayısı kutlu olsun!

Geleceği TKP'miz kursun!
Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Zahide Demirgören
Viyana

İşçinin Sesi komünistlerin elinde güçlü bir silahtır

İşçinin Sesi'nin bu sayısı, 200. sayı olarak yayınlanmaktadır. Komünist bir yayın organının bu sayıya ulaşması Türkiye devrim hareketinde çok anlamlı bir olaydır.

Gazetemiz izlediği çizgi, devrimci içeriği ve anlaşılır diliyle, bugün de faşizme karşı verilen savaşta işçi sınıfımızın yolunu aydınlatmaktadır. Bugün de *İşçinin Sesi*'nin bu denli aranılan, istenen bir yayın organı olması bundandır. Çünkü o faşizme karşı kini öfkesi her geçen gün büyüyen yığınların istemlerine yanıt vermekte, onlara kurtuluşun yolunu göstermektedir. Bu yaşanan somut bir olgudur.

İşçinin Sesi, komünist bir merkez yayın organında olması gereken tüm niteliklere sahiptir. Lenin, merkezi bir yayın organı hem kollektif bir propagandist, kollektif bir ajitatör, hem de kollektif bir örgütçüdür, der. Partimizin her geçen gün gelişip büyümesinde *İşçinin Sesi* işte böyle bir rol oynamaktadır. O cuntanın tanklarıyla, panzerleriyle uyguladığı baskılara karşı, elimizde güçlü bir silahtır. Komünistler olarak bu silahın gerçekten etkili olabilmesi için onu ustalıkla kullanmanın yollarını geliştirmeliyiz. Gazetemizin yarattığı birikimi nesnel güce dönüştürmek kadroların görevidir.

İşçinin Sesi'ni asıl önemli kılan, partimizde komünist ideolojinin güçlenmesinde oynadığı ve oynamakta olduğu tarihsel işlevdir. Bu, gelecekte parti tarihimize böyle geçecektir. TKP'yi satışa çıkaran hain menşevizmin yığınlar önünde *İşçinin Sesi* tarafından sergilenmesi, tüm oportünistlerin gazetemize onur verici düşmanlığını kazandırmıştır. Oportünistlerin duymuş olduğu düşmanlık ve korku gazetemizi parti içinde yasaklanmış yayınlar listesinin başına koydurmuştur. Elbette kendileri açısından çok haklıdırlar. Kendilerini bağın sahibi, dışındakileri de dağlı gören bir anlayıştan başka türlüsü beklenemezdi.

İşçinin Sesi tüm engelleri yasakları aştı, parti içinde doğru görüşlerin güçlenmesine doğrudan katkıda bulundu. *İşçinin Sesi*, bundan sonra da hiçbir koşulda işçi sınıfının susturulamayan sesi olarak, yığınlara devrim bilinci taşıyacaktır.

Yaşasın partimizin merkez yayın organı *İşçinin Sesi!*

A.A.
Köln

Her dönemin kadrosu olmak için ileri

Devrimi yapmak, sosyalizmi kurmak, toplumu komünizme ulaştırmak için işçi sınıfının öncü bir partiye gereksinimi vardır. Sonul amacı olan komünizm, bu partiye adını da veriyor: Komünist partisi.

Komünist partisi, üyelerinin gönüllü birliğinden oluşur. Demokratik merkeziyetçi örgüt işleyişi vardır. Partinin illegal koşullarda çalışması, devrim anına doğru gidiş, karşı-devrim koşulları gibi *kritik* dönemler partide merkeziyetçilik yönünün ağır basmasını gerektirir.

Komünist partisinin doğru ideolojik temelde, yığınlarla bağlı çalışabilmesi için komünistler her zaman açık tartışmadan yanadırlar. Parti içinde açık tartışma yanlış fikirlerin filizlenmesini, yerleşmesini, klikleşmeyi engeller, doğru ideolojik birliğin oluşmasını ve sürekli pekişmesini sağlar.

Bütün bu söylenenlerden de anlaşıldığı gibi, açık tartışmanın ciddi ilkesel bir içeriği olmalıdır. İçeriği partiye de, yığınlara da birşey öğretebilmelidir. Açık tartışma açık dedikodu değildir. Kişilikleri, küçük düzeysiz hoşnutsuzlukları değil, fikirleri konu almalıdır.

TKP içinde menşevik-bolşevik ayrımı derin ilkesel ayrımlar temelinde ortaya çıkmıştı. Komünistler birlik için, açık tartışmanın örgütlü ve örgüt içinde yürümesi için her kurulu, her yolu denediler, olmadı. O zaman menşevik yönetime karşı açık ideolojik saldırıya giriştiler. Saldırı kişiliklere yönelik değildi. Amaç yığınlar ve parti önünde Marksizm-Leninizmi savunmak, doğru ideolojiyi kanıtlamaktı. Böylece komünistler *siyasal dürüstlüklerini* korudular. Komünistler ilkeli tutumlarından ötürü "disiplinsizlik"le suçlandılar. "Üç aylık ömürleri var" dendi. Ancak zaman kararlı, bağımsız, ilkeli komünist siyasetin doğruluğunu gösterdi.

Komünistler, farklılıkları koyarken komünist disiplin anlayışını titizlikle gözettiler. Merkez organımızın o günkü disiplin anlayışı neyse, bugün de *aynıdır, değişmemiştir.* Marksizm-Leninizmde parti disiplininin temeli açık tartışma eylemde birliktir. O gün sorunun açık tartışma yönünü vurguladık. Sınıf savaşının içinde bulunduğu koşullar, bugün eylemde birliğe, örgütsel disipline vurguyu vurmamızı gerektiriyor.

Rusya'da öyle zaman oluyor ki, Lenin Menşevik Martof'u merkez organın yazı kurulunda görev almaya çağırıyor, fikirlerini açıkça tartışabilmesi için Martof'a olanak tanıyor. Öte yandan, 10. Kongre'de de Lenin, sendikalar üstüne açık tartışma yapılması, çoğu kimseye lüks gelmiştir diyor.

Açık tartışma "sapla samanı birbirinden ayırmaya yardım eder", ideolojik birliği sağlar ama başıbozukluk değildir. Sınırı *devrimin çıkarıdır.* Parti içinde açık tartışma örgütlü işlemelidir. Yatay örgütlenmeler kurulması, eylemde birliktelik olmaması parti suçudur.

Parti içinde eleştiri özgürlüğü vardır. Yanlız eleştiri özgürlüğü her kafadan bir ses çıkması, verilen görevleri yapmamak demek değildir. Eylemden önce görevler tartışılır. Alınan karardan sonra komünist tavır eylemde tam bir birlik gerektirir, alt organların üst organlara uymasını gerektirir.

Merkez organımızın 200. sayısını kutlarken, devrimi yapmaya inançlı, doğru ideolojiyle donanmış kadrolar olarak, dönemin görevlerini yerine getirelim. İdeolojik düzeyimizi geliştirelim. Sıkı komünist disiplinle kendimizi eğitelim. Değişik dönemlere göre kadro değil, her döneme ayak uydurabilen kadrolar olma bilincimizi pekiştirelim.

Zeynep Akarsu
Londra

YAŞASIN MERKEZ ORGANIMIZ **YAŞASIN KOMÜNİZM KAVGAMIZ**

Şan olsun İşçinin Sesi'ne

Yayın organımız *İşçinin Sesi* 200. sayısını çıkarıyor. Türkiye devrimci hareketinde bu sayı önemli şeylerin göstergesidir.

Menşevik parti içerisinde verdiği savaşımla, bugün verdiği ve yarına doğru uzanan savaşım, *İşçinin Sesi*'nin devrimin öncüsü, bayrağı olduğunun kanıtıdır.

Menşevizmin daha O'nu doğarken boğmak istemesi boşuna değildi. Burjuvazinin yakın bağlaşıklarından olan oportünizm, *İşçinin Sesi*'ne saldırırken her türlü çamuru atıyor, "üç-beş günlük" ömür biçiyordu. "Egemen" olduğu sendikalardan *İşçinin Sesi* taraftarlarını ihraç ediyor, ya da işten atılmalarını sağlıyordu. Elinde zorla tuttuğu taraftarlarına O'na karşı düşmanlık aşılıyor, bolşevikleri polise ispiyon ettirecek kadar hayasızlaşıyordu.

Partiyi her türlü burjuva etkilenmelerden kurtarmak, Marksist-Leninist hatta oturtmak isteyen *İşçinin Sesi*'ne karşı ideolojik tartışmadan kaçan oportünistler içerde yaptıklarını dışarda da sürdürdüler. Dünya komünist hareketine asılsız bilgiler ulaştırdılar. "Bunlar bizden değildir", "partinin bütünlüğünü bozmak isteyen birkaç aydındır", "devrim hareketinde soluğu kesilip dökülenlerdir"... Ettikleri onca seviyesiz sözleri ise saymıyoruz. Önemli olan şu ki "bunlar bizden değildir" dedikleri çoğalıyor, örgütleniyor, bir güç oluşturuyor. "Aydın çevresi" dedikleri *İşçinin Sesi* işçi yataklarından ses veriyor.

Onun doğru ideolojisi biçilen kısa ömrün ne anlam taşıdığını bugün gösterdi. Bugünden sonrasını oportünizm ve burjuvazi korkuyla izliyor.

Nedeni açık: Devrim, halk ayaklanması, iç savaş, yönetimin sınıfsal el değiştirmesi korkutuyor onları.

İşçinin Sesi'nin örgütsel olarak devrim savaşımına dalması — abartma olarak söylemiyorum — Türkiye devrimci hareketinde bir dönüm noktasıdır. Devrimin yazgısı doğru ideolojiden geçer. Bu doğru ideolojinin üzerine de "biz tesadüfen düşmedik". Tesadüfen düşen örgütlerin ömürleri menşeviklerin deyimiyle "üç-beş gün" oluyor.

Oniki Eylül öncesi o kızgın dönemde *İşçinin Sesi* devrimci duruma dikkatleri çekerken gelecek tehlikeye karşı da savaşın hattını çizdi. Tüm halk güçlerini uyardı. Burjuvazinin faşizm istemine, sosyal demokrasinin ve oportünizmin tezgahlarına karşı işçi sınıfını uyanık olmaya çağırdı. Küçüktük. *İşçinin Sesi* yalnız sınırlı bir kadro eliyle dağıtılabiliyordu. Bu da yetersiz kaldı, tankların gelmesini engelleyemezdi.

Oniki Eylül faşist darbesi burjuvazinin geçici zaferiyle sonuçlanırken *İşçinin Sesi* doğru ideolojisi, doğru tavrı içerisinde kendini en iyi sıyıran örgüt olarak devrimci hareket içerisinde yerini aldı.

Bugün *İşçinin Sesi* doğruları savunarak, komünizmi dalga dalga yükselterek en önde yürüyor. Övünüyoruz, faşizmi gebertecek, inine tıkayacak güçlü bir silaha sahibiz.

Daha sıkı sarılın yoldaşlar.
Gericilik dönemindeyiz.
Rüzgar kötü esiyor.

Kaybolup gidenlerden
Sır verip,
Ağlayanlardan,
Değiliz.

Bu kavga
Dünün,
Bugünün kavgası
Bu kavga gelecek kavgasıdır!
Faşizmi kahredeceğiz!

Özan Öncü
Viyana

Yüreğimiz sımsıcak

Sözcükler bazen, anlatılmak isteneni tam anlamıyla anlatamıyor yoldaşlar... Yetersiz kalıyor. Faşist cuntanın zindanlarında direnen yoldaşlarımızın komünist onuru korumak için gösterdikleri muazzam çaba karşısında duyduklarımıza ya da cuntayı telaşa boğan, oportünizmi darmadağın eden gazetemizin ulaştığı sayı karşısında duyduklarımıza sözcükler yetmiyor.

Yüreğimiz kıpır kıpır yoldaşlar... sımsıcak... heyecanımızı, çoşkumuzu sözcüklere anlattıramıyoruz.

Türkiye'de bütün hünerleriyle kavganın ortasında yoldaşlarımız! Çelikten yürekleriyle Enternasyonal'i söylüyorlar hapishanelerde... örgütümüze katkıda bulunuyorlar ürettikleriyle.

Yüreğimiz kıpır kıpır yoldaşlar... sımsıcak.

Gittiği her yerden ses çıkartıyor gazetemiz. Çevresinde halkalar çoğalıyor. Marksizmi bilim gibi çalışıyor yoldaşlarımız. Bütün hünerleriyle kavgada, Enternasyonal'i söylüyorlar hapishanelerde...

200. sayıyı karşılarken yoldaşlar yüreğimiz kıpır kıpır... sımsıcak.

Kızıl Şerit
Viyana

Kollektif bilincimizi ve eylemimizi güçlendireceğiz

Gericilik döneminin tüm baskı ve saldırılarına karşın, sarsılmadan ve sürekli olarak gelişerek ilerleyen merkez organımızın 200. sayısı kutlu olsun. Merkez organımızın 200. sayısını kutlamak komünistler için büyük bir onurdur.

Bu onuru sürekli taşımak için komünistlere düşen görev, parti disiplinini her zaman için, ama özellikle bugün başa almaktır.

R.Yürükoğlu yoldaşımızın bir konuşmasında belirttiği gibi, devrimci durum ve gericilik dönemi gibi olağanüstü durumlar, disiplinin öne çıktığı dönemlerdir. Dönemi bir yana bıraksak bile biz illegal bir partiyiz. Lenin, illegal bir parti her zaman seferberlik gerektirir diyor. Buna bir de dönemin özelliklerini eklersek disiplinin önemi iyice açığa çıkıyor. Zor koşullarda nesnel olarak disiplinin gevşemesi yönünde bir eğilim gelişir. Komünist kadro olarak bizim yapmamız gereken, bilgi, inanç ve bilinçli gayret ile bu durumun üstesinden gelmektir. Bu dönemde komünist disiplinin ölçütü, parti taktiğini kendi yorumlarına, bölgesel özelliklere göre çekiştirmemek, onu kayıtsız şartsız uygulamak, daha engin özveri göstermek, vb.dir. Dolayısıyla, bu dönemde komünist kadroya ağır görevler düşüyor. Komünist kadroların bu durumun üstesinden geleceği kuşkusuzdur.

Biz komünistler için demir disiplinimizi kanıtlayacağımız yaz taarruzunun başlaması ve merkez organımızın 200. sayısının kutlanmasının aynı zamana gelmesi sevindiricidir. Yaz taarruzunda komünist disiplinimizi, partimizin kollektifliğini, özverisini dosta düşmana göstereceğiz.

1980 Yaz Taarruzu döneminde *İşçinin Sesi*'nde çıkan H. Dağlı'nın bir yazısında şöyle deniyor: "Leninciler işçi sınıfının toplum disiplinine, kollektif çalışma alışkanlığına, sınıf dayanışmasına, emek özverisine dayanıyorlar." (H. Dağlı, "Devrimci inanç, kararlılık ve özveriyle başarıya ulaştık", *İşçinin Sesi*, sayı 136-137)

İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları nesnel olarak onda demir disiplini, kollektivizmi ve sınıfı için özveriyi geliştirir.

Komünistler bilinçli katkıyla bu nesnel olguyu güçlendiriyorlar. Onu kendi komünist kişiliklerinin ayrılmaz bir parçası yapıyorlar.

İşçi sınıfımızın yeni atılımlara hazırlandığı koşullarda komünist disiplinimizi daha da çelikleştireceğimiz bu yılki yaz taarruzumuzun önemi hepimiz için açıktır. Partimizin kollektif bilinci ve kollektif eylemiyle bu yaz taarruzunu da başarıyla sonuçlandıracağız.

Yaşasın merkez organımız *İşçinin Sesi!*

Yaz taarruzu için ileri!

Eser Karaca
Londra

YAŞASIN MERKEZ ORGANIMIZ — YAŞASIN KOMÜNİZM KAVGAMIZ

Gazetemizi en geniş yığınlara ulaştıracağız

Yoldaşlar,

Gazetemizin 200. sayısı geldi. Türkiye devrimci hareketinde bu sayıya ulaşabilme başarısını gösteren gazete pek çıkmadı. Bu onurlu başarı bizleri duygulandırdı. Bu konudaki düşüncelerimi size yazmadan edemedim.

Ben bir yıla yakın bir süredir Viyana'da çalışan bir işçiyim. Türkiye'de İGD içerisinde uzun bir süre çalışmıştım. Ancak, İGD çizgisinin yığınları devrime değil, burjuvazinin kuyruğuna, davaya inançlı kişileri oportünizmin bataklığına götürdüğünü anladım. Bu süreç içerisinde, kendi özel yaşamım ve oportünizm içinde eriyip kaybolmaya yüz tutmuşken, *İşçinin Sesi* ile tanıştım. Özlemini çektiğim, Türkiye işçi sınıfının kurtuluşunu gerçek, bilimsel görüşlerle savunan ve bu uğurda savaşan *İşçinin Sesi* kafamdaki soruları açmama temel etken oldu.

Anlaşılır, sade diliyle komünist siyaseti savunan tek gazete olarak *İşçinin Sesi*'ni gördüm. Tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki her sayısını defalarca okusam sıkılmıyorum. Her sayısı Marksizm-Leninizme daha bir inançla, daha bir bilgiyle sarılmamıza yardımcı oluyor.

Bizler, menşevik basından çok çektik yoldaşlar. İdeolojiden uzak, pasifist, her sayısı bir öncekinden farklı ve tutarsız yazılarıyla kafamızı bulandırdılar. Komünizmin savunucusu *İşçinin Sesi* sayesinde oportünizmi tanıyor, ona karşı verilen savaşımın, burjuvaziye verilecek savaştan ayrı tutulamayacağını biliyoruz.

İşçinin Sesi yalnızca doğruları dile getiren bir yayın değildir. Gazetemiz, kollektif propagandist, kollektif ajitatör ve kollektif örgütleyicidir. Yüzlerce arkadaş gibi beni de yeniden kavganın ortasına çeken *İşçinin Sesi*'nin okuyucuları, sempatizanları olarak üzerimize düşen görevi biliyoruz. Gazetemizi daha da geniş yığınlara okutmalı, en uzak yörelere ulaştırmalıyız.

Tüm güçlüklere rağmen 200. sayıya ulaşabilme başarısını gösteren gazetemizi ve bu alanda özveriyle çalışan bütün yoldaşları yürekten kutlarım. *İşçinin Sesi*'nin daha nice 200. sayılara ulaşacağına inancımız tamdır.

Yoldaşça selamlar.

K.F.
Viyana

Tek bir disiplin

İşçinin Sesi'nin 200. sayısı, bugüne kadar yürüttüğü savaşımın niteliğiyle, ulaştığı yerle tüm komünistler için bir övünç kaynağıdır, hepimize kutlu olsun.

Merkez organımızın başarısının nedenlerinden biri komünist disipline verdiği önemdir. Gericilik dönemi gibi, baskının, zorlukların dört bir yandan bastırdığı bir dönemde komünist disiplin özel bir anlam taşıyor. Çünkü disiplinin 'd'sinden tedirgin olarak, inançsızlıklarını, kaypaklıklarını ortaya koyan küçük burjuva yol arkadaşları böyle zor dönemlerde çıkıyor. Komünist disiplin partinin böyle unsurlardan arınmasını, temizlenmesini sağlıyor.

Bu yazıda gel-geç devrimcilerin anlayamadıkları komünist disiplinin bazı yönlerine kısaca değinmek istiyoruz.

Komünist partisi tek bir disipline bağlı monolitik bir örgüttür. Tek bir yumruk gibi hareket edebilen, çelik disiplinli, aynı zamanda farklı görüşlerin tartışılmasına olanak tanıyan bir örgüttür. Komünist partisinde farklı görüşler çıkar, çıkması doğaldır, ancak komünist partisinde farklı görüşlerin varlığını savunmak devrim düşmanlığıdır. Komünistler parti içinde her türlü kliğe, fraksiyona, hizibe karşıdırlar. Farklı görüşler çıkmışsa, ideolojik birlik, parti-içi tartışma yoluyla sağlanır. Yetkili organlarda farklı görüşlerin çarpışması sonucunda çoğunluğun kararı bağlayıcılık kazanır.

İşçi sınıfının en örgütlü öncü müfrezesi olan komünist partisinde eleştiri, tartışma örgütlü işlemelidir. Parti üyelerinin, örgüt toplantılarında her türlü eleştirilerini, değerlendirmelerini açık olarak söylemeleri gerekir. Bu parti üyesinin hakkı olduğu kadar görevidir de.

Bir takım kişisel hoşnutsuzluklar ya da dostluklar temelinde, ahbap çavuş ilişkileriyle, yatay ilişkilerle, partiye yönelik değil, kapalı kapılar ardında özel platformlara yönelik tartışma yürütmek vb. parti disiplinini çiğnemektir. Küçük burjuva aydınlara has bu tür gurupçuluk ruhu, gurupsal çıkarları öne sürme, parti ruhuna, partinin çıkarlarına terstir. Bu tür disiplinsizlikler aydınların işçi sınıfı gibi örgütlü, kollektif emek ile eğitilmemişliklerinin bir sonucudur.

Komünist partisinin disiplinini oluşturan öğelerden biri de partiden parasal kaynakların sakınılmamasıdır. Partimiz komünistlerin bilinçli, disiplinli, özverili çalışmaları üzerinde yükselmektedir.

Komünist disiplinin böylesine önemli olduğu bir dönemde 6. Yaz Taarruzumuz, devrimci savaşımı, devrimci özveri üzerinde yükseltmenin yeni bir örneği olacaktır. Böyle bir sınavdan başarıyla çıkacak olan partimizin çelikleşmiş kadroları, *İşçinin Sesi*'nin komünist ideolojisiyle donanarak, Anadolu devriminin başarısında da üstlerine düşen görevi gerçekleştireceklerdir.

Yaşasın komünizm!

Candan Selek
Londra

Gazetemiz devrimci silahımız

Merkez organımız *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısı çıktı.

İşçinin Sesi, geçen süre içinde, canlılığıyla, ideolojisiyle, devrimci gelenekleri yaşatmasıyla, sürekliliğiyle, grafik düzenlemesiyle devrimci basında onurlu ve önemli bir yer edindi.

Merkez organımızın bilimden vazgeçmeyen, doğrudan ayrılmayan tavrı, onu, ilgiyle izlenen, tartışılan bir yayın yaptı. Onun, devrimci durum, faşizm, sosyalizm ve demokrasi, Polonya, Afganistan, dünya devrimi konularındaki görüşleri Türkiye devrimci hareketine yepyeni bakış açıları sağladı. Gazetemiz, hiçbir zaman nabza göre şerbet verme siyaseti uygulamadı, hep doğrunun üstüne gitti. Dünya devriminin sorunlarını açıkça tartıştı.

İlk anda, alışılmamış fikirlerin söylenmesinden gelen çekingenlik ve menşeviklerin alışılmış, bilimden uzak karalamaları dışında, yaşam *İşçinin Sesi*'nin hattını doğruluyor. Merkez organımız bilimsel soğukkanlılıkla devrimci çoşkuyu her zaman bir arada tutuyor.

Menşevizm cuntanın içindeki ve dışındaki Atatürkçülere, ilericilere nağmeler yağdırıyor. Küçük-burjuva reformizmi işçi sınıfıyla olan görünürdeki bağlarını da koparıyor. Faşizmin terörü ve baskısı, bazı küçük-burjuva devrimci kesimleri de "ehlileşmeye", daha "gerçekçi" olmaya zorluyor. Yüreklerinde teslim bayrağını çekenlerin dünyaya bakışı da değişiyor.

İşçinin Sesi, bu dönemde ağlayanlara, işçi sınıfına ihanet edenlere karşı acımasızca savaşıyor. Bu savaşta ana halka komünist bilinci ve disiplini geliştirmektir.

Gericiliğin baskısının giderek arttığı ve sahte yol arkadaşlarının temizlendiği bu dönemde *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısı çıkıyor. Açık, duru hattıyla, doğru ideolojisiyle merkez organımız komünistleri diğer tüm görüş ve akımlardan ayırmaktadır.

Merkez organımızı yazı ve haberlerle beslemek, onun dağıtımını yetkinleştirmek, her sayısının daha da fazla kişi tarafından okunabilmesini sağlamak, tüm parti üye ve sempatizanları olarak hepimizin merkez organımıza karşı sorumluluğudur.

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Yaşasın komünizm!

Mahmut Civan, Londra

YAŞASIN MERKEZ ORGANIMIZ YAŞASIN KOMÜNİZM KAVGAMIZ

Merkez organımız komünizm ülküsünü başarıyla yayıyor

İşçinin Sesi, dokuz yılda 200. sayısına vardı. Bu süre içinde, Türkiye devrim hareketinin tarihinde silinmeyecek sayfalar yazıldı. *İşçinin Sesi*'nin ideolojik etkileme gücü ve örgütleme yeteneği burjuvazinin ve oportünizmin yüreğine korku saldı. *İşçinin Sesi* girdiği her yerden ses getirdi.

İşçinin Sesi'nin devrimci durum saptaması ve döneme uygun taktikleri kararlılıkla savunması bütün devrimci kesimlerde ilgi uyandırdı. Oportünistlerse yığınları liberal burjuvazinin kuyruğunda pasifleştirmekle uğraşıyorlardı. İşçinin Sesi faşizm tehlikesinin nesnel tabanını gösterdi ve faşist tehlikenin yalnızca MHP'ye indirgenemeyeceğini, "yurtsever ordumuz" eliyle gelmesinin daha olası olduğunu söyledi. Yaşam, ne yazık ki, bu olasılığa doğru ilerledi ve bizi kanıtladı.

Merkez organımız 12 Eylül darbesinin faşist niteliğini doğru olarak saptadı. Ülkede devrimci durumun bastırıldığını ama ancak devrimle çözülebilir bir durum olduğunu söyledi. Daha güçlü bir devrimci durumun doğması için koşulların varlığını belirtti. Yeni dönemin koşullarına uygun taktiği ve örgütlenmeyi başarıyla propaganda etti.

Merkez organımız, dünya komünist hareketindeki genel sağa kayışı açıkyüreklilikle gösterdi. Açık ve duru bir tavırla kardeş partilerin hatalarını ve bunları düzeltme yollarını gösterdi. Polonya ve Afganistan'daki komünizme yabancı uygulamaları ikircimsiz eleştirdi.

Son olarak, sosyalizm ve demokrasi konusunda Türkiye devrim hareketinde yepyeni bir komünist tartışma açtı. Herkes bu konuda büyük bir ilgiyle doğruları öğreniyor.

İşçinin Sesi sürekli olarak kendini yenileyen bir harekettir. Doğrulardan doğrulara koşuyor. Komünizm ülküsüne olan yükümlülüğünü eksiksiz yerine getirmeye çalışıyor.

Merkez organımız, militanların ve sempatizanların özverisine dayanarak yaşıyor. Merkez organımızın 200. sayısında, daha nice sayılara ulaşmak için "haydi 6. Yaz Taarruzuna" diyoruz.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın komünizm!

Kerim Kandemir
Fransa

Komünist bilincimizi yükseltelim

Merkez organımız *İşçinin Sesi* 200. sayısına ulaştı. Kutlu olsun.

Yayınlanmaya başladığından bu yana, bağımsız çizgisini, ideolojisini komünist disiplinin ışığı altında geliştirerek ve sürekli yenileyerek bugünlere geldi.

İşçinin Sesi dünya devrim sürecinin evrensel olduğuna ilişkin fikri temel alarak Türkiye'nin ekonomik-siyasal değerlendirmesini dünya bütünü içinde yaptı.

Yürükoğlu yoldaşın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının yayınlanmasından sonra, menşevikler komünistlikle bağdaşmayan, tasfiyecilik, kaba güç, karalama yöntemleriyle ideolojimizi yeneceklerini sandılar. Disiplinsizlikle suçladılar, tasfiyeciliği, karalamayı sürdürdüler. Ancak yöntemleri bize işlemedi. Gün geçtikçe haklılığımız ortaya çıktı.

Komünist disiplinle örgütlü olarak, ideolojimizi geliştirirken, kendi içimize kapanmayıp yığınlarla bağımızı aktif olarak ilerletmeye çalıştık.

İşçinin Sesi'nin Türkiye'de devrimci durum değerlendirmesiyle yaşamın iki yoldan birine hızla ilerlediğini gördük, ya sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, ya faşizm. Komünistler devrimci durumun kalıcı olarak ancak devrimle çözülebileceğini söyleyerek "yaşasın ileri demokratik halk devrimi" belgisini yükselttiler. Dönem öyle bir dönem ki, yığınlar hareketliydi. Menşevikler ise CHP kuyrukçuluğuyla, işçi sınıfının devrimci enerjisini boğdular. Sosyal demokrasi ve oportünizm yığınları faşizme karşı savunusuz bıraktılar. Bu koşullarda faşizm, ordu eliyle halkımıza dayatıldı.

Merkez organımız *İşçinin Sesi*, bu döneme de adını koyarak faşist cuntanın devrimle yıkılacağını söyledi. "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" dedi. Menşevikler ise, CHP kuyrukçuluğuna cunta içindeki "ilerici" kanat kuyrukçuluğunu ekledi.

Bırakalım onlar kuyruklara kuyruk katsınlar, biz komünist disiplinle kadrolarımızı eğiterek, ideolojimizi geliştirerek, doğrulardan doğrulara yürüyoruz.

Burjuvaziye ve gericilik dönemin baskıları altında, meydanları boş gördüğünde devrime inancını kaybeden küçük-burjuva yılgınlıklara karşı savaşarak, komünist bilincimizi yükseltiyoruz.

Güvencemiz, komünist disiplinle yetişmiş, komünizme sımsıkı bağlı, bilinçli, özverili kadrolar ve kadroları eğitecek olan merkez organımızın doğru ideolojisi, doğru siyasetidir.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın komünizm!

Umut Sezen
Londra

İşçinin Sesi'nin sıcak, sade ve açık diline tutulduk

Değerli *İşçinin Sesi!*
Yoldaşlar,

Gazetenizi uzun süredir okuyoruz. Yakın bir süreden beri de *İşçinin Sesi*'ne "gazetemiz" diyebiliyoruz. *İşçinin Sesi*'ni gazetemiz diye adlandırmamızın çeşitli nedenleri var. Bunları sıralayacağız ama ilk önce gazetemizin en önemli özelliğini vurgulamak istiyoruz. *İşçinin Sesi fikirlerini sıcak, sade ve açık bir şekilde* ortaya koyuyor. Şunu küstürmeyelim, bunu darıltmayalım diye bir derdi yok. *İşçinin Sesi*'nin bu özelliği ona tutulmamıza neden oldu. Diğer nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1. Atatürkçülüğün gerçek kimliğini açığa çıkardı. (Atatürk'ten bilinçsiz bir şekilde nefret ediyorduk, şimdi Atatürkçülüğe bilinçli bir şekilde karşı çıkıyoruz.)
2. Oportünizme karşı düzenli ve sürekli bir mücadele veriyor. Oportünizmin maddi temellerini açığa vurarak teorisini çürütüyor. (Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez.)
3. Sovyetler Birliği'ne düşmanca tavır almadan ve ona dalkavukluk yapmadan yaşayan sosyalizmin sorunlarını ve aksayan yönlerini eleştiriyor.
4. Türkiye devriminin yolunu gösteriyor.
5. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunuyor. Böylece Türk şovenizmini kırıyor.

Daha birçok şey sıralayabiliriz. Ama sadece bu özellikleri ile bile gazetemiz, diğer yayın organlarından çok farklıdır. Yıllardır aksamadan düzenli bir şekilde çıkması da diğer siyasi yayın organlarından farklılığını çarpıcı bir şekilde gösteriyor. 200. sayıya kadar çok zor koşullara rağmen aksamadan ulaşması, yaşaması *İşçinin Sesi* dışında çok az organa nasip olmuştur. Bu da *İşçinin Sesi*'nin devrimci özverisini, devrimci kararlılığını ve devrime inancını açıkça gösteriyor.

İşçinin Sesi Türkiye devriminin güvencesidir!

Yaşasın *İşçinin Sesi* ve Marksist-Leninist teorisi!

F.T.
Viyana

YAŞASIN MERKEZ ORGANIMIZ YAŞASIN KOMÜNİZM KAVGAMIZ

Kavgada yol göstericimiz İşçinin Sesi bin yaşasın

TKP'miz içinde, Lenincilerle oportünistler arasında başlayan ideolojik kavga, Türkiye'de komünist harekete yeni bir dinamizm kazandırdı. Bu yeni dinamizmi 200. sayısına ulaşan silahımız *İşçinin Sesi* yarattı.

Işçinin Sesi tüm komünistler için eksikliği duyulan, önümüzdeki zor fakat onurlu kavgada tüm güçlüklerimizi komünizmin balyozu altında ezen, oportünizmin sağının da, solunun da etkisi altında kalan militanlara yol gösteren rehber oldu.

En el değmemiş konulara en bilimsel çözümlemeleri getiren *İşçinin Sesi*'nin, sıradan okuyucusunu bile yeni açınımlara, mantık yürütmeğe sevk etmesi hepimiz tarafından gözlenen bir olgudur.

İşçinin Sesi'nin dağıtımı ve eğitim ağı oluşturulduktan sonra, Türkiye devrimci hareketinde şimdiye kadar pek başarılamayan merkez organı etrafında örgütlenme (yığılma değil) dolu dizgin gerçekleşmeye başladı. Devrimci teori olmadan devrimci eylemin olmayacağını bilen komünistler, Türkiye devrimci hareketinin bu eksikliğine *İşçinin Sesi* ile neşter vurdular. Devrimci propaganda ve ajitasyonunun *İşçinin Sesi*'nde tuttuğu yere, gazetenin sistemliliği, çok yönlülüğü ilkelerde tutarlılığı da eklenince, Türkiye devrimci basınına gerçekten yeni bir düzey getirdiği söylenebilir.

İşçinin Sesi'nin tüm taraftarlarını sürekli eyleme doğru sürmesi, sürekli çalışmaya doğru yönlendirmesi, eğitmesi, tüm yörelerdeki taraftarlarına ortak hareket etme perspektifini taşıması dünya komünist hareketinin bile ilgisini çeken bir olgudur.

Günümüzde, bu denli istikrarlı ve uyumlu çalışabilen kalıcı bir yazı kadrosunu oluşturmak, bu kadroyu yaşatabilmek *İşçinin Sesi*'nin en büyük başarılarından biridir. Yoldaşlar, merkez yayın organımıza daha fazla enformasyon göndermeli, onu bilgilendirmeye daha çok özen göstermeliyiz. Parasal güçlüklerine daha çok ortak olmalıyız. En önemlisi de, onu her zamankinden daha dikkatli özümsemeye çalışmalıyız.

Yaşasın devrimci silahımız *İşçinin Sesi!*

Yıldırım Şimşek
Nürnberg

İşçinin Sesi derin bir içerik taşır

İşçinin Sesi bütün gerici çevreleri titreterek yoluna devam ediyor ve edecektir. *İşçinin Sesi*'nin 200. sayısı kutlu olsun.

Bu fırsattan yararlanarak bir deneyimimi anlatmak istiyorum.

"Devlet ve Devrim" yapıtını ilk olarak bundan on yıl kadar önce okumuştum. O zamanlar Marksist felsefeyi yeni yeni öğrenmeye başlamıştım. Birşeyi az bilmenin verdiği güvence ile konuyu anladım sanmıştım. Aynı kitabı yıllar sonra yeniden okuduğumda, anladım ki ilk okuyuşumda hiçbirşey anlamamışım. Bu sefer kitabın her paragrafının çok daha derin anlamı vardı. Anladım ki kitabın her cümlesi, materyalist felsefenin en derin anlatımlarını yansıtıyordu. Lenin'de eklektizm, kafa bulanıklığı bulamayız, çünkü kullandığı her sözcük materyalist felsefenin doğrularını içinde taşımaktadır.

Diyalektik materyalizm hareketli bir konudur. Hayatın hareketliliğini, patlamalarını içeren bir konudur. Hayat içinde eskimez, tam tersine hayatın deneyimleriyle zenginleşir. Onun için yüz yıl önce yazılmış bir yazıyı okurken sanki dün yazılmış gibi canlılık taşır. Çünkü hayat onu her an doğrular.

İşçinin Sesi'nde bugüne dek uzun uzun felsefi yazılar çıkmadı ama merkez organımızda çıkan yazıların, ileri sürülen fikirlerin hepsi diyalektik materyalizmin doğrusal anlatımını taşımaktadır.

Örneğin, partimizin 1973 atılımından kısa bir süre sonra TKP'ye "özgürlük" istemi ortaya atıldı. Parti'deki oportünistler bunu izleyen yıllarda bu belgiyi baş belgi yaptılar ve partimizi, kendi mantıklarınca TKP'ye özgürlük "verebilecek!" partinin peşine taktılar. Partimizdeki komünist yoldaşlar komünist partisi için özgürlüğün yasallıktan bağımsız olduğunu vurguladılarsa da, menşevikler bu voluntarist belgi peşinde, devrim savaşımı içinde küçükburjuva devrimci örgütlerden bile geri konumlara düştüler.

Hayat duru Marksist ideolojiyle donanmış fikirlere yanıtlarını şaşmadan veriyor ve hatta bazen "Sosyalizm ve demokrasi" tartışması açıldığı zaman olduğu gibi, bazılarını *İşçinin Sesi*'ne devrimden önce anti-demokratik, devrimden sonra ise yürokomünist olmak gibi gülünç suçlamalarda bulunmaya kadar götürüyor!

Bütün bunlar mekanik bir mantığın varabildiği sonuçlardır, diyalektik materyalizmi özümsememiş kafaları kurcalayan sorunlardır.

TKP'nin komünist kadroları devrimden sonra da proleter devrimi ve proleter demokrasisini hayata geçirecekler. Bugün bizi yarının yürokomünistleri olarak suçlayanlara yanıtlarını vereceklerdir.

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

Yaşasın TKP'nin merkez organı *İşçinin Sesi!*

Mustafa Yılmaz
Londra

200. sayımız kutlu olsun

Değerli yoldaşlar,

İşçinin Sesi'nin 96. sayısının çıkması Türkiye'de ayrı bir sevinç yaratmıştı. Oportünizmin her türlü açık tartışma olanaklarını kısıtladığı bir ortamda komünist fikirlerin serpilmesi *İşçinin Sesi* ile gerçekleşti.

O günden bugüne çok şeyler değişti. Devrimci durumun hızla yükseldiği günlerde gazetemiz "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!" belgisini yükseltmişti. Devrim karşı-devrim ikileminin bu denli sıcak olduğu bir dönemde devrimci durumun gereklerine uygun örgütler kurulmasını önermişti. Gelişen olaylar görüşlerimizi doğruladı. Devrimci durum kavramı bugün Türkiye devrimci hareketinde iyice yer etti.

Oniki Eylül 1980'de General Evren ve çetesi eliyle ülkemize faşizm dayatıldı. Faşizmin "Kemalci" ordu eliyle gelmesi kimileri tarafından şaşkınlıkla karşılandı. Faşist cuntanın sağa da, sola da karşıyız anlayışıyla kimi MHP'lileri tutuklaması, menşeviklerin cuntanın gerçek yüzünü gizleme yönünde propaganda-ajitasyonunu yoğunlaştırdı. Devrime olan ihanetlerini bir kez daha sergilediler.

İşçinin Sesi oportünizmin içyüzünü sergilemede en büyük silahımızdır.

İşçinin Sesi kitlelere ulaşmak için en büyük aracımızdır.

İşçinin Sesi 200. sayısında komünizmin ideolojik bayrağını en yüksekte tutarak ileriye bakıyor.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Zehra Candan
Paris

Açlık grevinden binlerce selam

Yoldaşlar,
Faşist diktatörlüğün idam, işkence ve soykırımlarına karşı yurt dışında başlatılan açlık grevlerine aktif olarak katılıyoruz. Bölgemiz Hamburg'da 25.5.1982 tarihinde başlatılan açlık grevinin etkisi genişleyerek sürüyor. Şu ana kadar 50'ye yakın örgüt dayanışmalarını dile getirdi. Gazeteler açlık grevinden bahsediyorlar. Enternasyonal bağlarımızı geliştiriyoruz.

Faşist diktatörlüğe karşı savaşımda *İşçinin Sesi* devrim rüzgarları estiriyor. Herşeyiyle dopdolu bir merkez organa sahibiz. Ama gazetemizi yığınlara ulaştırmada daha çok çalışmalıyız.

Gericilik döneminde geri kaçışlar, dönmeler, silah bırakmalar, tövbeler, yani herşey oluyor. Biz komünistlerin görevlerinden biri bunları ardıcıl bir şekilde durdurmaya çalışmak, durdurmak olmalıdır. Hangi devrimci hareketten olursa olsun, geri adımlar, geri kaçışlar hatta duraksamalar devrimi zayıflatıcı etki yapmaktadır.

Yurt dışındaki işçiler artık faşist diktatörlükten rahatsız olmaya başladılar. Ordunun faşist yüzü artık iyice görülüyor. Mızrağın bir ucunun kendilerine battığını görüyorlar. Hoşnutsuzluklar alabildiğine yükseliyor.

Türkiye'de de hoşnutsuzluk yükseliyor. Aldığımız haberlere göre, 1 Mayıs'ta İstanbul 1 Mayıs Alanı'nda çatışma olmuş. İstanbul'un bazı semtlerinde, fabrikalarda, okullarda 1 Mayıs kutlanmış. İzinden dönen bir tanıdığın anlattığına göre, bir şehirde olan olaylardan, bir başka şehirdeki devrimcilerin kolay kolay haberi olmuyormuş. Tanıdık, Diyarbakır'daki katliamı anlatmış. Semtte yayılmasını sağlamış. Avrupa'daki, özellikle Almanya'daki devrimci hareketin yükselmesinden söz etmiş. Yanlız olmadıklarını anlatmış.

Haber iletişiminde Avrupa'daki Türkiyelilerin izne gitmeleri bir olanaktır. İzine gidecekler Avrupa'daki devrimci hareketlerin izlerini mutlaka yanlarında taşıyacaklardır. Bu anlamda propaganda çalışmalarını mutlaka hızlandırmalıyız.

Gazetemizi 200. sayısına ulaştıran, Türkiye devrimci hareketine doğru perspektif sunan ve faşist diktatörlüğe karşı savaşan tüm yoldaşlarıma devrimci selamlar.

Devrim yolunda hiç düşünmeden hayatlarını veren tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz.

200. sayımız kutlu olsun.

Kahrolsun faşist diktatörlük, yaşasın devrim!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Bakırköy Halk İnsiyatifi
Komitesi Başkanı
Türker Sarıçoban
Hamburg

200. sayımız faşist cuntanın suratına şamar gibi patlayacak

Türkiye'de faşizmin, baskı ve terörünü en ağır biçimde sürdürdüğü bu dönemde, düzene son verecek patlamanın da ortamı hazırlanıyor. Türkiye yeni devrimci durumlara gebedir.

Burjuvazinin egemenliğine son vermek için, işçi sınıfının önünde, hareketin yalnızca sözde değil, gerçekten yöneticisi olabilecek partisinin yürümesi gereklidir. Böyle bir parti gerçek bir öncü savaşçı olabilmelidir ki oluşan hoşnutsuzlukları, doğacak patlamaları devrim yatağına yönlendirebilsin.

TKP oportünistleri partiyi işçi sınıfının öncüsü değil, cunta kuyrukçusu yapma aşamasına geldiler. Bu kuyrukçuluğun yığınlar içerisinde örgütlenebilmesi için de *Atılım*'ı kullanıyorlar.

"Sosyal-demokratik (komunist — İS) görevler soysuzlaştırıldığı bir zamanda, canlı siyasal çalışmaya başlamanın biricik yolu, canlı siyasal ajitasyondur, bunu da sık sık çıkan ve düzenli bir biçimde dağıtılan bütün Rusya için bir gazetemiz olmadıkça sağlayamayız" (Lenin, *Ne Yapmalı*, s.215) diyor Lenin.

İşte komünist görevlerin soysuzlaştırılmasını temsil eden *Atılım'a* karşı, bizim gazetemiz de *İşçinin Sesi*'dir.

Kollektif örgütlenme, en geniş işçi yığınları içinde gazete aracılığı ile olur. Lenin, gazete aracılığıyla örgütlenmeyi "yapı haline bir binanın çevresinde kurulan iskeleye" benzetiyor ve bu, "yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcıların birbiriyle ilişkisini, iş bölümünü ve iyi örgütlenmiş bir çalışmayla sağlanan bütünlüğün sonuçlarını saptamalarını sağlar" (agy. s.217) diyor.

Böylece bir yerin başarısı, öteki tarafların daha iyi çalışması için sürekli örnek olur. Gazete ülkenin başka yerlerinde çalışan yoldaşların deneyimlerinden yararlanma isteği uyandırır. Yerel çalışmalar daha zenginleşir, çok yönlü olur. Her olay ülkenin değişik yerlerinde tartışılır ve değerlendirilir.

Gazete temelinde örgütlenme, ideolojik birliği sağlamak için gazete eliyle sağlam eğitimi içerir. Gazetenin kollektif propagandistlik ve kollektif ajitatörlük niteliğini yaşama geçirmek ve yığınlarla bağını kurmak için önderler eğitmek gerekir. Bu da gazete çevresinde kurulan bir eğitim ağı ile olur.

Merkez yayın organımız *İşçinin Sesi* tutarlı çizgisiyle en ileri teoriyi kendine bayrak edinerek, tüm yukarıdaki görevleri başarıyla görmektedir.

Bu en ileri teori ve tutarlı çizgidir ki bugüne kadar birbirlerini hiç görmemiş yoldaşlarımıza büyük disiplin ve özveri örneği yaz taarruzunu kalıcı bir gelenek olarak armağan etmiştir.

Yaşasın ideolojik ve örgütsel birliğimiz!

Yaşasın merkez yayın organımız *İşçinin Sesi!*

Mete Güvensel,
Hamburg

İşçinin Sesi bundan böyle de katkısını sürdürecektir

Yoldaşlar,
Günümüzde, dünya komünist hareketinin sağa kaymasından kaynaklanarak, sosyalizm mevzilerinde gedikler açıldı. Türkiye'de ise devrimci durum bastırıldı, işçi sınıfımız geçici olarak yenik düştü. Bugün ülkemiz faşizmin çizmeleri altındadır.

İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın özellikle Kürt halkının üstündeki baskı, sömürü oranı kat kat arttı. Yaşam ateşten gömlek haline gelmiştir. Binlerce komünist, devrimci, demokrat, ilerici zindanlarda çürütülüyor. Kürdistan'da toplu katliamlar akıl almaz boyutlara ulaştı.

Bütün bu koşullarda merkez organımız *İşçinin Sesi* dünya komünist hareketinin doğrularını açıkça yazdı, yanlışlarını da komünist tutum gereği, yapıcı olarak eleştirdi. Dünya olaylarına doğru bakabildi. Ülkemizde hem devrimci durumda hem faşizm koşullarında, doğru siyasal taktiklerinin ışığında, Marksizm-Leninizm'den ödün vermeden propaganda, ajitasyonunu yürüttü. Çıktığı günden beri gösterdiği yapıcı tavrıyla, komünist siyasetiyle, dünya komünist hareketine ve Türkiye devrim hareketine önemli katkılar yaptı.

Merkez organımız bugüne kadar izlediği siyasal çizgisiyle, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden ödün vermeden 200. sayısına ulaştı. Bundan sonra da aynı yoldan dünya komünist hareketine ve Türkiye devrim hareketine katkı yapacağı konusunda kafamız açık, inancımız sonsuzdur.

Oportünizm yenilmeden emperyalizm, burjuvazi yenilemez!

Faşizmi devrimle yıkacağız!

Yaşasın merkez organımız *İşçinin Sesi!*

Önder Ozan
Londra

Üç aylık ömürleri vardır

Korhan Davut

"... Fraksiyoncu, kariyerist, küçücük bir gurupçukturlar", "Parti içinde tutunmalarına olanak yoktur, en çok üç ay içerisinde eriyip gidecekler."

Açık tartışmanın ilk ortaya çıktığı günlerde, çeşitli komünist partilerinin soruları, menşevik yönetim tarafından böyle yanıtlanıyordu.

Türkiye işçi sınıfı kısa sayılabilecek bir dönemde, oldukça yoğun, hiç de küçümsenmeyecek, önemli deneyimler geçirdi... Devrimle kaybedeceği tek şeyin kapitalist toplumdaki ekonomik ve siyasal şiddet olacağını gördü. Savaştı ama bu seferlik yenildi. Savaşımı devrimin başarısı açısından sonuçsuz kaldı ama kazandığı deneyler, çıkardığı dersler açısından gelecek devrimci dalgada büyük sonuç verecektir.

İşte, menşevik yönetimin, kavganın başında, "kariyerist, fraksiyoncu" vb. karalamalarla saldırdığı ve ölçüsüz bir şımarıklıkla, "iki-üç aylık bir ömür" biçtiği *İşçinin Sesi* hareketi ve onun partiye kazandırdığı canlanma, proletaryanın özverisinin ve devrimin zaferi açısından şimdilik sonuçsuz kalan devrimci çıkışlarının bir ürünüdür.

Açık tartışma ve açık tartışmayla gelinen yer aynı zamanda işçi sınıfının hegemonya sorununun bir ürünüdür. Kendi öz partisindeki ideolojik bulanıklığı gidermeyen bir sınıfın hegemonyası gerçekleşemezdi.

Açık tartışma, sorunun ne kadar ciddi olduğunu kısa zamanda herkese gösterdi. Partinin Marksizm-Leninizmle eğitilen kadroları süratle gelişti. Partimiz canlılık kazandı. Bu canlanmayla birlikte menşevizmin paslı ruhu daha da açığa çıktı. Tek aracı olan "devrimci" lafazanlıkla açıkta kaldı. Artık genel siyasetleri, etkiye tepki olarak gelişti. Sağa doğru sürat koşusuna girişerek, siyasal alanda ne yaman atlet olduklarını kanıtladılar.

İşçinin Sesi'ne karşı, ideolojik yanıt dışında her türlü ilkel saldırı denendikten sonra bugün iyice görülüyor ki tam anlamıyla abuk sabuk şeylere sarılmaktan başka yolları kalmadı. "*İşçinin Sesi* yandaşlarına" çağrı yapmaya başladılar. Yediden yetmişe her "*İşçinin Sesi* yandaşı" bu çağrıya güldü. *İşçinin Sesi*'nin "üç aylık ömrü" "beklenmedik" bir ölçüde uzarken, menşevizmin ömrü (ideolojik ve siyasal etkinliği anlamında) giderek azalmaktadır.

Şimdi akıl hocalıklarını, faşist cuntanın emperyalist arayışları alanında sürdürmektedirler. Devletin Orta Doğu'ya yapacağı girişimlerin garantisini "ABD'nin kuyruğunda gitmemekte" görüyorlar. Ve buna "barış" için "savaş" diyorlar. "Bölgede ve dünyada" barışı "ulusal çıkarlar, değerler" yaygarasıyla savunuyorlar. Bu, faşist cuntanın emperyalist çözümlemeleri doğrultusunda bir öneridir. Bölgede barışın savunulmasının yolu, faşist cuntaya karşı, devrim için savaşmaktır. Kapitalist sınırlar içerisinde getirilecek her türlü "çözüm", emperyalist aşamaya ulaşmış Türkiye burjuvazisinin savaşcı, emperyalist girişimlerini hiçbir şekilde engelleyemeyecektir. Dünyada gerçek bir barışın temeli proletarya enternasyonalizmidir.

Herkes yol ayrımında girdiği yolda ilerliyor. İşçi sınıfımız dönemin yoğun karanlığına rağmen, kendi bağımsız siyasetini yükselterek, hegemonyasını kuracak ve devrimi gerçekleştirecektir.

Son sayıda yazıldığı gibi işçi sınıfımız yeni atılımlara hazırlanıyor.

200. sayıyı çıkarıyoruz. Yeni ve atılımlarla dolu bir dönemin müjdecisi olsun.

Devrim için savaşta devrimci özveri

Serra Dersimli

200. sayıyı 6. Yaz Taarruzu ile birlikte kutluyoruz. Altıncı Yaz Taarruzu aynı zamanda faşist diktatörlük altındaki ikinci yaz taarruzu oluyor. Gericilik dönemindeki ilk taarruzumuz yaratıcılığın, özverinin, disiplinin daha da güçlendiği ve tüm kadroların sınavdan geçtiği bir elek olmuştu.

İçinde yaşadığımız dönemde devrimci özveri, disiplin can alıcı öneme sahiptir. Toplumdaki geriye doğru kayışın getirdiği psikoloji, bundan etkilenen küçük burjuvaların nefessizliğini ortaya çıkarıyor. Küçük burjuvazinin kaypaklığını, disiplinsizliğini, özverisizliğini ortaya seriyor. Sapla samanı birbirinden ayırıyor. Böyle dönemlerde işçi hareketi bu küçük burjuva unsurlardan arındıkça güçleniyor, serpiliyor, gelişiyor. Devrimci özveri sınavı, arınmanın, sağlam kadrolar yetiştirmenin çok önemli bir yolu oluyor.

Geçen yıllar içinde, özverinin yüceliğini öğrendik. Yaz taarruzları sağlam ve kalıcı büyümemizde önemli bir rol oynadı. Komünist kişiliğimizi geliştiren önemli bir sınav oldu. Devrimci özverinin en somut biçimlerinden biri olan yaz taarruzu, *İşçinin Sesi* hareketinin Türkiye devrimci hareketinin geleneğine önemli bir katkısıdır.

Önemli dönemeç yıllarında yaşıyoruz. Faşizm, ülkemizde kendini sağlama alma çabasıyla her yola başvuruyor. İşçi sınıfımız, halkımız faşizmin demagojilerine kanmıyor. İçten içe cuntaya tepki büyüyor. Bu gittikçe artan birikimler, devrime giden yolları döşüyor.

İçinde bulunduğumuz dönemde, komünistler, 200. sayı ve 6. Yaz Taarruzu'nun öneminin bilincindedir. Bu bilinçle devrimci özverinin en fazlasını vermek için yarışıyorlar. 6. Yaz Taarruzu'na da böyle bir yarışma havası içinde giriliyor.

Devrimci savaşı devrimci özveri üstünde yükselten *İşçinin Sesi* hareketi, yaz taarruzunu faşist diktatörlüğe karşı devrim için savaşta bu yıl da bayrak yapıyor.

Yaşasın devrim!
Yaşasın 6 Yaz Taarruzu!

Yaşasın M rkez Organım z Yaşasın komünizm bayrağımız

Hatice Dağlı

Merkez organımızın 200. sayısını kutluyoruz.

İşçinin Sesi, 100. sayısıyla birlikte komüniste yaraşır bir disiplin anlayışıyla oportünizme karşı açık ideolojik savaşımı başlatmıştı. Bu haklı ve Türkiye komünist hareketinin geleceği için zorunlu bir savaştı. İşçi sınıfımızın savaşımı oportünizme, reformizme boğulmuştu. Bundan tek kurtuluş yolu, işçi sınıfının öncü müfrezesi Türkiye Komünist Partisi içindeki oportünizmi temizlemek, devrim için savaşa doğru ideolojik ve siyasal önderlik sağlamakla görevli TKP'nin komünist birliğini kurmaktı.

İşçinin Sesi, 100. sayısından bu yana komünizm için, devrim için, partimiz için kavgada, geneliyle çok başarılı bir ideolojik ve siyasal savaşım yürüttü.

İşçinin Sesi, komünist disiplin anlayışıyla işine koyuldu. Bu disiplin anlayışının bir yönü, devrime, komünizme bağlılık, diğer yönü partisine bağlılıktır. Merkez organımız komünist disiplinin bu iki yönünü birleştiren bir anlayışla savaşına başladı.

Oportünistlerin organı durumuna gelen *Atılım*, Marksizm-Leninizm değil, burjuvaziyle uzlaşma yolunda ilerliyordu. Türkiye komünist hareketi için ivedi çözüm bekleyen sorunlar tartışılmadan, partili militanlara, işçi sınıfına partimiz içinde varolan farklı görüşler duyurulmadan hiçbir yere varılamazdı. Bu gidişe dur demek gerekti. İşte merkez organımızın 100. sayısı bu görevi başlattı.

Gazetemizin açık ideolojik savaşı başlatmasına oportünistler "yıkıcılık", "bölücülük" adını taktılar. Evet *İşçinin Sesi* ideolojik savaşa yıkmak için başladı. Hedefi, TKP'nin komünist birliğini kurmak için oportünizmi yıkmaktı. Bugün merkez organımızın bu amaca yönelik başarısını menşevikler bile yadsıyamıyorlar.

İlk günlerde bunu yadsımak, görmezlikten gelmek kolaydı. Ama bugün *İşçinin Sesi* sayfalarının yansıttığı güçlü ideolojik birikimi, bu birikim üstünde yükselen devrimci siyasetin yaşam tarafından doğrulanışını ve örgütsel güçlenmeyi yığınların, militanların canlı desteğini görmemek pek olanaklı değildir.

Tohum halindeyken bile oportünizmin korkulu rüyasıydık. Şimdi kabusları olduk. "*İşçinin Sesi* yandaşları"na başlıklı mektupların, "Savaşa geri dönün" çağrılarının anlamı budur. Zavallı menşevikler! O kadar çaresizler ki, *İşçinin Sesi*'nin vurduğu yerden ses çıkartan bu yüklü etkisini Yürükoğlu yoldaşımıza iğrenç karalamalar yapıverecek silebileceklerini sanıyorlar. Bu yöntemler, onlara daha çok nal toplatır.

İşçinin Sesi'nin sorunu kişiliklerle uğraşmak değil, devrimin çıkarı için ideolojik savaşa hız vermekti. Başarısının kaynağı da buradadır. Bir yandan komünizme bağlılığın gerektirdiği bir ideolojik açıklıkla, öte yandan partisini koruyan, partizanca bir yanaşımla çalıştı. Açık tartışmayı, yalnızca ideolojik konularda sınırlı tutması bu partizanca yanaşımın bir örneğidir.

Komünist disiplin anlayışını *İşçinin Sesi* defalarca yazdı. Açık tartışmayı, ideolojik konulardan, derin ilkesel ayrılıkların olduğu noktalardan kaydırmanın örgüt disiplinini çiğnemek olduğunu defalarca vurguladı.

Merkez organımızın anlayışı komünist anlayıştır. Lenin bunun üstünde ısrarla durmuştur:

"... Tüm Bolşevik yoldaşları *ideolojik* açıklığa, hangi kaynaktan gelirse gelsin merdiven ardı dedikoduları silip süpürmeye çağırıyoruz. Menşeviklerin 2. Kongre'den sonra yaptıkları gibi, büyük önem taşıyan konularda ideolojik savaşımın küçük ağız kavgalarına kaymasını isteyen insanların sınırı yoktur. Böyle insanlar Bolşeviklerin saflarında yer almamalıdır. Bolşevik emekçi böyle girişimlere şiddetle karşı durmalı yalnızca bir konuda ve bir konuda ısrarlı olmalıdır: İdeolojik açıklık, kesin görüşler, ilkesel bir tutum. Bu tam açıklık bir kez sağlandı mı tüm Bolşevikler örgütsel konularda da birlik ve destek sağlayabilirler. Parti içinde bizim kanadımız şimdiye kadar bunu yaptı." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.15, s.358-359)

TKP içinde *İşçinin Sesi*'nin işlevi de aynı oldu. İdeolojik açıklık, açık ideolojik savaşla birlikte yürüyen bir partizanlık, merkez organımıza yerleşen komünist disiplin ilkeleridir.

Türkiye devrimci hareketinde, ideolojinin önemini yadsımak oldukça yaygın bir eğilimdir. Komünist hareketin merkez organının aynı zamanda *ideolojik bir merkez* olduğu kavranamamıştır. İdeolojiyi, dar pratikçi bir siyasete yem olarak kullanmak sık rastlanılan bir olgudur. Merkez organımız, Türkiye devrim ve komünist hareketinde bu tür eğilimlere karşı savaşmada da önemli bir kaynaktır. Ancak doğru bir ideolojik öncülükle, doğru bir siyasal öncülük sağlanır.

Yaşasın merkez organımız!

Yaşasın komünizm kavgamız!

DEVRİMİN DE PARTİNİN DE GÜVENCESİ İŞÇİLERDİR

Her gün küçük küçük eylemler oluyor

Faşist cuntaya karşı t pkil r büyüyor

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile bir de Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor." (TKP EK, Üst Büro bildirisi, 14 Eylül 1980)

Yaşam bu dediklerimizi doğruladı. Dışa açılıp emperyalistleşmek isteyen ama bunu "yeterince" gerçekleştiremeyen faşist cunta, ülke içindeki daracık manevra alanını kullanmaya çalışıyor. Ülkeyi "refaha"a ulaştırabilmek için tüm yükü işçi sınıfı ve emekçi halkımızın üzerine yüklüyor. "Düzlüğe ha çıkıyoruz, ha çıkacağız, az kaldı!" diyerek yığınları oyalamaya çabalıyor. Ama kendileri de biliyorlar ki, o düzlüğün sonu uçurumdur. Bu nedenle faşist diktatörlük terörünü hızlandırıyor. Yığınları daha çok baskı altına alıp korkutmaya çalışıyor.

TKP Eşgüdüm Komitesi'nin 15 Nisan 1980 tarihli bildirisinde şöyle deniyordu:

"Faşist diktatörlüğün işçi sınıfına, halkımıza saldırısı sürüyor. İşçi sınıfımızın savaşarak kazandığı haklar budandı. Yüzbinlerce devrimci, cuntanın zindanlarındadır. İleri işçiler tutuklanıyor. İşkence günlük işleyiş oldu.

"Ancak zaman geçtikçe, cuntanın çözemediği, çözemeyeceği iyice anlaşılan ve hatta kötüleşen sorunların yarattığı hoşnutsuzluk büyüyor. Faşist iktidar, gücünün geçiciliğini sezmeye, umutsuzluğa kapılmaya başladı. Bunun hırçın belirtileri gözleniyor. Son zamanlarda giderek yoğunlaşan ve can sıkıcı bir beyin yıkama olarak halkta tepki yaratan ideolojik saldırılar aynı zamanda faşist cuntanın umutsuzluğunun bir yansımasıdır."

İki yıla yakın bir süreden beri sorunlara "çözüm" getiremeyen (ve hiçbir zaman getiremeyecek olan) faşist cuntanın halkımızın en ufak bir hoşnutsuzluğunu belirtmesine tahammülü yoktur. Bu hoşnutsuzluğu gördükçe daha çok azgınlaşıyor, daha çok dişlerini gösteriyor. Fakat ne yaparsa yapsın korkunun ecele faydası olmadığını da çok iyi biliyor.

Halkımızın hoşnutsuzluğu artık gözle görülür bir biçimde yansımaya başladı. Ülkenin her yerinde ufak tefek eylemler bunu kanıtlıyor. Manisa'nın Turgutlu ilçesinde böyle bir eylem oldu.

Irlamaz köyüne giden yolun üstünde ve altında evler vardır. Yolun üstündeki evlere belediye su verdi. Yolun altındaki evlere su vermedi. Çok uğraştılar ama yine de bu evler su alamadılar. Mahalle halkı baktı ki böyle olmuyor, aralarından biri tüm çevresine ve akrabalarına, kadın, çoluk-çocuk hepsinin eline kovaları verip askerlik şubesinin önüne götürdü. Orada toplandılar. Turgutlu Garnizon Komutanı orada elinde kovası olanı karakola çekti. Kadınlara da, çocuklara da, hepsine iki gün dayak attırıp serbest bıraktılar.

Bu olay çevrede büyük yankı yaptı. Çevre halkının faşist cuntaya karşı kini daha da arttı. Komünistlerin görevi, bu tür doğal çıkışları örgütlemek, bu olaylarla düzen arasındaki bağlantıyı açıklamak, bu tür eylemlerin artmasını sağlamaktır.

S.Y.
İzmir

Alman halkıyla ilişkilerimiz güçleniyor

2.6.82 tarihinde Federal Almanya'nın Hamburg kentinde Alman ve Türkiyeli antifaşist örgütlerin ortak düzenledikleri "Yabancı düşmanlığına karşı protesto" yürüyüşüne yığınsal olarak katıldık.

Faşist cuntanın idamlarına, işkencelerine ve Kürdistan'daki soykırımına karşı sürdürmekte olduğumuz açlık grevini yöneten komite de, aldığı kararla açlık grevinin amaçlarının propagandasını yapmak için yürüyüşe katılmıştır. Yedi-sekiz bin Alman ve yabancının katıldığı eylemde biz de "Kahrolsun faşist cunta!", "Yaşasın Kürt halkının ayrılma hakkı!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!", "Faşist cuntaya yapılan yardımlara hayır!", "Yabancı düşmanlığına son", "Yerli ve yabancı işçiler bir mücadele cephesinde birleşin!" sloganlarını güçlü bir şekilde haykırdık.

Görüşlerimize ilgi duyan ve yürüyüş sırasında *İşçinin Sesi* pankartı altında yürüyen 30 kadar Alman demokratı yürüyüşten sonra HTİB'e geldiler. Yapılan sohbet toplantısında cuntanın kimliğini ve devrim perspektifimizi anlattık. Cuntanın dışa açılma isteğinden kaynaklanan savaş kışkırtıcısı girişimlerini sergiledik. Alman dostlarımız Almanca yayınlarımızdan bol miktarda aldılar. Daha sonra topluca açlık grevini ziyarete gittik.

Tüm bu gelişmeler gösteriyor ki, F. Almanya'daki çalışmalarımızda dil eksikliklerimizi aştığımız oranda görüşlerimiz Alman demokratları, devrimciler arasında ilgiyle karşılanıyor ve biz de enternasyonal ilişkilerimizi geliştiriyoruz.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Hamburg

DEVRİMİN DE PARTİNİN DE GÜVENCESİ İŞÇİLERDİR

... fabrikası işçileri cuntaya diş biliyorlar

Oniki Eylül'den beri fabrikamızda belirli kişiler kayırılarak, bunlara her türlü kolaylık sağlanarak ilerici, devrimci işçileri ihbar etmeleri isteniyor. Öncü işçileri işten atmak, sempatizanları yılgınlığa sürüklemek için herşeyi yapıyorlar.

Bundan üç ay önce hiçbir neden göstermeden yedi kişiyi işten attılar. Bu arkadaşlar haklarını almak için gereken yerlere başvurdular. Ama küfürle kovalandılar ve paraları ödenmedi.

İspiyoncular işçiler arasında şöyle söylüyorlar: "Atılanlar daha önce fabrikada DİSK'in örgütlenmesi için çalıştılar, işçileri kışkırttılar. Bu nedenle işten atıldılar." Evet öyle oldu. Ama bu söylenenler atılanları işçiler gözünde daha da yüceltti.

Fabrikamızdaki işçiler artık faşist cuntanın ne olduğunu iyice öğrendiler. Belki daha 12 Eylül'ün başlarında Evren'in demagojisine kapılıyorlardı. Ama şimdi Evren'in kime hizmet ettiğini kendi yaşamlarında yeterince gördüler.

Onlara Evren'in faşist niteliğini anlatacak çok şey var: İşçiler zamanında paralarını alamıyorlar. Doktora gidemiyorlar. Üretimi arttırmak için her türlü baskı altında çalıştırılıyorlar. En küçük bir sosyal hakkı zamanında alamıyorlar. Yemekler bozuk, çalışma koşullarında daha da kötüye gidiş var. İşçi bir gün işe gelmese aylığının yarısı kesiliyor.

Geçenlerde genel müdür

gelecek diye işçilere uygulanan cunta disiplini katıyla arttırıldı. Fabrikayı işçilere boyattılar, yerleri temizlettiler. Genel müdürün geleceği gün saç ve bıyıklarını kestirmeyen işçileri içeri almadılar. Bekçiler "git kestir gel, yoksa aylığının yarısı gider" diyorlardı. Aylıklar zaten düzensiz veriliyor. İşçide berbere verecek para bile kalmamıştı. Kapının önünde 30'dan fazla işçi birikmişti. İçerden kalabalığı görünce hemen telefonla polis çağırmışlar. Ekip arabası da geldi. Kalabalıkta homurdanmalar arttı. Kimi işçiler civardaki bir arkadaşlarının dükkanına gidip hemen oracıkta saçlarını makasla biraz düzeltip, traş olduk deyip kızgınlıkla içeri girdiler. Bazı işçiler de doktora gidip zorla bir günlük istirahat aldılar.

İşçilerin şimdilik homurdanmalarında yansıyan hoşnutsuzluğu devrim için seferber etmeliyiz. Kurtuluş yolunun sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminden geçtiğini göstermeliyiz.

Manisa

İşçinin Sesi Braunschw ig'd örgüt kuruyor

Değerli yoldaşlar,
Braunschweig'de sürdürdüğümüz eğitim çalışmalarımız hakkında kendi gurubumuzdan bilgi vermek istiyoruz.

Bizler, üretime katılan, siyasal çalışmalar içine yeni giren, işçi sınıfının biliminin ne olduğunu yeni yeni tanımaya başlayan, devrimcilerin "demokrat" diye adlandırdığı anti-faşist insanlarız. Sürekli gelen altı kişimiz dışında, guruba yeni katılanlar ve guruptan ayrılanlar da oldu. Bizden başka çeşitli düzeylerde yoldaşların da eğitim çalışmaları yaptıklarını biliyoruz.

Eğitim çalışmalarımız aksamadan devam etmektedir. Çalışmalarımıza "Sosyalizm ve Demokrasi" konusu ile, tartışmalı bir şekilde başladık. "Kadının devrimdeki yeri" ile sürdürdüğümüz tartışmalı toplantılarımız, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı ile sistemli bir eğitim çalışması durumuna geldi.

Gazetelerimizin tüm sayılarını sürekli okuyor, güncel konular üzerinde tartışmalar açıyoruz. Örneğin 195-196 sayılı *İşçinin Sesi*'nde ÇEK-AL'daki "Troçki'nin faşizm anlayışı" başlıklı yazı, bizlere Türkiye'de hangi görüşlerin bu yolu izlediklerini açık etti. 197-198. sayıdaki ÇEK-AL ise, kendi konumunu tanımak isteyenler için iyi bir yol göstericidir. Eğitim gurubumuz bu yazıdan payına düşen dersi çıkarmış, bu yeri belirsiz sınıftan tamamen sıyrılmak, proleter sınıf yanında ikircimsiz yer almak için kararlar almıştır. Bu yazıyı bütün gücümüzle kitlelere ulaştırmak, onları bu alanda tartışmaya çekmek için gayret gösteriyoruz.

Aynı zamanda diğer siyasal yayın organlarını da izliyoruz. Bu durum bize *İşçinin Sesi*'nin farkını koymada büyük kolaylık sağlıyor.

İşçinin Sesi örgütlenmesi Braunschweig'de çok yeni olduğundan çalışmalarımız henüz boyutlanmış değildir. Yoldaşımızın büyük bir sabır ve dikkatle sürdürdüğü çalışmalar sonunda, inanıyoruz ki Braunschweig biriminde sağlıklı bir örgütlenme yaratmış olacağız. Fakat şu gerçeği şimdiden çok iyi kavramış bulunuyoruz. Devrimci çalışma bugünden yarına meyve veren bir ağaç değil. Bu çetin yolda devrim şehitleri yolumuzu aydınlatmaktadır. *İşçinin Sesi* yayınları bize yol göstermektedir.

Eğitim-üç Braunschweig'den sistemli yazacaktır.

Faşizmi kahredeceğiz!
Tek yol devrim!

Eğitim Üç
Braunschweig

Muhabir gurubu kurduk

Değerli yoldaşlar,
Biz Viyana'da bir kısım *İşçinin Sesi* sempatizanı olarak bir muhabir gurubu oluşturduk ve adını Balyoz koyduk.

Bundan böyle gazetemizle ilişkilerimiz daha sıcak olacaktır.

Altıncı Yaz Taarruzu'nun başında Balyoz'u oluşturmamız, bireyler olarak yükümlülüklerimizi yerine getirmede bize önemli bir ivme kazandıracaktır. Bunlara kollektif çalışmalarımızın üretkenliğini eklersek, yaz taarruzunda kazanımlarımız kat kat artacaktır.

Savaşımımızı devrimci özveri temelinde, örgütlü ve bilinçli olarak yükseltmek zorundayız. Balyoz yükümlülüklerini yerine getirecektir.

Yoldaşça selamlarımızla

Balyoz

MAYIS ATILIM'I KÖŞEYE SIKIŞMIŞLIĞIN ÇARESİZLİĞİNİ SERGİLİYOR

Çarpıtma zavallılığın ürünüdür

Memet Kurtalan

Eskiden, resmiliğin sağladığı bürokratik dokunulmazlık temelinde *Atılım*'ın ağırbaşlı bir havası vardı. *İşçinin Sesi*'nin amansız ideolojik savaşıma girişerek *Atılım*'ın ayıplarını ortaya dökmesi bu gazetenin ağırbaşlı "hava"sını bir anda boşalttı. Ardından, bilindiği gibi *Atılım*'ın, elinden oyuncağı alınmış şımarık çocuklar gibi şirretliğe, yalancılığa başvurmasını yaşadık. Son, Mayıs *Atılım*'ı, köşeye sıkışmışlıktan en aptalca kurtulma yolu olan yalancılığın en ibret verici örneklerinden biridir.

Atılım, bir süredir, Yürükoğlu yoldaşımızın "Sosyalizm ve Demokrasi" yazısına ve 26. Kongre değerlendirmelerine — görev bellediklerinden olsa gerek — yanıt vermeye çalışıyor. Tabii "bazı" zorlukları yok değil.

Şimdiye kadar yaşayan sosyalizm konusunda üretebildikleri *Güneşli Dünya, Alman Demokratik Cumhuriyeti* ve *Yedi Sosyalist Ülkede, Sovyetler Birliği'nde 12 Gün* gibi başucu kitaplarında henüz yanıta hizmet edebilecek bir satır bulamadılar. Düzeyleri bir türlü turizm yazarlığı dalkavukluğunun üstüne çıkaramayan *Atılım*'cıların en kabasından yalana, çarpıtmaya başvurmaktan başka carelerinin kalmamasını anlamamak elde değildir.

Açık söyleyelim, çarpıtma çok cesurcadır. Bütün hesabını, okuyucunun R. Yürükoğlu yoldaşımızdan verdiği alıntının tümünü okumaya olanak bulamayacağı üzerine yapmıştır. *Atılım*'ın oynadığı büyük kumarı sergilemek uzun alıntılar vermeyi gerektirecek. Ama yalancıların verdiğimiz uzun satırların her bir harfini okudukça telaş içinde yerinde kıvranacaklarını düşünürsek, bu zahmete değer.

Önce *Atılım*'ın yazdığına bakalım:

"İKP yönetiminin son tutumunu, emperyalistlerin, gericiliğin yanısıra Yürükoğlu da alkışlarla karşıladı: 'İşçi sınıfı tarihinde ilk kez demokrasi-sosyalizm konusu Batı Avrupa'nın yüro-komünist partileri eliyle gündeme geldi. Tarihsel olarak bu partilerin katkısı budur.' "

Bu alıntıdan, aklımızda tutmamız istenen fikir şudur: Yürükoğlu yoldaşımız "Sosyalizm ve Demokrasi" yazısını, İKP yönetiminin Polonya'da sıkıyönetim ilanı karşısında aldığı tutum üzerine ve bu tutumu alkışlayarak yazmıştır(!)

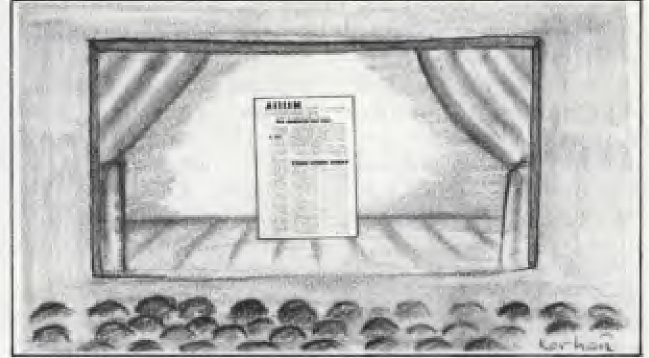
Şimdi gelelim alıntının alındığı bölüme. Yoldaşımızın yazısından biraz genişçe aktaracağız:

"Avrupa komünist partileri öyle bir noktaya geldiler ki, demokrasiyle sosyalizm ilişkisini ele alıp çözmezlerse değil gelişmeleri, *yaşamaları* tehlikeye girmiştir. *Avrupa'da komünizm tehlikeye girmiştir.* Kimsenin reddedemeyeceği biçimde var olan çelişkiyi açıklayamazlarsa, gelişmiş kapitalist ülkelerde komünizmin yaşama şansı yoktur. Bu o denli güçlü bir ideolojik silahtır.

"Bu nedenle işçi sınıfının tarihinde ilk kez demokrasi-sosyalizm konusu Batı Avrupa'nın yüro-komünist partileri eliyle gündeme geldi. Bunu da söylemekten hiç gocunmayız. İtalyan, İspanyol, Fransız partileri eliyle dünya işçi sınıfı bu tartışmanın içine girmeye zorunlu tutuldu. Tarihsel olarak bu partilerin katkısı budur.

"Ve ilk kez demokrasi-sosyalizm ilişkileri konusunda öne sürülen tezler, hem burjuvaziye, hem sosyalist ülkelere karşı söylenmeye başlandı. Sosyalist ülkelere de eleştiri getirilmeye başlandı. (...)

"Gelişmenin şu yanını da unutmuyoruz: Yüro-komünist partiler kaş yapayım derken göz çıkartıyorlar. II. Enternasyonal partilerine benzediler. Bu yanlışı görelim, onunla da savaşalım. Ancak

demokrasi tartışmasının getirdiği nesnel yararı unutmayalım. Lenin'in ölümünden bu yana ilk kez dünya komünist hareketinde 'afarozsuz' bir tartışma yürüyor. Afaroz etmek isteyenler yok değil. Ama edilemiyor, güçler dengesi izin vermiyor.

"Bizim görüşümüz, tarafların ikisinin de yanlış olduğudur. Fakat böyle bir tartışmanın yürümesi çok hayırlıdır. Batı'daki partilerin bir gerçeği iyi görmesi gerekir. Böyle tartışabiliyorlarsa, hem kendi içlerinde hem de toplumlarında demokratikleşmeyi şu ya da bu derecede sürdürebiliyorlarsa, bu çeşitli nedenlerin yanında başta dünya sosyalist sisteminin, Sovyetler Birliği'nin varlığına ve onun izlediği detant siyasetine bağlıdır. Sovyetler Birliği'nin kalktığı bir dünya bambaşka bir dünya olurdu. Tarih gerçekten kendisine özgü garip yollardan ilerliyor! Sovyetler Birliği'nin sağladığı şemsiye altında Sovyetler Birliği'ni eleştiriyoruz. Batılı komünistler o şemsiyenin varlığını görmezlerse tarihsel bir nankörlük yapmış olurlar. Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. Burada Sovyetler Birliği'ne sevgi yine işin içine giriyor.

"Dünya işçi ve komünist hareketinde bu konuda ilk kez böyle geniş bir tartışma oluyor. Herhangi bir konuda 'yasak' kalktığı zaman aşırıya kaçmamak zordur. Mutlaka aşırılıklar olacaktır, ama mutlaka dengeye gelecektir. Aşırılıklardan kaçınan hareketler de çıkacaktır. Demokrasi ile sosyalizm arasındaki ilişkilerin ciddi olarak düşünülmeye başlandığı bu dönem komünizmin gelişmiş ülkeler işçilerinin kalbini kazanma şansını yakaladığı bir döneme açılabilir. Bu soru hipokrasiden, aldatmacalardan uzak çözülürse önümüze gerçek bir şans açılır." (*İ.S.* sayı: 186-187 s.11)

Görüldüğü gibi *Sosyalizm ve Demokrasi* şu ya da bu günlük siyasal değişmeleri yorumlayan bir yazı değildir. Yazı, sosyalizm ve demokrasi arasındaki ilişkiyi yalnızca işçi sınıfı hareketinin bütün tarihi açısından tartışıyor.

Yoldaşımızın yazısında İKP' nin son tutumuna ilişkin tek bir söz gösterilemez, çünkü konu o değildir. Zaten konu o olsaydı, "Polonya'da karşı devrim ezilmelidir" yazısını menşeviklerin yüzlerine çarpmak yetecekti.

Yoldaşımız, İKP'nin son tutumunu alkışlamadığı, hatta Polonya yazısında bu tutuma karşı görüşler savunduğu gibi, demokrasi tartışmasını gündeme getirdikleri için de Batı Avrupa partilerini öznel bir düzeyde olumlu bulmuyor. Onların tartışmayı başlatarak nesnel olarak, kendi iradeleri dışında, bir katkı yaptıklarını söylüyor.

İKP'nin ne son somut tutumu, ne de bilinçli olarak aldığı bir tutum yoldaşımızın yazısında övülüyor. Söylenen bir tartışmanın dolayısıyla onu başlatanların nesnel katkısıdır. Menşevikler yazdıklarıyla çifte çarpıtma yapıyorlar.

Bunun nedeni, *Sosyalizm ve Demokrasi* kitabında getirilenlerden son derece gocunmalarıdır. Çünkü bugüne dek tartışmadaki iki taraf da yanlışı savunurken bugün doğru bir taraf sesini yükseltmiştir. Bu durumda menşeviklerin çarpıtmadan başka birşey yapmaları beklenemezdi.

Atılım'ın yaptığı bir başka çarpıtma da şu:

"Sovyet hükümetinin bu gibi kişilere (Saharof gibilerine-İ.S.) karşı aldığı önlemleri, Yürükoğlu emperyalist basının uydurduğu yalanlarla karalıyor. Bu kişilere işkence uygulandığını, psikiyatrik hastanelere kapatıldıklarını ileri sürüyor."

Önce şu iğrenç "işkence" çarpıtmasını temizleyelim: Doğal olarak bunu okuyan biri, elektrik işkencesi gibi maddi işkenceyi anlayacaktır. Verilmek istenen izlenim budur. Oysa yazıda, maddi değil, *moral* işkenceden söz ediliyor:

"Saharof, hidrojen bombasını yapmış, dünyanın en büyük bilim adamlarından biri. Bu insanı Gorki'ye sürmek olacak iş değil. Haydi oldu. Saharof sürgünde de çalışıyor. Yalan yanlış yazıyor, ne yazarsa yazsın. Gezmeye gidiyor karısıyla, dönünce bakıyor KGB tüm çalışmalarını götürmüş. Bunlar olur mu? *Bunlar da işkencedir.* Saharof yazsa ne olur, yazmasa ne olur? Bunlar komünist sistemi bozuyor. Bunların kaldırılması gerekiyor." (agy., s.14)

Psikiyatrik hastanelere gelince. *Atılım*'ın şaşkın yazarı, Mart *Atılım*'ında yazdıklarıyla kendini çoktan ele verdiğinin farkında bile değildir:

"Artık önünde seçenekler bellidir. Adı ileride, ancak, ya emperyalist bir 'Sovyetoloji' enstitüsünün maaş bordrosuna, ya da Londra'daki bir psiko-patoloji enstitüsünün hasta kayıt defterine yazılabilir."

N.Gürel'in bilinçaltı, yazılarında yansıyor. Bu zavallı kafaya göre farklı fikir savunanlar psikiyatri kliniklerine kapatılmalıdırlar. Sovyetler'de bu yapılsa da doğrudur ama emperyalist basın saldırınca, yapılmıyor diye "savunmak" gerekir. Bu menşeviklerin sosyalizm, demokrasi ve Sovyetler'i savunma anlayışlarının da beklenen bir sonucudur.

Başta da anlattığımız gibi, yaşayan sosyalizmin *Atılım*'da üstlenen asalakları, konumları gereği, sosyalizm ve demokrasi ilişkisi üzerine, günümüzdeki somut uygulamalar üzerine fikir yürütemezler. Şakşakçılık mesleğini seçenler, sorunun özünü gözden kaçırmak için çarpıtmalara başvurmak zorundadırlar. Onları anlıyoruz.

"Savaşa geri dönün" çağrısına gelince. Hemen belirtelim ki geri dönmemiz istenen "savaş"ın ne menem bir "savaş" olduğu, aynı *Atılım*'da CHP'li yurtseverlere yapılan şu çağrıdaki "ulusal burjuva" şakşakçılığında ortaya çıkıyor:

"CHP'li yurtseverler!

"Genel Başkanınız Ecevit tutuklandı. Partiniz kapatıldı. Yöneticileriniz, üyeleriniz zindanlara atılıyor, mahkeme kapılarında süründürülüyor. 'Atatürkçüyüm' diyen cunta, Atatürk döneminden kalma ne varsa hepsine, CHP'ye, Halkevlerine, Türk Dil Kurumu'na, KİT'lere saldırıyor. (...)

"Kiminiz karamsarlığa kapılıp 'Atatürk gerçekten yaşadı mı?' diye soruyorsunuz. Bu güzel yurt kimlere kaldı diye içiniz kan ağlıyor.

"Saldırıya uğrayan yalnız sizler değilsiniz. DİSK, Türkiye Barış Komitesi, Köy-Koop, Töb-Der üyeleri, tüm yurtseverler, komünistler, demokrasiden yana herkes satırın altındadır.

"Yıllardır düşman güçler, Türkiye'nin en eski iki partisinin, Türkiye Komünist Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi'nin, komünistlerle Atatürkçülerin arasına kama sokmak için ellerinden geleni ardlarına koymadılar.

"CHP'li yurtseverler!

"Tek başına değilsiniz. Yurdumuzda barış, demokrasi, ulusal bağımsızlıktan yana güçler, şimdi erk süren bu bir avuç asalaktan hiç de az güçlü değildir. Güzel yurdumuz Türkiye'de yazgımız ortaktır."

Evet, sizin yazgınız ulusal burjuvaziyle ortak, bizimki ise işçi sınıfıyla! Sizin yanınıza gelmek, gerçekten geri dönmek, gerilemek olur! İt ürür, kervan yürür!

Menş vikl r oportünist oldukları için yalancıdırlar

Faşist cuntanın başı Evren'in Bursa gezisinde Yürükoğlu yoldaşımızın "*Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları*" adlı kitabına yalan ve korkuyla saldırmasından sonra oportünizmin en gülünç temsilcileri olan *Atılım*'cılar da Evren'i izlemekte gecikmediler. İlginç olan yön, menşeviklerle, faşist Evren'in aynı taktiği kullanarak Leninci görüşlere saldırmasıdır. Yalan, iftira ve cımbızlama... Bu da menşeviklerin ideolojik kofluklarını ve ancak böyle yalan ve cımbızlama ile durumu kurtarma çabalarının gülünçlüğünü gösteriyor.

İşçinin Sesi'ne saldırmakla görevlendirilmiş N.Gürel'in "Savaşa geri dönün(!)" başlıklı karalaması yoldaşımızın "Sosyalizm ve Demokrasi" yazısından iki-üç cümleyi cımbızlıyarak "ustaca" çarpıtma yapıyor. Türkiye devrimci hareketinde ilk defa doğru bir biçimde tartışmaya sunduğumuz konu hakkında tek bir bilimsel görüş getirilmiyor. Bu fikirler yanlışsa, niye yanlıştır, doğru görüşler nasıl olmalıdır diye bir sorunları yok.

Bir de kalkmış Yürükoğlu yoldaşımızın elini bırakmaya, "savaşa (!) geri dönmeye" çağırıyor. Sormak gerekiyor, hangi savaşa? Partimizi sosyal demokratlaştırma "savaşı"na mı? İşçi sınıfımızı, emekçi halkımızı baskı altında tutan, onbinlerce devrimciyi hapse atan, işkenceye çeken, ülkeyi kana bulayan faşist cuntayı sevimli gösterip içinde ilerici güçler arama "savaşı"na mı? 1 Mayıs'ı Mersin'de, o da olmazsa Kıbrıs'ta "şen ola düğün" türküsüyle kutlama "savaşı" na mı? Burjuvaziyle İstiklâl marşını,"ulusal değerleri" koruma yarışına çıkma "savaşı" na mı? Kemalizmi aklama "savaşı"na mı?

Hayır oportünistler, hayır! Biz o "savaş"ta yokuz. Biz sizleri çoktan oportünizmin bataklığında zavallılığınızla başbaşa bıraktık. Biz komünizm ülküsü için yola çıkmışız. İşçi sınıfımız oportünizme, burjuvaziye vura vura ülküsüne ulaşacaktır.

Oportünizmi partimizden kazıyacağız!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

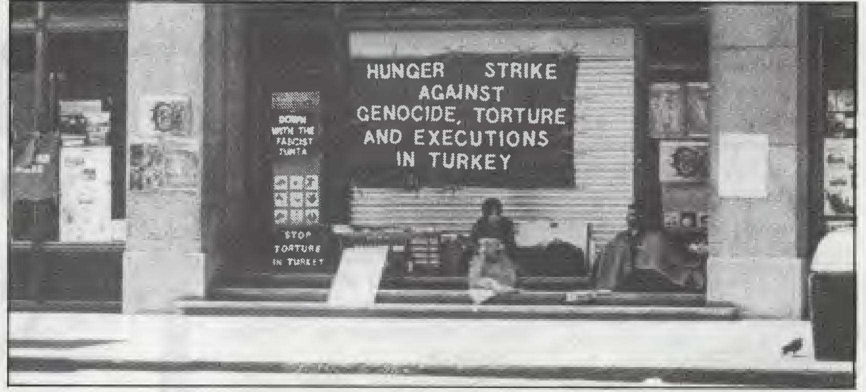
Yaşasın komünizm!

Kemal Fırat

Viyana

HABERLER

Londra'daki açlık grevi geniş ilgi uyandırdı

BİRKOM'un (Yurtdışı Anti-Faşist Birlik Komitesi), faşist cuntanın, en son örneği, Diyarbakır cezaevindeki PKK üye ve destekçilerinin bombalanması, makinalı tüfek ateşine tutularak öldürülmesi olan katliamlarını, işkencelerini, idamlarını protesto için düzenlediği açlık grevi, 24 Nisan'da Londra'da da başladı. Dünya kamuoyunu faşist generaller çetesinin hunharca baskılarından haberdar etmek için, Avrupa'nın birçok kentinde olduğu gibi, Londra'da da süren açlık grevi geniş ilgi uyandırdı.

Bugüne kadar birçok ziyaretçinin uğrağı olan ve çok sayıda dayanışma mesajının geldiği açlık grevi için Londra Merkez Politeknik'in üç ayrı binası kullanılıyor. Birçok siyasi parti üyesinin, sendikacının, öğrencinin yanısıra, Türkiyelilerin yoğun olarak çalıştığı fabrikalardan işçiler, açlık grevcilerini ziyarete gelerek dayanışma gösteriyorlar. İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği, İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu, Londra İşçi Birliği, Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nin aktif destek verdiği açlık grevi basında da yankılar uyandırdı.

Britanya Komünist Partisi'nin yayın organı *Morning Star*, İşçi Partisi'nin yayın organı *Labour Weekly*, Politeknik yayın organı *Me Gazel* açlık grevini duyurdular. *Milliyet gazetesi de*, kısa ve çarpık bir biçimde de olsa, değinmeden geçemedi. Önümüzdeki günlerde basında daha geniş haberlerin çıkması bekleniyor. Özellikle *Labour Weekly*, İşçi Partisi'nin sol kanadının yayın organı *Tribune*, ilerici ve satışı çok yüksek olan *City Limits* dergisi açlık grevini daha geniş duyuracaklar ve greve destek sağlayacaklar.

Bunun yanında açlık grevine bugüne kadar destek vermiş olan önemli kişi ve örgütlerin bazıları şunlar: Tony Benn, saylav, İşçi Partisi; Joan Maynard, saylav, İşçi Partisi; Ernie Roberts, saylav, İşçi Partisi; Richard Balfe, Avrupa Parlamentosu saylavı, İşçi Partisi; Lawrence Daly, Maden İşçileri Sendikası, Genel Sekreter; Jonathan Hammond, Gazeteciler Sendikası, Genel Başkanı; Bob Wright, Mühendislik İşçileri Sendikası, Genel Sekreter Yardımcısı; Rodney Bickerstaffe, Memurlar Sendikası, Genel Başkanı; Avukatlar Birliği; Carlos Placido, Portekiz Sendikalar Konfederasyonu İntersendikal İngiltere Bölümü sorumlusu; Gerry Pocock, Britanya Komünist Partisi, Uluslararası Bölümü Genel Sorumlusu; Afrika Ulusal Kongresi; El Salvador Dayanışma Kampanyası; Latin Amerikalı İşçiler Birliği; İşçi Partisi Öğrenci Örgütü.

Bunlar dışında çok sayıda sendika ve örgütün yerel şubeleri destek vermişlerdir.

Açlık grevi için oluşturulan basın bürosu sık sık basın bildirileri, bildiriler yayınlamaktadır. Bu bildiriler çok sayıda adrese İngiltere içinde ve dışında postalanmaktadır. Bunun yanında açlık grevi basın bürosu tarafından yayınlanan bildiriler ve İTİB, İTÖF, LİB tarafından hazırlanan bildiriler fabrikalarda, yürüyüşlerde, işyerlerinde, okullarda, çeşitli eylemlerde yaygın olarak dağıtılmakta ve bağış toplanmaktadır.

Giderek daha büyük destek kazanan açlık grevi, Türkiye'ye bir delegasyonun gitmesi, faşist cuntanın zalimliklerinin sergilenmesi, durumu bilinmeyen devrimcilerin durumunun anlaşılması yolunda ileri bir adım oluyor. Önümüzdeki günlerde İngiltere Parlamentosu'nda bu açlık grevi ve istemleriyle ilgili bir karar tasarısı da görüşülecektir.

HAMBURG

Açlık gr vi büyük destek g¨rüy r

Faşist cunta, acizliğini, korkusunu, telaşını geçtiğimiz günlerde Diyarbakır cezaevinde yaptığı katliamla açıkça göstermiştir.

Elikolu bağlı, tutuklu insanlara makinalı tüfekle saldırmak, kurşunlamak alçakça bir katliamdır.

Bugünkü koşullarda sürekli idam sehpası kurmayı göze alamayan cunta, cezaevindeki toplu katliamlarla devrimcileri, ilericileri yoketmeyi, kendisi için daha "uygun" bir yol olarak görüyor.

4094 devrimci idam talebiyle yargılanmaktadır. 138 devrimcinin idam kararları onaylanmak üzere Danışma Meclisi'ne verildi.

Öte yanda temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları yüzde 50 ve daha da üstünde artışlar gösterirken, emekçilerin kazançları hızla düşmektedir. İşçi sınıfımızın toplu sözleşme yapma hakkı elinden alınmıştır. Küçük üreticinin durumu ise hızla kötüleşmektedir. Cunta, "demokrasiye dönüş" ve ekonominin "istikrara" kavuştuğu yalanlarıyla, bütün bunları gizlemeye çalışıyor.

Gerçekte cunta, hayatın her alanında çıkmaza doğru gitmektedir. Komünistlerin, devrimcilerin görevi, bu gidişi hızlandırmaktır.

Bu doğrultuda anti-faşist güçlerin attığı adımlar sevindiricidir. Avrupa'da, altı örgütten oluşan BİRKOM, kısa dönem içinde yaptığı çalışmalardan olumlu sonuçlar sağlamıştır. Bilindiği gibi son olarak da Türkiye'deki idam, işkence, ve katliamlara karşı, Avrupa genelinde açlık grevleri düzenledi.

Grevler başarılı bir şekilde sürmekte ve büyük destek görmektedir. İşçiler, öğrenciler, gençler greve sahip çıkıyorlar.

Komünistçe selamlar.

Murat Vartolu, Hamburg

HABERLER

PARİS

Açlık grev nden İşçinin S si'n bin selam

Paris'de 22 grevcinin katıldığı açlık grevinin altıncı gününden, açlık grevcileri olarak, açlık grevinin isteklerini ve gelişmelerini *İşçinin Sesi* taraftarları olarak iletmek istiyoruz.

Türkiyeli siyasi hareketlerden, *İşçinin Sesi*, Dev-Yol, PKK, Partizan'ın aktif olarak desteklediği açlık grevi komitesi şu isteklerle yola çıktı:

1) Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki katliamlara ilişkin olarak Fransız hükümeti ve parlamenterleri aracılığıyla cuntanın açıklama yapması.

2) Bir heyetin Diyarbakır, Metris ve Mamak askeri cezaevlerini ziyaret etmesi. Gidecek olan heyetin, Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki katliamı araştırması ve bu konuda açlık grevi komitesinin kendisine bildireceği kişilerle bizzat görüşmesi.

3) İdamla yargılanan 4000'den fazla tutuklunun gerçekte yasal olmayan yargılanmalarının uluslararası hukuk kuruluşları tarafından izlenmesi.

4) Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda yapılan idam, katliam, işkence ve insan haklarına aykırı bütün eylem ve işlemlerin 10 Haziran Bonn NATO zirve toplantısı dolayısıyla Fransız parlamentosunda görüşülmesi.

Kamuoyunun, İngiltere-Arjantin, İran-Irak savaşları ve ABD Başkanı Reagan'ın 5 Haziran'da Fransa'yı ziyaretiyle çalkalanmasına rağmen, açlık grevi, az olmayan yol katetmiş, bir yığın kuruluşun desteğini sağlamıştır. Cephe-Birlik Yolu kamuoyuna bir bildiri çıkararak, DHB grevi ziyaret ederek desteklediklerini beyan etmişlerdir. Fransız kuruluşlarından MTI, CEDETIM, CFDT ve MIADE MAISON VERTE'nin, Avrupa Hiristiyanlar Birliği'nin Almanya, İsviçre, Fransa, Hollanda delegelerinin ziyaretleri ve grevi desteklediklerini duyurmaları, ADC'den iki ziyaretçinin gelmesi ve sorunlarımızı dinlemeleri, FKP senatörlerinden Danielle'in bizzat bir konuşma yaparak grevimizi desteklediğini duyurması, hükümet üyelerine ve senatoda isteklerimizle ilgili öneri vereceğini açıklaması, FKP 11. bölge sekreterinin ziyaret ve açıklamaları, SP Ortadoğu temsilcisinin gelmesi, A-İ-P, EACAD basın ajanslarının bilgi almaları ve röportaj yapmaları, açlık grevinden *Humanite* ve *Le Monde* gazetelerinin bahsetmeleri, SP Paris saylavı Georges Sarre'ın grevi ziyaret edeceğini açıklaması, açlık grevinin ayakları üstüne oturduğunu gösteriyor.

Avrupa'daki açlık grevlerimiz, demokratik kamuoyunda, faşist cuntanın yüzüne okkalı bir şamar olsun! Açlık grevinden *İşçinin Sesi*'ne bin selam olsun!

M.T.

VİYANA

Faşist cuntaya karşı açlık grevi örgütlüyoruz

Değerli yoldaşlar,

10 Haziran'da Batı Almanya'daki Nato toplantısına faşist cuntanın başbakanı Bülent Ulusu katılacaktır. Almanya'nın birçok şehrinde bunu protesto eden açlık grevleri düzenlenmiştir. Avrupa'nın birçok ülkesinde olduğu gibi, Avusturya'da da bu eylemleri destekleyen eylemler organize edilmiştir.

Viyana'da hemen hemen hazırlığı biten eylemler şunlardır: 1-4 Haziran arasında, düzenli bir şekilde, faşist cuntayı ve katliamları sergileyen 'Stand'lar açılacaktır. 5-10 Haziran arasında açlık grevi yapılacaktır. Açlık grevi 10 Haziran'da bir yürüyüşle bitecektir.

Burada yapılacak olan eylemlerde, Avusturya'daki sosyal-demokrat iktidarın kamuoyuna duyurmadan aldığı "faşist cuntaya 300 milyon şilinlik kredi" yardım kararı da protesto edilecektir.

Eylemleri, Birkom, Ala Rizgari, Partizan, Kawa birlikte örgütlemektedir.

Devrimci selamlarımızla.

Balyoz

HAMBURG

Onlar korkacak

Değerli yoldaşlar,

Avrupa'nın birçok büyük kentiyle birlikte Hamburg'da da başlattığımız açlık grevimiz başarıyla sürmektedir.

Bu savaşımımız faşist cuntaya korku salmaktadır. Korku salmaktadır, çünkü bu eylemde Türk ve Kürt devrimciler, yürek yüreğe, omuz omuzadır.

Bu eylemde, hem faşist cunta, hem de onlara kanat geren dünya emperyalistlerinin gerçek yüzleri açık edilmektedir.

Kimler kimin yanında? Saflar çok net ayrışıyor, maskeler düşüyor. Burjuvazi eylemi var gücüyle kösteklemeye çalışırken, bizler çelikleşiyor, direniyoruz.

Burjuva basını, grev yapılan şehirlerin ve greve katılanların sayısını ya oldukça komik sayılarla, çarpıtarak veriyor ya da hiç vermiyor. Oysa Türkiyeli emekçiler gerçeği yerinde görmekte ve tüm gücüyle bizleri desteklemektedirler. Hamburg'da grev yerine akın akın ziyaretçi gelmektedir. Destekleyen demokratik kuruluşların sayısı yüze ulaşmıştır. Her ulustan emekçiler, ekonomik, moral destek veriyorlar, bilgi alıyorlar.

Yükselecek olan devrimci savaş faşist cuntayı boğacaktır. Cuntanın boğulması, Türkiye'nin emperyalist bloktan koparılması, dünya emperyalistlerini, başta da Türkiye üzerinde en büyük çıkarı olan ABD'li emperyalistleri ölesiye korkutuyor. Onlar korkacaklar, biz savaşacağız. Türkiye ve Kürdistan'da yapılan tüm faşist uygulamaların, katliamların hesabını soracağız!

N.G.

HABERLER

HAMBURG

Komünist bilincimiz özveriyle yaşama geçsin

Hamburg'daki açlık grevinden binlerce selam.

Faşist cuntanın çözümsüzlük içinde olması, onu daha saldırgan yapıyor. Son dönemlerde devrimci güçleri kırma yönünde, cunta, yöntemlerinde yenilikler yaptı.

Avrupa çapında gerçekleştirilen bu açlık grevleri cuntanın teşhirine yardımcı olacaktır.

Açlık grevleriyle aynı zamanda, tutuklu yoldaşlarımızla, tüm devrimcilerle dayanışmamızı dile getiriyoruz.

Hapishanelerdeki yiğitçe direnişlerden öğreniyoruz. Açlık grevi bizlere okul oluyor.

Devrim savaşımı özveriyle gerçekleşir. Tutuklu yoldaşlarımız özverinin en onurlu örneklerini veriyorlar. Açlık grevi de onlarınkinin yanında çok küçük bir özveri sınavıdır.

Gericilik döneminin kara-bulutları Avrupa'da etkisini gösteriyor. Bu dönemin bilincindeyiz. Komünist disiplinin, komünist bilincin ve özverinin bin kat daha önem kazandığı bir dönemden geçtiğimizi biliyoruz.

Açlık grevinden sonra yeni bir sınava, 6. Yaz Taarruzu'na giriyoruz. Bu, özverimizin, disiplinimizin, komünist ideolojiyi kavrayışımızın önemli bir sınavı olacaktır.

Yaz taarruzumuzu komünist bilinç ve tutkumuzla başarıya ulaştıracağız.

Faşizmi devrimle yeneceğiz!

Yaşasın devrimcilerin eylem birliği!

Komünist bilincimiz özverimizle yaşama geçsin!

Hamburg

MÜNİH

Açlık grevinde yeni deneyler kazanıyoruz

Yoldaşlar,

Bu satırları açlık grevi yerinden yazıyorum. Grevin dokuzuncu günündeyiz ve eylemimizi tutkuyla, sürdürüyoruz.

Bugüne dek birçok yerli ve yabancı kişi ve örgüt temsilcileri grevimizi ziyaret edip dayanışmalarını dile getirdiler. Münih ve çevresinde yaşayan işçiler her gün grev yerine geliyorlar. Gün boyunca bizlerle birlikte kalıp gücümüze güç katıyorlar.

Onlarla birlikte geçirdiğimiz saatler, söyleşilerde her birinin anılarını, deneyimlerini, sorunlarını dinlemek, fikir alış-verişinde bulunmak biz komünistler için paha biçilmez değerde öğretici oluyor. Yığınlarla bağlı yaşamanın gerçekten sihirli bir havası var. Onların özlemlerini, eğilimlerini, psikolojik durumlarını, sorunlarını anlayabilmek ve dilimiz döndüğünce yol gösterebilmek bizlere büyük mutluluk veriyor. Eylem içinde kurduğumuz bağlarla bilincimizi güçlendiren deneyimler kazanıyoruz.

Grevle ilgili afiş ve bildirilerin dağıtımı geniş ölçüde yapılıyor. Şimdiye kadar ulaşamadığımız yerlere gidip afiş ve bildirilerimizi veriyoruz. Eylemi anlatıp dayanışmalarını sağlıyoruz.

Z.Baylan
Münih

KÖLN

Açlık grevinden yaz taarruzuna giriyoruz

Genel hatlarıyla başarılı geçen Duisburg yürüyüşünün hemen ardından açlık grevi eyleminin başlaması F. Almanya'da cuntaya karşı güçlü bir kamuoyu oluşturuyor.

Bu arada grevcileri ziyarete gelen Alman ve diğer yabancı örgüt temsilcileri dayanışma mesajlarını okuyorlar, Türkiye'deki tutuklu anti-faşistlere yardım amacıyla bağış yapıyorlar. Okudukları mesajlarda, cuntaya karşı verilen mücadeleye destek ve dayanışma içinde olduklarını dile getiriyorlar.

Bu yoğun eylemin yanında, 6. Yaz Taarruzu'na da girmiş oluyoruz. Kadrolar, bir kez daha çetin bir sınav verecekler. Bir kez daha bilinçlerini özveriyle pekiştirecekler.

S. Gün, Köln

Yoldaşlar

Bir sarı dal
fışkırır gib doğruldu katı-karanlık topraktan
önce yeşillendi
sonra kabardı tomurcuğu
çiçeklendi.
Çatık kaşların altında
içi gülen gözlerle
girdiler derslere
öğretmenler de öyle...
fabrika denen koca makinada
çarklar
işbaşı yaptılar.
Her zamanki gibi değil
anormal.
Yani daha bi güçlü
Yani daha bi hırslı...
Ana
değiştirdi çocuklarına söylediği
hüzünlü türküyü
Ve çocuklar
sıyrıldılar
rüyalarında
hüzünlü türkünün ezikliğinden.
Ve küt diye açıldı demir kapı
ardına dek,
gözleri sevinçten iri mi iri
o canım duygudan nemli mi nemli
bir mapus göründü eşikte,
Kaygulu ve çabuk
döndü mapus başlar eşiğe
ve aralanamadan dudaklar soru için
patladı gelen...
YOLDAŞLAR
AVRUPA'NIN HER YERİNDE
AÇLIK GREVİ VAR!...
Ve ozan kavradı sazını
o gün gelmişte
silahı kavramış gibi.
Ve söyledi ozan
umuttan yana
Söyledi
Söyledi, bir daha söyledi

3.6.1982
A. Metin

HABERLER

Devrimci tutuklularla dayanışma gecesi yapıldı

İTİB, 19 Mayıs günü, Türkiye'deki siyasal tutuklularla dayanışma gecesi yaptı. Geceye Türkiyeli işçilerin yanısıra çok sayıda yabancı kişi ve örgüt temsilcileri katıldı.

Dayanışma gecesi *İşçinin Sesi* korosunun çoşkulu marşlarıyla açıldı. Bunu İTİB temsilcisinin konuşması izledi. Daha sonra Londra İşçi Birliği folklor ekibinin gösterileri yer aldı.

Gecede son olarak ünlü Amerikalı sanatçı Peggy Seeger, İngiliz sanatçı Ewan Maccoll'un eşliğinde sahneye çıktı. İngiliz ve Amerikan işçi sınıfının geleneksel müziğinin bu ünlü temsilcileri büyük bir ilgiyle izlendi.

Gece, Türkiye'deki idamları, işkence ve katliamları protesto için düzenlenen açlık grevinin duyurusuyla sona erdi.

Yandaki fotoğraf, geçen sayımızda haberini verdiğimiz tüm sol hareketlerin Duisburg'da ortak düzenledikleri 8 Mayıs eyleminden bir görüntüdür

?

!
Kahan